

Devrimci bir sınıf hareketi için

İLERİ!

Herkes gönül rahatlığı ile inanabilir, bu ülkede gerçekten bir işçi sınıfı var. Ve onun şu veya bu fabrika üzerinden kendiliğinden bir patlaması bile bir anda bir kentte, bir sektörde, böylece giderek ülke düzeyinde bir yangına dönüşebilme potansiyeli taşıyor. Üstelik bilinç, örgütlenme ve eylem deneyimi bakımından henüz en geri bir düzeyindeyken. Türkiye işçi sınıfının öznel zaaflarını, ideolojik ve kültürel yönden yer yer ürktücü görünümüne sunan geriliğini kimse bizden daha iyi bilemez, biz uzun yıllardır onunla yakın ilişki içindeyiz. Ne var ki büyük metal fırtınası, en geri düzeyinde bile onun gerçek sınıf güdülerine sahip olduğunu, tam da işçi sınıfından beklenebilecek bir birlik, dayanışma ve eylem kapasitesi ortaya koyduğunu, koyabileceğini gösterdi. Devrimci inancını yıllar önce tüketmiş olanlara bile.

Evet, bu ülkede bir işçi sınıfı var. Bu toplumun devrimci bir geleceği olacaksa eğer, bu ancak işçi sınıfı ile olanaklı olabilir. Modern burjuva toplumunda toplumsal devrimi bir ideal olmaktan çıkarıp bir gerçeğe dönüştürebilecek biricik sınıf işçi sınıfıdır. Bu sınıfa inanmayan, bu sınıfa dayanmayan, onu birleştirmek, örgütlemek ve devrimcileştirmek için varını yoğunu ortaya koymayanların devrimciliği boş bir laftan başka bir şey olamaz ve sonunda şu veya bu biçimde düzen içine kapaklanmayla noktalanır.

7 HAZİRAN SEÇİMLERİ VE SONRASI

Türkiye'nin iç ve dış egemen güçlerinin tercihi açık biçimde bir AKP-CHP koalisyonudur. Bu türden bir hükümet bileşimiyle muhtemel bir ekonomik krizi kitlelere fatura etmek, dış politikadaki çöküntüyü bir ölçüde olsun gidermek, çivisi çıkmış devlet düzenini bir parça onarmak ve belki de en önemlisi, "çözüm süreci" oyalamacasını iyi kötü sürdürmek her bakımdan daha kolay olacaktır. Ve bu dört temel sorun, halihazırda düzenin iç ve dış efendilerinin en acil programı durumundadır. Türk tekelci burjuvazisinin göbekten bağımlı bulunduğu emperyalist finans çevrelerinin sözcüsü Wall Street Journal, Türkiye'de seçim sonuçlarıyla oluşmuş "siyasi belirsizlik aynı zamanda fırsatlar da yaratabilir" derken hiç de belirsiz bir durumdan söz etmiyor, tam da böyle bir olanağa işaret etmiş oluyor. Seçim sonrası oluşmuş mevcut parlamento tablosunda AKP-CHP ortaklığına dayalı bir büyük koalisyon, emperyalist dünya ve işbirlikçi büyük burjuvazi için paha biçilmez bir büyük olanaktır. AKP'nin tek başına yapamadığı birçok şey, CHP ortaklığı sayesinde yapılabilecek ve bu arada dengeleyici CHP sayesinde AKP de yeniden "limitler içine" çekilebilecektir. (Sayfa 16)

Bu düzen sürdükçe kontrgerilla hep olacaktır!

Seçimin hemen öncesinde Adana ve Mersin’de HDP binaları bombalanmış, bunu Erzurum’da gerçekleştirilen HDP mitingine ırkçı-faşist saldırılar izlemişti. HDP’nin Diyarbakır mitinginde yaşanan bombalı saldırıların ardından ise seçimin hemen sonrası yine Diyarbakır’da kontra güçlerin saldırıları devam etti. Seçim öncesi HDP tarafından yapılan açıklamalara bakıldığında, gerçekleştirilen saldırıların yaygınlığı bunların özel bir organizasyonun sonucu olduğunu göstermişti.

Diyarbakır’da gerçekleştirilen saldırılarda Hüda-Par adlı Hizbulkontra çetenin oynadığı özel rol, ölümle sonuçlanan bu saldırıların sermaye devletin kontrgerilla faaliyetlerinin devam ettiğini göstermektedir. KCK tarafından yapılan açıklamalarda aynı gerçeği işaret etmektedir. Bu saldırılarla Kürt halkının sindirilmek istendiği ifade edilerek, “Hizbullah adı altında halka saldıran JITEM’dir” denilmiştir.

Demokrasi ve özgürlük sözcüklerini dilinden düşürmeyen AKP hükümeti döneminde, “ileri demokrasinin” sonuçlarının ne kadar ağır olduğu ortadadır. Hak ve özgürlüklerin baskı altında tutulduğu Türkiye’de, AKP ile de devam eden devlet terörünün sonuçlarıyla önceki dönemlerin arasındaki fark oldukça orantılıdır.

2015 seçimlerinde sandığa yansıyan sonuçlar AKP için başarısızlığın ilanıdır. AKP artık ne iç, ne de dış siyasette önemli bir aktördür. Şimdiye kadar çok iyi idare ettiği Kürt sorununda bile sadece bir çözümsüzlük üretebileceğini göstermiştir. Gerçekleştirilen saldırıları da buradan okumak gerekiyor. Başta Erdoğan olmak üzere, kendilerine tanınan sürenin sonuna gelmektedirler. Ayaklarının altındaki toprak kaydıka saldırılaşmaktadır.

Yaklaşan malum son, çeşitli karanlık müdahalelerle, provokasyonlar ile ötelenmeye, hiç değilse zararı azaltılmaya çalışılmaktadır. AKP döneminde ara ara sahneye konulan kontrgerilla cinayetlerinin, Kobanê eylemleri sonrası Hizbulkontra tetikçileri ile daha sıklıkla kullanılmaya başlanması gelişmelere karşı bir refleks olarak görülmelidir. Ancak bu refleks sadece AKP’nin tek başına kendini kurtarma telaşı sonucu gösterdiği basit bir tepki de değildir. Her ne kadar seçim sonuçları Kürt halkını kurulu düzene daha çok bağlasa da, Kürt halkında ortaya çıkan motivasyon, kendine güven mevcut düzeni tüm iyimser havaya rağmen tedirgin edecektir. Bu saldırılarla Kürt halk dinamiği de çok yönlü kendi sınırlarına çekilmeye çalışılmaktadır.

AKP, düzen için tek “istikrar” kaynağı olmak istiyor

AKP’nin Hizbullah’ı yeniden devreye sokmuş olması, kontrgerilla güçlerinin geçen süre zarfında sadece görev beklediğini göstermiştir. Varlığını sermaye ve emperyalistler için “istikrar” olarak gösteren AKP, şimdi yine istikrara oynamaktadır. Seçim öncesi sürekli koalisyonların yarattığı istikrarsızlığa

AKP’nin Hizbullah’ı yeniden devreye sokmuş olması, kontrgerilla güçlerinin geçen süre zarfında sadece görev beklediğini göstermiştir. Varlığını sermaye ve emperyalistler için “istikrar” olarak gösteren AKP, şimdi yine istikrara oynamaktadır.

vurgu yapan AKP, seçim sonrası yeni durumu kendi lehine çevirmeye çalışırken, artık kontrolü kaybettiği Kürt sorunu, dolayısıyla “çözüm süreci” üzerinden de ortaya çıkacak istikrarsızlıktan, kargaşadan faydalanmak isteyecektir.

Emperyalizme hizmette cazibesini yitiren, iç siyasette önemli sarsıntılar geçiren AKP, şimdiye kadar kendine dayanak olarak kullandığı imkanları yitirmesinin tepkilerini vermektedir. Ortaya çıkan durum ise kontrgerillanın yeniden hortlaması değil, kendilerine görev verilen tetikçilerin, düzenin “iyi çocuklarının” yeniden işe koyulmalarından ibarettir.

Ayrıca tetikçi olarak sahneye sürülen Hizbulkontranın başta Kobanê olmak üzere adlarının karıştığı hiçbir cinayet ve katliamdan kaynaklı ceza almaması, doğru düzgün soruşturma bile açılmaması, aksine öldürülen bir iki çete elemanın faili olduğu gerekçesiyle onlarca insanın gözaltına alınması ve tutuklanması durumu anlatmaya fazlasıyla yeterlidir.

Tüm bunlarla birlikte yaşananları sadece AKP ile sınırlamamak gerekir. Tüm sorumluluğu AKP’ye yüklemek, büyük resmi anlaşılmaz kılacaktır. Sahne alanının Türkiye ve Kuzey Kürdistan, ötesinde Ortadoğu olduğunu düşünürsek, AKP’nin ateşle oynadığı doğrudur. Ancak AKP’ye kibriti veren bellidir.

Yani AKP’ye kibriti verenler, alevi ne zaman kısıp ateşte tutacaklarını ve ne zaman söndürmeleri gerektiğini de iyi bilmektedirler. Ki onlar büyük resmi gördükleri için kontrolden çıkacak, kurulu düzeni zorlayacak yeni bir durum istemeyeceklerdir.

AKP ile gelmeyen demokrasi o gidince de gelmeyecektir

Ancak tüm bunlarla birlikte hatırlatmakta fayda var ki seçim sonrasında oluşacak siyasal tablo ne olursa olsun, hak ve özgürlükleri korumanın ve büyütmenin yolu sokaklardan geçiyor. Bu yeni dönemin “yetmez ama evet”çileri olmak değil, hak ve özgürlükler mücadelesini büyütme gerekmektedir. 7 Haziran sonrası ‘artık demokratik bir dönüşümün başladığı’ dillendirilse de, dün AKP ile gelmeyen demokrasi, bugün ne o zayıflayınca ne de o gidince gelecektir. Kontrgerilla tetikçilerinin yeniden sahneye sürülmesi bunun en somut örneğidir. Bu topraklara gerçek barış ve huzur ortamı; tüm zorbaların, katillerin, işkencecilerin, hırsızların işledikleri insanlık suçlarına geçici bir ara verdikleri zaman değil, hak ettikleri cezayı aldıkları ve saltanatları yıkıldığı zaman kalıcı olarak gelecektir.

Seçimler bitti, düzenin açmazları sürüyor!

Kapitalist-emperyalist sistemin yapısal sorunlarından biri olan “krizler” çok yönlü olarak kendini gösterebilmektedir. Durum Türkiye kapitalizmi için de fazlasıyla geçerlidir. Sistem, ekonomik ölçekte sıklıkla karşılaştığı krizlerin yanı sıra siyasi olarak da yinelenen krizlerin içinden çıkamamakta, adeta içinde debelenmektedir. Denilebilir ki 2002 sonrası AKP sayesinde rahat bir nefes alan sermaye sınıfı ve devleti için gelecek pek de parlak görünmüyor. Krizleri yönetmeyi bilen siyasetçileri ve akıl hocaları sayesinde şimdiye dek pek çok badire atlatan sermaye devleti içinden çıkmak için zorlanacağı bir evreye girmiş bulunuyor.

Hatırlanırsa Öcalan'ın büyük bir emperyalist komployla Türk devletine teslim edilmesinin ödülü Bülent Ecevit'e başbakanlık olarak verilmişti. Öncesindeyse hem ekonomik olarak zorluklar yaşayan, hem de kirlenen yüzü iyice açığa çıkan bir Türkiye Cumhuriyeti vardı. Çürüyen sistem “devlet-mafya-siyaset” ilişkileriyle teşhir olmuşken, buna ek olarak düzenin kendi iç dalaşından kaynaklı da ciddi problemler baş göstermişti. Düne kadar Kürt halkına ve devrimcilere karşı kirli bir savaşı ortak bir koalisyonla yürütenler, bu esnada hem kanla hem de bu kirli savaşın yarattığı imkanlarla kasalarını dolduranlar içinde yolun sonu gelmişti. Hükümetlerinin ömrü vadesini doldururken, en büyük fatura Erbakan'a kesilmişti.

Devamındaysa Ecevit için parlak günler başlamıştı. Ta ki '70'li yılların o “Karaoğlan” efsanesinin, ‘Kıbrıs fatihi’nin tek başına yürüyemezken bile zorla siyaset podyumlarına çıkarıldığı ve ömrünü acınacak bir şekilde bu şekilde sonlandırdığı günlere kadar. İşte o günlerde dönemin başbakanının önüne fırlatılan yazarkasalar, esnaf eylemleri yaklaşan sonun belirtileriydi. Ancak burjuva düzenin öyle kirlenmiş ve öyle ahlaksız bir siyaset anlayışı vardı ki en zor durumda olduğu zamanlarda bile işçi ve emekçilere yıkım saldırılarını ara vermeksizin sürdürebiliyor, devletin terörünü kimseden esirgemiyordu. On binlerce insan büyük Marmara depreminin enkazı altından çıkarılmayı beklerken, sermaye devletinin meclisinden mezarda emeklilik ve sosyal yıkım yasası geçebiliyordu. Dışarısını teslim almak için önce içerisini teslim almanın, yetmediğinde imha etmenin planları aksamadan sürdürülüyordu.

Ancak düzenin fayansları artık tutmaz olmuş, duvarlardaki çatlaklar iyice belirginleşmişti. Birbirlerine fırlattıkları Anayasa kitapçıkları bu krizin nedeni değil, olsa olsa aralarındaki dalaşmanın, krizi idare edememenin gerilimi idi. Tam da böyle bir dönemde “Yeni Türkiye”nin çiraklık dönemi başladı. Sonrasında ise kalfalıktan ustalığa terfi edildi. Ustalaştıkça da dil sertleşti, daha buyurgan oldu. Kapsayıcı balkon konuşmalarının yerini meydan okuyan, “evdekileri zor tutuyorum” diyen bir üslup aldı. Yaşanan krizlerin sermaye sınıfını teğet geçmesi için ne gerekiyorsa bu dönemde de yapıldı. Ancak ustalık dönemi sultanlıkla taçlanmışken, taht kurulan mekan artık kaç-ak bir

Varlığı ile son zamanlarda düzenin siyasi krizini derinleştiren Erdoğan'ın olmadığı, ya da etkisinin zayıfladığı bir Türkiye ihtimalinin umut vermesi gerekirken, şimdi düzen için bir başka gerilim başlamış bulunuyor.

saray olmuşken, her düzen siyasetçisinin tatma ihtimali olduğu o duyguyu ve endişeyi Erdoğan ve AKP de tattı. Bir başka düzen partisi için övünç ve zafer nedeni olabilecek yüzde 40'lık bir oy oranıyla yenilgiyi kabullenmek zorunda kaldılar.

Erdoğan gururla kendisini ve partisini sermaye ve emperyalizm için bir istikrar olarak sundu. Bunda haksız da değildi. Yerine getirdiği görevler bunu hak etmesi için fazlasıyla yeterliydi. Bu nedenle Büyük Ortadoğu Projesi'nde baş aktörlerden biri olarak tarihe geçti. İçte ve dışta sayısız hizmette bulundu. Düne nasıl kendisi, hocasını yarı yolda bırakmışsa bu kez “yağan yağmurda paralel paralel beraber yürüdükleri” tarafından ihanete uğradığından dem vurdu. Şimdiyse sarayında yalnız bırakılmış bir sultanı oynuyor.

Ancak varlığı ile son zamanlarda düzenin siyasi krizini derinleştiren Erdoğan'ın olmadığı, ya da etkisinin zayıfladığı bir Türkiye ihtimalinin umut vermesi gerekirken, şimdi düzen için bir başka gerilim başlamış bulunuyor. Sermaye devletinin yönetim kademesinde kimlerin görev alacağı bir karmaşa yaratırken, bu durumu, düzen cephesinin aktörleri kendi çıkarları için kullanmaya çalışmakta. Şimdiye dek tek başına hükümet olarak istikrarın güvencesi olmakla övünen AKP, ortaya çıkan belirsizlikten kârlı çıkmaya çalışmakta. ‘Olası bir erken seçimde kaos istemiyorsanız AKP’yi seçin’ demekte. Fakat bugüne kadar dümenine oturtulan AKP sayesinde yüzen

düzen gemisi artık bir yenilenme yaşamak zorunda. Bu yenilenmenin ise gemi su almadan, karaya vurmadan başarılması gerekiyor. İlerleyen zamanda hangi düzen siyasetçisinin en iyi dümen çevirdiği ortaya çıkacaktır.

Görünen odur ki düzen siyaseti bir krizin içindeyken, şimdiye kadar susturmak için “aynı gemideyiz” masalıyla kandırdığı işçi sınıfı da harekete geçmiş, sadece ekonomik nedenlerle değil, başındaki düzen bekçisi bir sendikal çeteyi atarak, hiçbir yasal dayanağı olmadığı halde kendi seçtikleri temsilcilerinin işten atılması karşısında eyleme geçmiş, kendi komitelerini, kurullarını kurmuş ve yine kendi sendikalarını kurmak için harekete geçmiş bir işçi sınıfı var.

Düzen fazla yüklerinden arınmaya çalışıyor

Düzen gemisi sallanırken, kendisini yavaşlatan yükleri üzerinden atmakta kararlı görünüyor. Yaşanmış önceki deneyimler bu yüklerin gerektiğinde geminin eski kaptanı bile olabildiğini göstermiştir. Sermaye düzeninin “model ülke” patentli bu gemisine mürettebat olmak için yarışanların gayretkeşliği de ortada. Ancak ufukta başka bir liman var. Ve bu gemi o limana vardığında, üzerindeki bütün sömürücüleri ve hizmetçilerini tarihin çöplüğüne atmış olarak iskeleye yatacağıdır.

Seçim hileleri ve gösterdikleri!

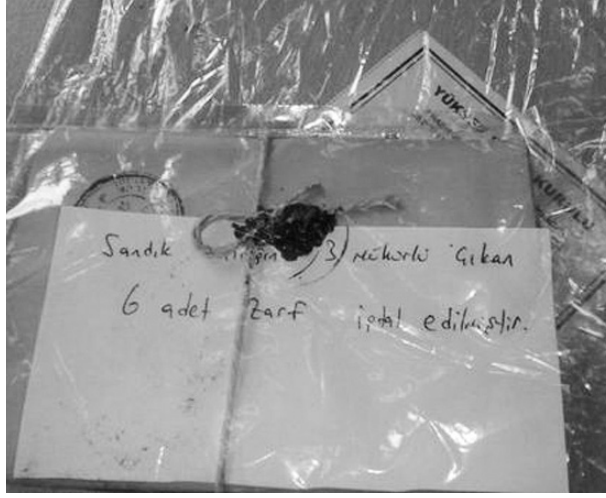
Sermaye düzeni seçimini yaptı. Sömürü, baskı, demokratik hak ve özgürlüklerden yoksunluğun nedeni olan sermaye düzenini emekçi kitlelere onaylatmak için tüm düzen partileri seferber oldular. AKP iktidarı miadını doldurmamak için her türden kirli aracı kullandı. Buna rağmen parlamentoda da çoğunluğu kaybetti. AKP iktidarının seçimi kazanmak için kullandığı araçlardan biri de seçim hileleriydi.

Seçim günü ve sonrasında ortaya çıkan manzara hiçbir seçimde olmadığı kadar seçim hilelerinin yapıldığının açık kanıtı olarak kayıtlara geçti. AKP'li yöneticiler engellilerin yerine oy kullandı. AKP'nin mühürlendiği oy pusulaları bulundu. İzmir'de de mühürlenmiş oy pusulaları ile yakalanan AKP'liler gözaltına alındı. Ankara Ticaret Odası'nda yurtdışı oylarının sayımında arbeye yaşandı ve çevik kuvvet polisleri içeri girdi.

AKP'nin önde gelen isimlerinden Ali Babacan'ın Çankaya oy toplama merkezine gitti. Oy toplama merkezine neden gizli bir şekilde gittiği sorularını ise yanıtlamadı. Hakkında tutanak tutulması engellendi. Urfa Viranşehir'de yine kediler(!) iş başındaydı. Trafo patladı şehrin genelinde elektrikler kesildi. Ankara Batıkent Afşinbey İlköğretim Okulu'nda dinci partinin okul sorumlusu Cengiz Akman'ın oy kullanırken fotoğraf çektiği saptandı. Bunun üzerine gözaltına alındı. Daha sonra hemen serbest bırakıldı. Zira AKP şefleri öyle istemişlerdi.

Kürdistan'da emekçiler askerlerin kuşatmasında oy kullanma zorunda bırakıldı. Bitlis'in Güroymak ilçesine bağlı Mişaxşin Köyü'nde kadınların yerine erkeklerin oy kullanmasına göz yumuldu. Zira kullanılan oyların tümü dinci partinin hanesine yazıldı. Hakkari Olgunlar Köyü'nde askerler sandık görevlilerini baskı altına alarak oyların dinci partiye gitmesini güvence altına almak istediler.

İstanbul Sarıyer'de iki avukat, okul görevlisi olduğunu söyleyen bir AKP'linin saldırısına uğradı. İstanbul Yeşilköy 50. Yıl Anadolu Lisesi 1369 numaralı sandıkta aynı eve kayıtlı gösterilen 110 kişiye ilişkin tutanak tutuldu. Gaziantep'in Şahinbey ilçesinde

arkasında mühür bulunmayan oy pusulaları hakkında tutanak tutuldu.

Ankara Seyran 50. Yıl Lisesi'nde bazı koridorlara giriş engellendi. Sokullu'da sandık kurulu başkanı seçimi izleyen avukatlara hakaret etti. Tutanak tutulmasına izin vermedi. Batıkent İlköğretim Okulu'nda sınıfları dolaşan 15 kişilik AKP'li grup HDP'li müşahitleri sınıflardan çıkarmaya çalıştı. Ankara Kurtuluş Anadolu Lisesi'ne AKP'li okul görevlisinin sandık başkanı olarak atandı. Parti müşahitlerini “sizin kafanızı koparırım” diyerek tehdit etti. Urfa Barosu'ndan avukatlar gözlemci olarak okulları gezerken taşlı saldırıya uğradı. Saldırıda 8 kişi yaralandı. Konya'da 1998 doğumlu Fatma Mevlüt, seçim kayıtlarında 1988 doğumlu gösterildi.

Tekelci sermayenin basını bu hilelerin üstünü kapatmaya çalışsa da başaramadı. Çünkü artık milyonlarca emekçinin özgür iletişim ve haberleşme ağı haline gelen sosyal medya, seçimlerde yapılan hilelerin binlercesini kayıt ve belgeleriyle kanıtlamayı başardı.

Binlercesi sosyal medya tarafından teşhir edilen seçim hileleri ise buzdağının görünen yüzüdür. Asıl büyük oy çalma operasyonu, seçimleri düzenleyen bilgisayar programı yoluyla gerçekleşiyor. Bilgisayar programını hazırlayan şirketin pek çok ülkede,

hilelere aracı olduğu için yasaklandığı biliniyor. İşinin uzmanı gazeteciler ve programcılar, seçim sonuçlarını düzenleyen bilgisayar üzerinden yapılan hileleri açığa çıkardılar.

AKP hiç oy alamadığı sandıklarda bile, bilgisayar hileleriyle oy almış gibi gösterildi. Yıllarca sandık başına gitmeyen milyonlarca kişinin oyları da bilgisayar hileleriyle dinci partinin hanesine yazıldı. AKP'ye aktarıldığı ortaya çıktı.

Büyük seçim hileleri ise daha sandık başına gelmeden icra ediliyor. Emekçilerin iradesi rüşvet vb. yollarla satın alınmaya çalışılıyor. Düzen karşıtı devrimci yapılar ve muhalefet yasakların kısılcına alınıyor. Sermaye devletin tüm gücü rejim partilerini emrine veriliyor. İlerici bir muhalefet partisi olan HDP düzenin kriterlerine uymadığı için seçim yardımından yararlanılmıyor.

AKP iktidarı trilyonlarca hazine yardımı, devlet bütçesinden halkın en yoksul kesimlerine oy karşılığı dağıttı. Devlet daireleri ve işletmeleri dinci parti tarafından arpalığa dönüştürüldü. Sadece dinci parti yandaş kodamanlara hazine ardına kadar açıldı. Soma da olduğu gibi kalabalık işçi grupları işsizlik tehdidiyle mitinglere taşındı. AKP mitinglerde bedava ulaşım ve bol kepçe kumanya organizasyonlarını devlet bütçesinde karşıladı.

Düzenin muhalefeti olan sermaye partileri, AKP'nin yalnızca son seçimlerde değil, önceki seçimlerde de bolca kullandığı hilelere karşı birkaç yer dışında itiraz etmediler. Peki, neden böyle davrandılar? Böyle davranmalarının elbette ki, önemli nedenleri vardı. Bu nedenlerden birincisi hile ve hırsızlığın kapitalizmin mayasında var olmasıydı. Bu kirli mayanın siyasal temsilcileri aynı hileleri kullandılar ve sermaye adına hükümet oldukları zaman yine kullanacaklar. İkincisi; söz konusu olan burjuva sınıf iktidarının ali menfaatleriydi.

Seçim hilelerinin ortalığa saçıldığı koşullarda işçi ve emekçilerin düzene duydukları güvenin tümünden sıfırlanması sonucu doğabilirdi. Bu da emekçilerin seçimlere ilişkin güveninin sıfırlanmasına neden olabilirdi. Ne de olsa her seçimin, işçi ve emekçileri devrimci kurtuluş mücadelesinden, emeğin korunması savaşımından alıkoymak ve sorunların parlamento da çözüleceği algısını güçlendirmek için yapılıyordu. Bu nedenle burjuva düzen partileri için seçimler gibi işçi ve emekçileri aldatmaya yönelik en etkin araçlardan birine duyulan güveni korumak ortak sorumluluklarının gereği idi. Bütün bunları seçim hilelerinden saymayıp, yalnızca sandık başında yapılan hileleri ifade etmekle yetinirsek, burjuva seçimlere duyulan emekçi güvenini kıramayız.

Burjuvazinin empoze ettiği seçim aldatmacasının farkına varan işçi ve emekçiler özneleştikçe, haklarına ve geleceklerine sahip çıktıkça, örgütlü bir devrimci güç olarak neler yapabileceğinin farkına vardıkça, çözümü seçimlerde ya da burjuvazinin ahır olan ve burjuvazinin çıkarlarının bekçiliğini yapan parlamentoyu gösteren düzen partileri ve reformist partilerinin söylemlerine kulak asmayacaklardır.

Akdoğan'dan “çözüm süreci” tehdidi

Genel seçim sonuçlarına göre AKP'nin tek başına hükümet kuramayacak olmasının yankıları devam ederken, Başbakan Yardımcısı Yalçın Akdoğan HDP'yi “çözüm süreci” ile tehdit etti.

AKP MYK üyelerinin seçim sonuçlarını değerlendireceği toplantı için 8 Haziran'da parti genel merkezine gelen Akdoğan, AKP'nin seçimden birinci parti olarak çıkması ile övünürken “Bizim her zaman önceliğimiz Türkiye oldu, Türkiye'nin menfaatleri oldu. Ümit ederiz diğer partiler de Türkiye'nin menfaatlerini öncelerler, her şeyin üzerinde Türkiye'nin menfaatlerini tutarlar. Bu süreçte onların da doğrusu sorumlu davranmalarını bekliyoruz” dedi.

Koalisyon olmadığı takdirde hükümet kuramayan AKP'nin “çözüm sürecinin tek teminatı” olduğunu öne süren Akdoğan şunları söyledi: “Bu süreçte yaşananlar, AK Parti'nin aslında güven ve istikrarın tek teminatı olduğunu, çözüm sürecinin tek teminatı olduğunu, yeni anayasanın tek teminatı olduğunu daha iyi bir şekilde herkese gösterecektir, daha iyi anlaşılmasını sağlayacaktır diye düşünüyorum. HDP bundan sonra çözüm sürecinin ancak filmini yapar. Yani ‘bal bal’ demekle ağız tatlanmıyor, ‘barış barış’ demekle de olmuyor. Madem yüzde 13 oy aldılar Kandil'e çağrı yapsınlar ve PKK'ya silah bıraktırsınlar.”

HDP Eşgenel Başkanı Selahattin Demirtaş seçim sonuçlarının belli olmasının ardından yaptığı ilk açıklamada AKP ile koalisyon kurmayacaklarını açıklamış, başkanlık sistemi tartışmalarının artık sonlandığını dile getirmişti.

Emekçi kadınların sorunlarını vekiller çözemez!

Seçim sonuçlarının açıklanmasının ardından meclise giren kadın milletvekillerinin sayısının artması medyada geniş yer buldu. Yapılan tartışmalarda kadın vekil sayısının artmasının bir “başarı” olduğundan bahsediliyor. Artan kadın milletvekili sayısına göre “Türkiye’de kadın sorunu”nun olumlu gidişatı üzerine pek çok güzelleme de yapılıyor.

Türkiye’de kadınların ilk kez oy kullandığı 1935’te meclise 18 kadın milletvekili girmişken, bu son 2015 seçimleriyle “kadın temsiliyetinde” rekor kırıldığından bahsediliyor. 550 koltuklu meclise giren 95 kadının Türkiye’de, “siyasetin erkek işi” olduğu algısını yıkacağı ifade ediliyor.

Geçmiş seçimler arası bir kıyaslamayla AKP’nin 41 kadın vekil sayısı ile düşüşte olduğu belirtilirken, kadın vekil sayısını en çok arttıranın ise HDP olduğu ifade ediliyor. (AKP 2011’de 46, CHP 19, MHP 3, BDP destekli bağımsızlar 11 kadın vekili Meclis’e girmişti.)

Burjuva medya dışında reformist sol çizgideki medyaya bakıldığında da benzer vurguları görmekteyiz. Reformist solun, kadın sorununu sınıflar üstü sayan bakışının bir yansıması olarak, ‘partiler üstü’ bir şekilde, mecliste kadın vekillerinin sayısındaki artışla övünülmektedir. HDP’nin 32 kadın vekili parlamentoya taşınmasını ve meclisi ‘kadın rengine büründürmesini’ başarı olarak gören reformist sol, HDP’nin aldığı bu oylarla ‘kadın partisi’ olduğunu kanıtladığını belirtiyor. Seçim sonrası yapılan açıklamalara bakıldığında kadınlara burjuva düzen içinde “yeni yaşam” vaadi sunan HDP ile kadınların bundan sonrasında “siyasete el koymayı hedeflediğinden” bahsediliyor.

Türkiye’de kadın sorununun nedeni sanki meclisteki ‘erkek rengi’ imiş gibi, şimdi meclise gelen ‘kadın rengi’ ile sorunların çözüleceği müjdeleniyor. Oysa kadın sorununun nedeni meclisteki temsiliyet değil, meclisteki siyaseti de belirleyen burjuva sınıf düzenidir. Yürütülen burjuva siyasetin aktörlerinin kadın ya da erkek kimliği esasa ilişkin bir şey değiştirmiyor. Bu açıdan hatırlatmakta fayda vardır: 41 kadın vekile sahip bir önceki AKP döneminde kadına yönelik şiddet %1400’e çıkmamış mıydı? Kadın cinayetlerinin gündeme taşınmasından rahatsız olan Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Ayşenur İslam, bir kadın değil miydi? Unutulmamalıdır ki, Ayşenur İslam, bir kadın olarak değil, mensubu olduğu burjuva sınıfın

bir temsilcisi olarak meclistedir. Ve kadına bakışını da bu sınıfsal konum belirlemektedir. Bundan dolayı AKP yöneticileri ya da aynı kafada olanların sarf ettikleri annelik kariyeri, kahkaha atma, gece sokakta dolaşma, kürtaj, en az üç çocuk vb. gerici tartışmalar sürerken o ve meclisteki diğer kadınlardan bundan dolayı ses çıkmamıştır.

Kirli burjuva siyasetine kadın eli nafi!

Biliyoruz ki her toplumsal sorunda olduğu gibi kadın sorununda da burjuva siyasetinin kirli sicili ortadadır. Mecliste kadın renginin kadınların bu düzen altında yaşadıkları sömürünün, baskının, ayrımcılığın ortadan kaldırılmasına bir faydası olmayacağı da yalın bir gerçektir. Zira sorunun kaynağı özel mülkiyete dayalı kapitalist sömürü düzenidir. Meclis de bu sömürü düzenin işlerinin yürütüldüğü “demokratik” aracıdır. Bu nedenle mecliste kadın vekil çokluğunun işçi ve emekçi kadınlara bir faydası olmayacaktır.

Çünkü bu sömürü düzeninin yıkılmasını hedeflemeyen hiçbir demokratik adım ya da önlem kadınların sorunlarını çözemez. Kadınların bu düzende yaşadıkları sorunlar meclis koridorlarında çözülemeyecek denli kapsamlıdır. Sorunun kaynağı bu sömürü düzeniyken ve her gün bu sorunlar yeniden üretilmekteyken emekçi kadınlara meclis yoluyla sorunların çözüleceği yanılsamasının yaratılması ise tam bir hayaldir, aldatmacadır. İşçi ve emekçi kadınların yüzlerini örgütlenmeye ve mücadeleye değil de, meclise ve oradan gelecek kimi yasalara dönmelerini sağlayacak bu politika ise düzen siyasetine su taşımaktan öte bir işe yaramayacaktır.

Kadın emeğinin ve bedeninin sömürsünün son bulması, kadına yönelik şiddetin, ayrımcılığın, gericiğin bitmesi için yapılması gereken işçi ve emekçi kadınların örgütlenmeleri ve mücadele de öne geçmelidir. Emekçi kadınların sorunlarını meclis ve vekiller değil ancak kendi örgütlü gücü çözebilir. Bu çözüm de, sosyalizmi hedefleyen bir mücadeleden başkası olamaz. Zira kadınlara bu düzende ya ölüm ya da ölümden beter yaşamlar dayatan kapitalizmden kurtulmadıkça gerçek bir çözümünden bahsedilemez. Bu nedenle kadınlar Emekçi Kadın Komisyonları’nın “Yaşamak için sosyalizm!” çağrısına yanıt vermeli, örgütlenmeli, mücadeleyi büyütmelidir.

Sermayeden ‘uzlaşın’ çağrısı

AKP’nin daimi şefi Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan’ın 13 yıllık hükümetliği döneminde yaşadıkları büyüme nedeniyle her fırsatta “Bunlar sermayelerini 5’e katladılar” diyerek seslendiği TUSİAD, AKP’nin kan kaybetmesinin ardından derinleşmesi muhtemel siyasal krize ilişkin kaygılarını yazılı açıklamasına yansıttı.

TUSİAD Yönetim Kurulu, 8 Haziran’da yaptığı yazılı açıklamada “Her seçim, her yenilenen meclis, demokrasinin güçlenmesi için bir fırsattır. Seçim sonuçları itibariyle seçmen iradesi, siyasi partilere tek başına hükümet kuracak çoğunluğu vermemiştir.

Bu bağlamda partilerimizin, demokrasinin gereği olan uzlaşma kültürü ile hareket ederek, ülkenin menfaatleri etrafında kenetlenmelerini diliyoruz” ifadeleri kullanıldı.

Yeni kurulacak hükümetten ve düzen siyasetinin aktörlerinden beklentilerin de dile getirildiği açıklamada, bu beklentiler şu sözlerle ifade edildi:

“Yeni parlamentonun ve kurulacak hükümetin, tüm paydaşların katkısı ve desteği ile demokratik standartları ve hukuk devleti olgusunu güçlendirmesini diliyoruz.

Ülkemizin potansiyeline ulaşabilmesi için küresel ölçekte rekabet gücüne sahip bir sanayi ve insan kaynağı başta olmak üzere, tüm kalkınma başlıklarında kazanımların güçlendirilerek ilettilmesini ümit ediyoruz.

TUSİAD olarak önümüzdeki bu dönemde, karşılıklı diyalog ve paydaşlarla işbirliği ile, ülkemizin ve insanımızın yarınlarına katkı sağlamaya ve katma değer yaratmaya devam edeceğiz.”

Malatya’da kadın cinayeti

Kadın katillerinin ‘iyi hal’ indirimleri ile teşvik edilmesi ve sistemin palazlandığı erkek egemenliği yeni bir kadın cinayetine daha yol açtı. 9 Haziran’da, Malatya’da Ramazan A. (34) isimli şahıs kardeşinin eski eşi Canan Koçoğlu’nun çalıştığı içkili mekanı basarak “Neden burada çalışıyorsun” dedi ve genç kadını bıçakladı.

Vücuduna 10 bıçak darbesi alan 19 yaşındaki Canan Koçoğlu ambulansla kaldırıldığı Malatya Devlet Hastanesi’nde hayatını kaybetti.

Devlet Diyarbakır'da Hizbulkontra'nın iplerini çözdü

Halkların Demokratik Partisi'nin (HDP) 5 Haziran'da Diyarbakır İstasyon Meydanı'nda gerçekleştirdiği mitinge Hizbulkontra tarafından bombalı saldırı gerçekleştirildi.

Miting alanında iki ayrı bombanın patlatıldığı saldırıda HDP'li Ramazan Yıldız, Necati Kurul, Şehmuz Kaçan ve Civan Arslan yaşamını yitirken yüzlerce kişi de yaralanarak hastanelere kaldırıldı.

DTK Sağlık Meclisi Üyesi Saliha Aydeniz, saldırı neticesinde 416 kişinin yaralandığını söyledi. Aydeniz, 12 yaralının bacağının koptuğunu, 8 yaralının solunum cihazına bağlı olduğunu, 35 yaralının yanık ünitesinde tutulduğunu, 22 yaralının da yoğun bakımda bulunduğunu kaydetti.

Yaralananları koridor oluşturarak miting alanından ambulanslara taşımaya çalışan kitleye bu sırada polis saldırdı. Polisin gaz bombası ve tazyikli suyla saldırısı karşısında kitle yürüyüşe geçerek kentin pek çok noktasında barikatlar kurarak eyleme başladı.

Saldırının provokasyon yaratmak amacıyla gerçekleştirildiğini belirten Selahattin Demirtaş kitleyi DBP İl Binası önüne çağırarak burada bir konuşma yaptı. Demirtaş alanda yapılan saldırıyla izdiham yaratılarak daha fazla insanın yaşamını yitirmesinin amaçlandığını ancak halkın soğukkanlılığının bunu boşa düşürdüğünü ifade etti. Mücadelelerinin kesintisiz olarak süreceğini ifade etti.

Gece boyunca kentin pek çok noktasında eylemler sürerken saldırı protesto edildi.

Saldırının faili olarak gözaltına alınan O.G. 10 Haziran'da çıkarıldığı mahkeme tarafından "kasten adam öldürme" ve "silahlı terör örgütüne üye olma" suçlarından tutuklandı.

Saldırının ardından ortaya çıkan ayrıntılar ise devletin katliamdaki rolüne işaret ediyor. Diyarbakır Valiliği, 3 Haziran günü Emniyet Müdürlüğü'ne gönderdiği resmi yazıda, HDP mitinginin yapılacağı gün için alınacak "güvenlik tedbirleri" kapsamında diğer bazı kurumlarla birlikte "Kamu Hastaneleri Birliği Sekreterliği'nden muhtemel yaralanma veya can kayıplarına karşı tüm kapasitenin gözden geçirilerek lüzumu halinde kurumların hazır olacak iç düzenlemelerin yapılmasını" istedi.

Katledilenler uğurlandı

Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde tedaviye alınan

Saldırı Mersin'de protesto edildi

Mersin Emek ve Demokrasi Platformu bileşenleri Amed'de HDP mitingine yönelik yapılan bombalı saldırıyı ve kanlı katliamı 6 Haziran'da Özgür Çocuk Parkı'nda yaptığı eylemle protesto etti.

"Saldırılara karşı birlikte kazanacağız, barajları birlikte yıkacağız" pankartının açıldığı eylemde

17 yaşındaki Civan Arslan 8 Haziran akşamı hayatını kaybetti. Arslan'ın cenazesi aynı akşam Bismil'in Sarıtoprak Mahallesi'ne getirildi. Köy girişinde Arslan'ın cenazesi omuzlara alınarak "Şehit namirin!" ve "Katil Erdoğan!" sloganları eşliğinde köy mezarlığına getirilerek defnedildi.

Bayram Dağtan, Bayram Özelçi ve Emin Ensen'in cenazeleri ise 10 Haziran'da binlerce kişi tarafından "Şehit namirin!" sloganı eşliğinde Yeniköy Mezarlığı'nda toprağa verildi.

Cenazelerin defnedilmesinin ardından MEYA-DER Eşbaşkanı Mehmet Akar ve DBP Diyarbakır İl Eşbaşkanı Ali Şimşek konuşma yaparak, kirli politika ve saldırıları teşhir ettiler. Saldırıları karşısında Diyarbakır halkının geri adım atmayacağını ifade ettiler.

Devlet destekli kontra saldırı sürdü

Devletin iplerini çözdüğü kontra çeteler 6 Haziran'da da Bağlar ilçesi Emek Mahallesi'ndeki HDP afişlerinin olduğu kahveyi tarayarak 3 kişiyi yaraladı.

platform adına yapılan açıklamada saldırıların sorumlusunun orada gerekli önlemi almayanlar olduğu kadar alanlarda HDP'yi hedef gösterenlerin olduğu belirtildi. Birlik ve dayanışma çağrısının yapıldığı eylemde "7 Haziran'da AKP'ye rağmen bu ülkeye barışı bizler getireceğiz" ifadelerine yer verildi.

Açıklamaya HDP Mersin milletvekili adayları ve BDSP de katılım sağladı.

Açıklama "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganlarıyla sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Mersin

Hastaneye kaldırılan yaralıların durumunun iyi olduğu belirtildi.

Hizbullah ve Hüda-Par'a yakınlığıyla bilinen Yeni İHYA-DER Başkanı Aytaç Baran'ın 9 Haziran'da evinin önünde uğradığı saldırı sonucu hayatını kaybetmesinin ardından kontra güçler saldırılarını yoğunlaştırdı.

Ölüm haberi üzerine bölgeye gelen silahlı bir grup çevreye ateş ederek DHA muhabirleri Canan Altıntaş ve Serdar Sunar ile birlikte iki kişiyi daha yaraladı.

Silahlı grup ardından Eşit Özgür Yurttaş Derneği ile çevresindeki kahve ve evleri rastgele tarayarak dernek üyeleri Bayram Dağtan, Emin Esen ve Bayram Özelçi'yi katletti, çok sayıda kişiyi de yaraladı.

Bayram Dağtan'ın saldırının gerçekleştirildiği kahvenin arka kapısından çıkarak evine giderken kendisini takip eden kişiler tarafından öldürüldüğü, Esen ve Özelçi'nin ise provokasyon karşısında halkı uyarmak için bölgeye gittikleri ve polislerin gözleri önünde katledildikleri belirtildi.

Gece boyunca saldırılarına devam eden kontra güçler HDP'lilerin dükkanlarını silahla tararken çok sayıda evin kapısına da çarpı işareti çizip birer adet tüfek mermisi bırakarak gözdağı vermeye çalıştı.

Kontra çetelerin silahlı saldırısına uğrayan Eşit Özgür Yurttaş dernekleri 10 Haziran sabahı da polis baskınlarına uğradı.

Sur ilçesine bağlı İskender Paşa, Fatih Paşa, Hasırlı, Bağlar ilçesine bağlı Körhat, Mevlana Halit ve Şêx Şamil ile Kayapınar ilçesine bağlı Gaziler Mahallesi'ndeki derneklere özel hareket timleri tarafından baskın yapıldı. Baskınlar sırasında kapıları kırarak derneklere giren polis dernek yönetici, üye ve delegelerinin isimlerinin bulunduğu listeleri aldı.

HDP'yi daha da 'ılımlılaştırmak' için...

Hizbolkontra saldırıları bir iç savaş göstergesi miydi? Yoksa Kürt halkını inkar ve imha politikasının bir parçası mıydı? Bu sorunun yanıtı, tartışmasız olarak, bu saldırıların Kürt halkını inkar ve imha politikasının bir parçası olduğudur.

Seçimden hemen iki gün sonra, 9 Haziran'da Hüda- Par'lı Yeni İHYA-DER Başkanı öldürüldü. Bu, sermaye basınında (yandaş medya hariç) provokasyon amaçlı bir saldırı olarak nitelendirildi. Bu saldırının hemen ardından Hüda Par'lılar Kürtlerin bir derneğini basarak 3 yurtsever katlettiler. Aynı günün akşamında ise, kirli savaşın yoğun olarak yaşandığı döneme ait Hizbolkontra yöntemiyle, bir yurtsever ensesinden vurularak katledildi. Bu son saldırıyı gerçekleştiren kişi bilinmiyor. Hüda-Par'ın Hizbolkontra'nın, bugün yasal parti konumuna gelmiş hali olduğundan bu saldırıyı da onların yapmış olması ihtimali yüksek.

Bu saldırılar provokasyon amaçlı. Ama tek amacı bu değil. "Bu saldırılarla bir iç savaş yaratılmaya çalışılıyor" demek de doğru bir yaklaşım değil. Çünkü iç savaş söylemiyle Hüda-Par'a hem gerçekçi olmayan nicel bir güç atfediliyor hem de, sadece 8 Haziran'a bakarak söylesek bile, Hüda-Par Kobanê eylemlerinde olduğu gibi, polis korumasıyla yurtseverleri katlediyor. Hizbolkontra saldırıları bir iç savaş göstergesi miydi? Yoksa Kürt halkını inkar ve imha politikasının bir parçası mıydı? Bu sorunun yanıtı, tartışmasız olarak, bu saldırıların Kürt halkını inkar ve imha politikasının bir parçası olduğudur. Durum böyleyken Hizbolkontra şimdi yasal bir parti haline geldi diye mi iç savaş ihtimali beliriyor?

Bu saldırının en temel amacı ise yalnız HDP'yi değil, yurtsever hareketi daha da 'ılımlılaştırmak'. KCK ve HDP, bu saldırıları iç savaş çıkarmak için AKP

hükümetinin tezgahladığını söylediler. Bazısı direk bazısı dolaylı olarak bunu söyledi. Derin devlet söylemiyle sermaye devletinin bütün kirli işleri, devlet içine sızmış kirli güçlere atfedilerek sermaye devleti aklanmaya çalışıldı. Ki bu söylemde başarılı olmadıklarını söyleyemeyiz. Her şeyin sorumlusu olarak AKP'yi göstermek, farkında olsunlar ya da olmasınlar sermaye devletini temize çıkarmak anlamına gelmektedir. Bugüne kadar AKP karşıtlığıyla ortaya çıkan tabloda, AKP değil sadece Erdoğan yargılansa ve ceza alsa sermaye devleti sudan çıkmış ak kaşık olacak! Son saldırılar da AKP'ye mal ediliyor. AKP bu saldırılarda birebir tetikçilik yapmış olsa bile, bunu, sermaye devletinin bekâsı için yaptığı kesindir.

CHP ve MHP Erdoğan'ı yargılabılırsa, düzen partisi olarak hem oyunu arttıracak, hem de sermaye devletini aklayacak. HDP bu partilerden farklı bir duruş sergilemiyor. Bu haliyle, sermaye devletinin kabul edeceği bir duruş sergiliyor. Bu duruşuyla, Kürt burjuvazisine epeyce yararlı olacak bir parti niteliğinde bir parti konumuna geliyor.

Hemen söyleyelim, bu saldırılar karşısında, Kürt hareketinden, Kürt halkını sokağa dökmesini beklemiyoruz. Ama hiç olmazsa, saldırıyı, asıl olarak AKP'ye mal etmeyip, sermaye devletinin saldırıdaki temel rolünü vurgulayabilirdi. Ancak, sermaye devleti de bu duruşu mutlaka "ödüllendirecektir".

M. Kurşun

Barolardan saldırıya tepki

Türkiye Barolar Birliği, 79 baro ve 87 bin avukat Diyarbakır'daki bombalı saldırı ile ilgili ortak yazılı açıklama yaptı. "Aynı ülkenin eşit haklara sahip yurttaşlarıdır. Birimize atılan bir bomba hepimize atılmıştır" başlıklı açıklamada şöyle denildi:

"Türkiye, milletvekili genel seçimine gidiyor. Hepimizin kendimize göre siyasi düşüncelerimiz, dünya görüşlerimiz, oy vereceğimiz farklı farklı siyasi partiler var.

Biz; Türkiye Barolar Birliği, 79 Baro ve 87 bin avukat olarak, kimden gelirse gelsin, kime yapılırsa yapılsın, hangi mazeret gösterilirse gösterilsin şiddetin karşısındayız. Çünkü biliyoruz ki; demokrasi, fikri hür, vicdanı hür, irfanı hür bireylerin yaşatabileceği bir rejimdir. Şiddet ve düşünce hürriyeti yan yana barınmaz. Dolayısıyla, şiddet ve demokrasi asla bağdaştırılmaz. Bizler; bütün gücümüzle başta yaşam hakkı ve düşünce hürriyeti olmak üzere bütün temel hak ve hürriyetleri korumaya, demokrasinin vazgeçilmezi olan seçimlerin güvenli bir şekilde yapılması için üzerimize düşen her ödevi yerine getirmeye hazırız.

Bu çerçevede, seçimin her türlü şaibeden uzak bir şekilde neticelenmesi için ülkenin her yerinde seçim güvenliği konusunda uzman avukatlarla örgütlendiğimizi halkımızın bilgisine sunuyoruz.

Başta devletin en üst kademelerindeki yöneticiler ve siyasi parti temsilcileri olmak üzere ilgili herkesi sağduyulu olmaya davet ediyoruz.

Vatandaşlarımıza, hiçbir tahrike kapılmamalarını, demokrasinin ancak bu şekilde korunabileceğini hatırlatmayı görev biliyoruz.

Diyarbakır'da bir siyasi partinin mitinginde patlayan bombalar sonucunda hayatını kaybeden vatandaşlarımıza Allah'tan rahmet, yaralılara acil şifalar, seçimlerin ülkemize hayırlı neticeler doğurmasını diliyoruz..."

Yandaş medya Diyarbakır'ı görmedi

Seçimlere 2 gün kala Diyarbakır'da yaşanan ve 4 kişinin hayatını kaybettiği bombalı saldırılar yandaş medya tarafından görmezlikten gelindi. Mısır'daki gelişmelerden dahi efendisine mağduriyet çıkarmaya çalışan yandaş gazeteler, devletin istediği provokasyon hayata geçmeyince suskunluğa büründü.

Roboski Katliamı'nda topyekûn susan medya, bombalı saldırıları uzun bir süre trafo patlaması olarak sunmaya ve gerçeği saklamaya uzun bir süre gayret etti. Efendilerine hizmet için ortak manşet çalışmasına devam eden yandaşlardan Star, Güneş ve Yeni Akit gazeteleri, AKP karşısındaki her muhalefeti "Haçlı ittifakı" olarak manşetine taşıdı. Takvim, Yeni Şafak ve Türkiye gazeteleri ise habere az bir yer vererek seçimler öncesinde efendisine hizmet etti.

Yandaşların yanı sıra Kürt halkına düşmanlıkta ilk sıralarda yer alan Sözcü de habere manşetinde yer vermedi.

15-16 Haziran Direnişi yol gösteriyor...

Geçmişi aşarak geleceği kazanmalıyız!

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin yıldönümü yaklaşıyor. Metal işçilerinin üretimden gelen güçleriyle, tarihe yeni direniş örnekleri yazdığı şu günlerde 15-16 Haziran Direnişi'ni hatırlamak ve derslerini özümsemek ise ayrıca önem kazanmaktadır. Bugüne baktığımızda sermayenin saldırıları ve sendikal bürokrasinin engelleyiciliği sayesinde işçi sınıfı büyük hak kayıpları yaşamaktadır. Ancak metal işçileri bir yol açmıştır. Türk Metal çetesinden kurtulmak için harekete geçen metal işçilerinin karşısına sermaye, devlet ve işbirlikçi sendikal bürokrasi eliyle türlü baskılar, engeller çıkarılmıştır. İşçi sınıfının sendika seçme özgürlüğü yok sayılmıştır. Ancak buna rağmen işçiler fiili eyleme ve greve geçmiş, haklarını almak için üretimden gelen güçlerini kullanmışlardır. Ardından işten atma saldırısına karşı da hala süren eylemlilik içindedirler. Ancak geline yerde Türk Metal geriletilmiş, eyleme girişilen fabrikalarda işçiler kendi temsilcilerini kabul ettirmiştir. Ve şimdi yeni bir sendikayı konuşmaktadırlar.

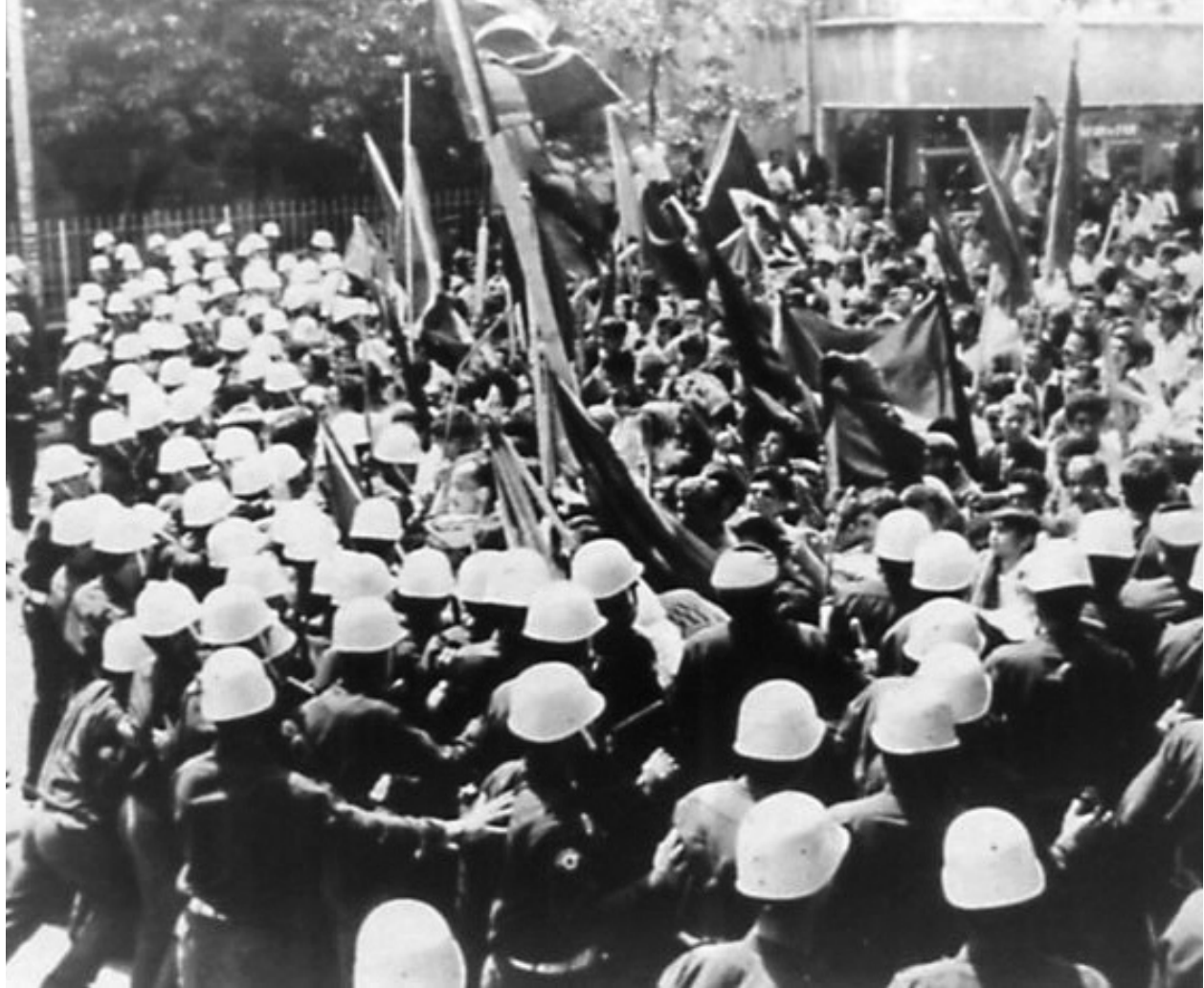
Metal işçilerinin bu direnişi kendi sınırlarını çoktan aşan bir eyleme dönüşmüştür. İşçi sınıfı üzerine örtülen ölü toprağını attığını dosta-düşmana göstermiştir. Yeni bir dönemin işaretleri olan bu hareketliliğin sonuçlarına varmak için özellikle 15-16 Haziran Direnişi'nin derslerini özümsemelidir.

Metal işçileri 15-16 Haziran ruhuyla yola devam etmelidir!

15-16 Haziran Türkiye işçi sınıfının geçmişinde onurla andığı, muazzam bir direngenlik gösterdiği ve hala aşılamayan bir yerde duran örnek bir direniştir. '60'lı yılların hareketli siyasal atmosferi içinde işçi hareketi de grevlerle, direnişlerle, fabrika işgalleriyle kendinden söz ettirmekte, sermayenin kölelik dayatmalarına boyun eğmemektedir. Bundan dolayı devlet eliyle işçilere seçenек olarak dayatılan Türk-İş artık işçileri kontrol edememekte, Türk-İş'e rağmen işçi sınıfı hak aramakta ve kazanmaktadır. Örneğin 1963'te Kavel Grevi ile yasal cendereyi kendi meşruluğuyla aşmış, grev hakkını grev yaparak elde etmiştir. Böylesi gelişmeler 1967 yılında DİSK'in doğumuna vesile olmuş, işçi sınıfı kendisine dayatılanı değil kendi seçtiği sendika ile yol yürümek istemiştir. Sınıfın en militan öğeleri DİSK'te birikmekte, direnişler ve eylemler artmaktadır. DİSK'in oluşumu işçi hareketi tarihi içinde ileri bir düzeyi ifade etmektedir.

İşçi sınıfının denetimden çıktığını gören sermaye ve devleti bunun olası sonuçlarını sınıf refleksiyle görmüştür. Bu nedenle işçi sınıfının bu gelişen eylemliliğinin ve örgütlülüğünün önünü almak için dönemin AP hükümeti DİSK'i kapatmak isteyen bir yasa hazırladı. Amaç işçilerin iradesi değil kendi denetiminde bir sendikacılıktı. Bu şekilde hareketi dizginlemeyi umuyorlardı.

Ancak işçi sınıfı kendini bekleyen saldırılara doğru bir refleksle yanıt verdi. Sokağa, eyleme çıkan binlerce DİSK üyesi dışında Türk-İş üyesi işçiler de öyle

15-16 Haziran Direnişi göstermiştir ki işçi sınıfı kendi özgücüne güvenerek, taban örgütlenmelerine dayanarak kazanabilir. Yine direniş göstermiştir ki işçilerin bağımsız sınıf çıkarları söz konusu olduğunda sermaye devlet gücüyle, kolluğu, yargısı ve sendikal bürokrasisiyle bir bütün olarak işçi sınıfının karşısındadır.

kolayından yasa ve yasaklara boyun eğmeyeceklerini gösterdiler. İlk gün İstanbul-İzmit'te 113 fabrikadan 70 bin işçinin sokağa çıktığından bahsedilmektedir. Devamında sayı artmış, 150 bine yaklaşmıştır. Eyleme katılan fabrika sayısının da 168'i bulduğu ifade edilmektedir. İşçilerin karşısına çıkartılan polis ve asker ise işçilerin direnişine engel olamamış, militan çatışmalar yaşanmış, bu çatışmalarda 3 işçi yaşamını yitirmiştir. Devlet bir ay süreli sıkıyönetim ilan etmek zorunda kalmıştır.

Burada dikkat edilmesi gereken bir diğer önemli nokta ise, DİSK'in kapatılmasına karşı girişilen bu eylemin DİSK yöntemindeki bürokratlarda yarattığı korkudur. İşçilere anayasal sınırları hatırlatarak eylemi geri çekmek isteyen DİSK'e rağmen işçiler, bu saldırıya direnişle yanıt vermişlerdir. İşçiler işbirlikçi sendika ağalığına olduğu kadar reformist, yasalci sendikal bürokrasiye de 15-16 Haziran Direnişi ile en iyi yanıt vermişlerdir.

Kendiliğinden başlayan bu eylem, sendika bürokratlarının gerici tutumları ve devletin baskısıyla bitmesine rağmen, sermaye devleti mesajı almış,

çıkartılmak istenen yasaı geri çekmek zorunda kalmıştır. Yaşamın öğreticiliği işçi sınıfının hafızasına hakların söke söke alınacağı ve de korunacağı bilgisini bir kez daha işlemiştir.

15-16 Haziran Direnişi göstermiştir ki işçi sınıfı kendi özgücüne güvenerek, taban örgütlenmelerine dayanarak kazanabilir. Yine direniş göstermiştir ki işçilerin bağımsız sınıf çıkarları söz konusu olduğunda sermaye devlet gücüyle, kolluğu, yargısı ve sendikal bürokrasisiyle bir bütün olarak işçi sınıfının karşısındadır. Bu yalın gerçek, işçi sınıfına önünde yıkılması gereken engelleri göstermiştir.

Bugün 15-16 Haziran Direnişi'nin metal işçileri başta olmak üzere işçi sınıfına mesajı birleşik, militan mücadeleyi büyütme olmalıdır. Çünkü sermayenin saldırılarına karşı mücadele ancak birleşik, militan ve fiili-meşru bir yoldan elde edilebilir. Öte yandan bunun önündeki en büyük engellerden biri olarak sendikal bürokrasinin her renginden kurtulmak için metal işçileri 15-16 Haziran ruhuyla, kendi taban inisiyatiflerine güvenerek başladıkları işi bitirmelidir!

Madenlerde metal etkisi ve aldatılmışlığa isyan

Türkiye işçi sınıfı yeni ve farklı bir mücadele dönemine girmiş bulunuyor. Bu dönemde mücadeleye ayak bağı olan ve deyim yerindeyse işçi sınıfının kanını emen sendikal bürokrasiyle mücadele ön plana çıkmış durumda.

Metal işkolunda Türk Metal çetesinden kitlesel istifalarla başlayan mücadelenin aynı işkolunda (Çelik-İş'ten istifaların sürdüğü Maysan Mando) varlık göstermeye çalışan diğer ihanet şebekelerini de hedef alması bu dalganın şiddetinin başka bir ispatı.

Metal işçilerinin estirdiği bu rüzgâr, başka sektörlerde çalışan sendikalı işçilerin yanı sıra sendikasız işçileri de etkiliyor. İzmir Aliğa'da Petrol-İş üyesi Petkim işçilerinin TİS talepleri için gerçekleştirdikleri direnişleri sırasında metal işçilerini selamlamaları ve fabrikaya kapanarak belli kazanımlarla direnişi sonlandırmaları bu sürecin farklı sınıf bölüklerine olan etkisinin en yakın örneklerinden biri.

Bursa'da sendikasız Er Metal işçilerinin düşük ücretler ve güvencesizliğe isyan ederek şalterleri indirip sonuca ulaşmaları da metal fırtınasının etkisini anlatan en anlamlı deneyimlerden biri oldu.

Biriken hoşnutsuzluklarını ve sendikal ihanete duydukları tepkiyi dışavuran işçi sınıfının giriştiği mücadeleler sınıfın birbirinden öğrendiğinin ve gelişmeleri dikkatle izlediğinin açık bir göstergesi. Bu öğrenme sürecinde, sendikal ihanete duyulan tepkinin yanında sömürü ve kölelik koşullarını hedeflemesi sürecin 'demokratik sendika' talebinden öteye geçerek genel bir uyanışın kapılarının aralandığına işaret ediyor.

Madenlerde aldatılmışlığa öfke

Metal işkolunda Türk Metal çetesine karşı tepkiyle başlayan ve giderek ücret iyileştirmesi talebiyle sermayeyle amansız bir mücadeleye dönüşen bu tarihi eylem farklı işkollarını etkilemeye devam edeceğe benziyor. Zira, işçi sınıfı on yıllardır pençesinden kurtulamadığı aldatılmışlığa karşı öfkesini sokağa akıtmaya başladı bile.

Geçtiğimiz günlerde maden işçilerinin Türk-İş ile hükümet arasında çerçeve protokolün imzalanmasının ardından Zonguldak'ta Genel Maden İşçileri Sendikası (GMİS) yönetimini protesto etmeleri ve talepleri doğrultusunda bir mücadelenin örgütlenmesi yolunda bürokratlara basınç uygulaması yaşanan gelişmelerden bağımsız düşünülemez.

Nisan ayının başlarında toplanan GMİS Genel Kurulu öncesinde, devam eden TİS görüşmelerinde aynı işi yapan işçiler arasındaki ücret eşitsizliğini düzeltileceklerini iddia eden sendika bürokratları, bırakın aradaki ücret farkını kapatmak için gerekli adımları atmayı, Türk-İş ve hükümet arasında imzalanan çerçeve anlaşmasıyla bu farkın daha da açılmasına sessiz kaldılar. TİS görüşmeleri öncesinde "Tabana sormadan imzalamayacağız" diyenler bugün %5-6 gibi komik zam oranlarına imza attılar.

Çerçeve protokolün imzalanmasından bir gün sonra

Kozlu maden işçileri kendi imkanları ile bir toplantı yaparak yol haritalarını çizdi. İşçiler aldıkları kararları ve ortak taleplerini sendika yönetimine iletti. Yanı sıra TTK'ya KPSS ile giren Merkez Atölye işçilerinin yaptığı basın açıklaması ve maaş bordrolarını yakma eylemi ile GMİS bürokratları '90'lı yıllardan sonra ilk defa böyle bir tepkinin hedefi oldular. Haliyle bu durum bürokrat takımında soğuk duş etkisi yarattı.

Merkez Atölye işçilerinin öncülük ettiği bu eylem, yeraltında çalışan maden işçilerini ve müesseselerde çalışan yerüstü işçilerini de ateşledi. İlk eylemden sonra daha kitlesel ve kararlı bir şekilde sendikanın tüm oyunlarına rağmen GMİS bürokratları yine maden işçisinin hedefindeydi.

Birlik olgusu geliyor

Bürokrat takımının ihanetlerini anlamak için GMİS'i diğer sendikalardan ayıran noktaları tespit etmek gerekiyor.

İlk adı "Ereğli Kömür Havzası Maden İşçileri Derneği" olan ve sonrasında "Zonguldak Maden İşçileri Sendikası" olarak yoluna devam eden GMİS, bürokratların iktidar ve rant kavgaları ile günümüze kadar gelmiş bir sendika. Zonguldak ve bölgedeki emekçilerle özdeşleşen GMİS, işçilerin sendikaya karşı duydukları öfkeyi "bölgecilik" ile şimdiye kadar bastırabilirdi. Metal fırtınası ile beraber işçi sınıfının genelinde olduğu gibi maden işçileri içerisinde de birlik yöneliminin geliştiğine tanık oluyoruz.

1 Mayıs'ta sınıf devrimcilerinin ve işten atılan HEMA işçilerinin kürsüyü işgal ederek, "Bizi satanı biz de satarız" sloganını sendika ağalarının gözlerine baka baka haykırımları maden işçisine çizilen sınırların aşılmaya başlandığının yeni bir adımı olmuştur.

TTK işçilerinin yanı sıra GMİS'in örgütlü olduğu Amasra ve Kandilli'de bulunan HEMA şirketine bağlı maden ocaklarında çalışan işçilerin de sendika yönetimine öfkesinin aynı birikimin köşe taşları olduğunu unutmamak gerekir. Kandilli'de yaklaşık 850 işçi sendikal ihanet sonucu mücadeleyi bırakmak zorunda kalmıştı. Amasra'da ise 1 ay önce maden işçileri patrona karşı eylem yapmak istemiş, sendika bürokratları işçilerin önüne barikat kurmuştu.

Asıl hedef taban inisiyatif

İşçi sınıfı kölelik düzenine karşı mücadeleye atılırken sermaye cephesi ve sendika ağalarının sınıf devrimcilerini hedef alması da anlaşılabilir. Bu düşmanlığın gerisinde ve temelinde, bürokrat

takımının bir dizi ayrıcalığa sahip olduğu koltuklarını kaybetme telaşı vardır. Bu telaşı büyüten şey ise, sınıf devrimcilerinin sadece metal işkolunda değil çalışma yürüttükleri ve sınıfla bağ kurdukları her alanda işçilere taban inisiyatiflerini güçlendirme çağrısı yapmaları, onlara Greif işgalinin yolundan yürümeyi işaret etmeleridir.

Bursa başta olmak üzere metal direnişinin yayıldığı bölgelerde sendika ağalarının işçileri MİB'e karşı kışkırtması veya polis operasyonlarının devreye sokulması, sınıfın sermaye ve sendikal bürokrasinin denetiminden çıkması ihtimali karşısında duyulan ölesiye korkunun ifadesi. Bu korkunun gerçeğe dönüşmesi ise metal fırtınasıyla oldu. Sermaye sınıfına göbekten bağlı bürokrat takımının düşmanca tutumlarının arkasında böylesi bir sınıfsal gerçek vardır.

Zonguldak'ta ise, *Yeraltından Sesler* adıyla işçi ve emekçilere ulaşmaya devam eden sınıf devrimcileri zorlu bir mücadele hattını örüyor. Sendika bürokratlarının tüm tehditlerine karşı 1 Mayıs'ta yapılan kürsü işgali, taşınan dövizler ve haykırılan sloganlarla bu platform işçi sınıfının gözünde meşruluk kazanmıştır. Bugünlerde ise sendika yönetimine yönelik yapılan eylemlerde sendika bürokratları *Yeraltından Sesler*'i ön plana çıkartarak işçi ve emekçilere "bunlar dışarıdan müdahale etmek istiyor, bunlar madenci değil provokasyonlara gelmeyin" demektedir.

Yeraltından Sesler'i hedef gösteren bürokrat takımının sendika önünde yapılması planlanan basın açıklamasını sendikanın toplantı salonuna aldirmaları başka nasıl açıklanabilir ki? Bunun nedeni eyleme dışarıdan katılımın olmamasını, işçilerin doğru ve devrimci politikayla tanışmasını, bürokratların deyimiyle "işçilerin beyninin yıkanmasını" engellemektir.

Ancak, metal fırtınası nasıl ki önündeki tüm engelleri aşip yoluna devam ettiyse bürokratların bu çabası da sonuçsuz kalmıştır.

Tıpkı, Bursa'da metal işçilerinin ilk ayağa kalkışında Türk Metal çetesinin adamlarının MİB'i hedef göstermesi ve karalamaya kalkması karşısında metal işçilerinin sahiplenmesi gibi Yeraltından Sesler de maden işçileri tarafından sahiplenilmiş, işçiler sendika bürokratlarının kışkırtmalarına anlamlı bir yanıt vermişlerdir.

Metal rüzgarı umutları yeşertti

Sonuç olarak; metalde esen rüzgar tam anlamıyla maden işçilerine ulaşmasa da önümüzdeki dönem için umutları yeşertmiştir. Burada komünistlerin yapması gereken işçi sınıfının sermayeye ve sendikal bürokrasiye karşı mücadelesinde sınıfı özneleştirmek ve bu öfkeyi doğru kanallara akıtmaktır. Bunun yolu ise işçi sınıfı içerisinde BİRLİĞİ büyütme. Özel ocaklarda ve TTK'da çalışan maden işçilerinin mücadelesinin ortaklaşmasının adı ise 'Yaşasın maden işçilerinin birliği!' şiarıdır.

Çelik-İş: Aman üretim durmasın!

Metal işçilerinin Bursa'da başlayan ve diğer kentlere yayılan fiili grev ve istifa dalgasının ardından hareketin önüne barikat olarak konulmak istenen Çelik-İş, gerçek yüzünü göstermeye başladı. Tofaş'ta 2 işçinin işten çıkarılmasının ardından yapılan üretimi durdurma eylemini engellemeye çalışan, engelleyemediği için işçilerin yanında durmak zorunda kalan sendika, asıl niyetinin Tofaş'ta Koç için dikensiz gül bahçesi yaratmak olduğunu gösterdi.

“Üretimin durmasını asla istemeyiz”

Çelik-İş Genel Başkanı Cengiz Gül, konuşmasını süslemek amacıyla “Tofaş'ın 12 Eylül'ün ürünü olan baskıcı ücret anlayışını sürdürmek için 8 Haziran'da iki işçinin işine son verdiğini” belirtti ve bu durumun ‘kendilerinin de istemediği’ bir eyleme yol açtığını kaydetti:

“İki öncü arkadaşımızın işine son verdiler. Hadise buradan başladı. Yoksa işçi hareketi güzelce başlatmış bu güvenceleri aldıktan sonra oldu. İşverenle bir protokol imzaladılar ve üçüncü şart sendikal hareketlerden dolayı işçi atılmayacaktı. Tofaş da tamim yayınladı, kimsenin sendikal tercihinin karışılmayacak diye. Ama bu sadece yazıda söylemde kalırsa, uygulamada da tersi olursa, ebetteki bizim de bu süreçte istemediğimiz hareketler doğurabilir. Hiçbir zaman bir sendikacı olarak üretimin durmasını asla istemeyiz. Biz Çelik İş Sendikası olarak grevlerde eylemlerde fabrikanın bir tek cıvatasına zarar gelmesini asla istemeyiz.”

‘İş barışı’nı korumanın sadece sendikanın değil, patronun da görevi olduğunu belirten Çelik-İş ağısı, “Bu mücadeleyi Gezi olaylarına benzetmeye çalıştılar, kesinlikle alakası yok hiçbir ideolojik duruşu yok. İşçiler emek mücadelesi özgürlük mücadelesi yapıyor ve iş güvencesi mücadelesi yapıyor” ifadelerini kullandı.

Özür dilemediği kaldı: “Fiili bir durumdu”

Tofaş'ta yüzde 80 oranında işçilerin Çelik-İş'e üye olduğunu öne süren Gül, daha sonra sadede gelerek, Türk Metal'in koltuğuna oturup sermayeye hizmet etmek istediklerini gösterdi. Gül şunları söyledi:

“İki işçi atıldığı için işçi arkadaşlarımız arkadaşlarına sahip çıkarak bir fiili durum oluşturdular. Bu aşamada sağduyunun kazanması lazım yani biz asla böyle önemli sanayi kuruluşlarında üretimin durdurulmasından yana değiliz. Sosyal barışı, iş güvencesinin korunmasını düşünüyoruz. Biz Çelik-İş Sendikası olarak sorumlu bir davranış içerisindeyiz. Son olarak işveren bir akit imzalandı biz buna uyulmasını istiyoruz. Dün şartlar öyleyken öyle, bugün böyle dememesi lazım. Biz iki tarafın da uzlaşmacı bir tavırla herkesin imza attığı söylemlere sahip çıkmasını istiyoruz.”

Facebook paylaşımı bile korkuttu

Bursa'da başlayan metal fırtınası Türk Metal çetesini her yerde sıfırlanma korkusuna soktu. Özellikle yeni bir sendikanın potansiyel varlığı Türk Metal'in korkusunu büyüttü. Manisa'da da bu korkusunu kusma örneği yaşandı.

Manisa Organize Sanayi'de kurulu ve Türk Metal'in yetkili olduğu İndesit'in temizlik işleri taşeron şirket Sodexo'da. E.Y adlı işçi de 2008'den beri burada çalışıyordu. 2 hafta önce E.Y'ye buradan İnci Akü'ye gönderildiği, yani sürüldüğü söylendi. Hiçbir sendikanın olmadığı İnci Akü'ye sürülmeyi kabul etmeyen E.Y, şirket tarafından kandırılmaya çalışıldı. E.Y'ye bir kağıt imzalatılmaya çalışılarak “ihbar tazminatını almadan kıdem tazminatını alacağı” söylendi. Ancak E.Y imzayı atarsa kıdem tazminatını da almayacağını fark ederek bunu reddetti.

E.Y aynı fabrikada çalışmak için Sodexo'ya faks

çektir. 8 Haziran'da da işe gitti. Ancak işbaşı yapamadı. Sodexo yönetimi ihbar tazminatını vermemekte diretirken, E.Y ise tüm haklarını alabilmek için dava açmaya hazırlanıyor.

Olayın dikkat çeken yönlerinden biri de E.Y'nin neden sürgün edilmek istendiği. E.Y Facebook'ta emekten yana paylaşımlarda bulunuyordu. Metal işçilerinin büyük direnişi ile birlikte [Metal İşçileri Birliği'nin Facebook](#) sayfasından da paylaşımlar yaptı. Bu durumu fark eden Türk Metal, üretimin nispeten dışında olan bir işçiyi bile kendisi için önemli bir tehlike olarak gördü. E.Y'yi kendisinin olmadığı İnci Akü'ye sürdürerek de bu tehlikeden kurtulmak istedi.

Türk Metal'in E.Y üzerinden ortaya koyduğu tutum, metal işçilerinin büyük direnişinin yarattığı korkunun da yeni bir örneği oldu.

Kızıl Bayrak / Manisa

Türk Metal AŞ'den ‘ücret iyileştirmesi’ vaadi

Metal işçisinin aidatlarıyla saltanat süren Türk Metal çetesinin şefi Pevrul Kavlak, *Anadolu Ajansı*'na yaptığı açıklamalarla metal patronlarının örgütü MESS'i aratmadı.

Metal işçilerinin Türk Metal'den kitlesel biçimde istifa etmesinin ardından ücret iyileştirmesi talebiyle MESS'in karşısına dikilmesini anlamadığı anlaşılan Kavlak, işçilerin ücret iyileştirmesi talebini karşılamaya, patronların yerine talip oldu.

Türk Metal üyesi işçilere ‘aynı yardım’ adı altında sendika kasasından ödeme yapma sözü veren Kavlak şu ifadeleri kullandı:

“Sendika yönetimi olarak birikimlerimizi aynı yardım yoluyla üyelerimizle paylaşmak yönünde düşüncemiz var. Genel Kurulda karar alacağız, artık yatırımlarımız üyelerimize dönecek. Tüzükte yapacağımız değişikliklerle, aynı yardım yapmayı Tüzük maddesi haline getireceğiz. Bunun için genel kurulda alacağımız kararla, iki yıl için üyelerimize aynı yardım olarak ödenmek üzere 100 milyon liralık bir bütçe ayıracağız. Bunun ilk 25 milyonluk dilimini önümüzdeki kurban bayramına ayıracağız. İkinci dilimi 2016'nın 1 Mayıs'ında, üçüncü dilimini 2016'daki kurban bayramında ve dördüncü dilimini 2017'nin 1 Mayıs'ında aynı olarak üyelerimize dağıtacağız. Bu yardımlar temel gıda maddelerinden olacak ancak, bu paket üyelerimizin tüketim maddelerine olan talepleri de dikkate alınarak hazırlanacak.”

Herhangi bir sendikayla toplu sözleşme sürecini yürüten bir patron ağızyla konuşan Kavlak, bu açıklamalarıyla MESS yönetimine de taş çıkarttı.

Metal işçilerine 2017'ye kadar beklemelemlerini salık veren Kavlak, sendika olarak özeleştirilme yaptıklarını iddia etmekten de geri durmadı. 2 ay içerisinde genel kurul toplayıp ‘bu konuda tatmin edici adımlar’ atacakları sözünü veren Kavlak'ın vaatleri arasında tüzük değişikliği ve işyerlerine sandık konarak temsilci seçimleri yapılması da yer aldı.

Kavlak, efendisi MESS'in grevler nedeniyle yaşadığı ‘mağduriyeti’ de dert edinmeyi ihmal etmedi. Türk Metal çetesinin şefi, “Bu eylemlerin kazananı yok ama kaybedeni çok. Biz üyelerimizi, işveren üretimini, işçi ise iş güvencesini kaybetti. Tüm bunların yanında ülke ihracatı büyük yara aldı” ifadelerini kullandı.

MESS'ten kıyım operasyonu

Metal patronlarının örgütü MESS, günlerce süren grev süreçlerinin yaşandığı fabrikalarda baskı ve saldırılarını yoğunlaştırdı.

Hafta boyunca Ford Otosan, Traktör, Renault ve Tofaş'ta öncü işçiler keyfi biçimde işten atıldı. Renault'taki işten atma direniş sayesinde geri döndürülürken Tofaş işçileri de işten atılan 2 öncü işçi için üretimi durdurdu.

Tofaş'ta direniş: Arkadaşım yoksa üretim de yok

Tofaş'ta fabrika yönetimi daha önce verdiği sözlerin arkasında durmayarak 2 öncü işçiyi 9 Haziran günü işten çıkardı.

Fiili grevin ardından bir kısım öncü işçiyi yanına çekerek fabrikada örgütlenmeye başlayan Çelik-İş ise her zamanki uğursuz rolünü oynayarak işçileri 'sakin olmaya' çağırdı. İşçilere açıkça yasal prosedürlerle 'sürünmeyi' öğütleyen Çelik-İş yandaşları, "Lütfen sakın olalım. İş kanunundan gelen haklarımızı kullanacağız" açıklamasında bulundu. Çelik-İş ağaları, fabrikada yüzlerce işçinin üretimi durdurup direnişe başlamasının ardından soluğu fabrika önünde aldı.

MİB'le bağ kuran Tofaş işçileri, Renault'ta olduğu gibi atılan sınıf kardeşlerine sahip çıkma çağrısı yaptı. Bir işçi şu ifadeleri kullandı:

"Tofaş patronu kardeşlerimizi işten atarken yasal prosedürü dinlemiş mi ki bizleri bunlarla kandırıyorlar, ama artık maymun gözünü açtı arkadaş, artık bu satılmış sendikacılara güvenmek yok, yasal prosedürmüş, avukatmış, dava açmakmış. Reno'daki kardeşlerimiz dava açarak mı, mahkeme kapılarında bekleyerek mi arkadaşlarını geri işe aldırды da Tofaş işçisine bugün bekleyin, sakın olun deniliyor..."

MİB: İşten atmaların arkasında MESS var!

Metal İşçileri Birliği (MİB) Ford, Renault ve Tofaş'ta yaşanan işten atma saldırılarına ilişkin açıklama yaptı. Saldırıların arkasında MESS'in olduğunu vurgulayan MİB, buna karşı işçilerin "arkadaşımız yoksa üretim de yok" demeleri gerektiğini belirtti.

Çelik-İş geleneksel rolünü oynadı

Yaklaşık 2 bin işçi üretimi durdurup yemekhane önünde toplandı ve işten atılan arkadaşlarına sahip çıktı. "Arkadaşım yoksa üretim de yok" diyen Tofaş işçileri 1 no'lu kapıya yürüdü. Tofaş'ta eylem sürerken Renault, Federal Mogul, Arçelik, Mako, Ford, Çemtaş, Valeo, CMS, Delphi, Klisom, Coşkunöz gibi pek çok fabrikadan işçiler Tofaş işçileriyle dayanışma içinde olduklarını bildirdiler.

İçeride ve dışarıda direnişe katılımın saatler içerisinde çoğalmak yerine azalması üzerine yönetim, "gitmek isteyen gitsin, yarın fabrika iş başı yapacak. Çalışmak istemeyenlerin tazminatlarını veririz" restini çekti.

Çelik-İş'ten rüşvet...

Bunun üzerine dışarıda ve içerideki gruptan kopuşlar hızlandı. Bu sırada işten atılan İbrahim adlı işçi bir konuşma yaptı. Mücadelenin sürdüğünü, bundan sonra Türk Metal'in buraya gelmemesinin en önemli hedef olduğunu, Çelik-İş bünyesinde toplanılacağını söyledi.

Çelik-İş adına yapılan açıklamada da işten atılan işçilere sendikada görev verileceği söylendi. Bunun üzerine direniş sona erdi.

Metal İşçileri Birliği (MİB), Tofaş'ta direnişin sonlandırılması üzerine kısa bir açıklama yaptı. Öngörülen sonucun ortaya çıktığını belirten MİB şunları ifade etti:

"Öncülere hakim kılınan Çelik-İş'in 'Yasalar, yasal prosedür' anlayışı, direniş iradesini zayıflatırken, beklediğimiz gibi işten atılanlara sendikada iş sözü verilmesi ile son nokta konuldu.

Bu gerileme Tofaş'a hangi sendikanın geleceği sorununu anlamsızlaştırırken, Tofaş işçisinin büyük direniş ruhu büyük yara aldı.. Böylelikle Çelik-İş ile köhnemiş sendikacılığın kulvarında yürümenin ilk büyük bedelini ödemiş oldu Tofaş işçisi...

Tofaş işçisi bu durumun muhasebesini yapacaktır. Bu yenilginin bir bozguna dönmemesi için hızla önlemleri alacaktır.

Bu durumun içeride güvensizliği büyütmesine izin verilmemelidir.

Tofaş işçisi bu tökezlemeden yıkılarak değil güçlenerek çıkmalıdır."

Şahince'de kıyım

2 Haziran gecesi üretimi durdurarak ücret iyileştirmesi ve diğer taleplerinin arkasında olduklarını patrona gösteren Şahince işçileri, 8 Haziran sabahı işçi kıyımıyla karşılaştı.

Türk Metal'in silindiği fabrikada sözünde durmayan patron **8 işçiyi** işten attı. Şahince patronu Turgut Şahin'in giriştiği kıyımın ardından açıklama yapan **MİB**, Şahince işçilerine işten atılan arkadaşlarına sahip çıkma ve Renault işçilerinin yolundan yürüme çağrısında bulundu.

Renault'ta yine direniş kazandı!

Metal işçilerinin MESS-Türk Metal ittifakına karşı yükselttiği mücadelede fitili ateşleme onurunu taşıyan Renault işçileri, 8 Haziran gecesi arkadaşlarının kartlarının basmaması üzerine fabrikayı terk etmeme eylemine başladı. İşçilerin birliği kısa sürede sonuç getirdi. İşten atılmak istenen işçi geri alındı.

Renault'ta 16.00-24.00 vardiyasında çalışan işçiler, 1 işçinin fabrikaya giriş kartının basmaması üzerine fabrikayı terk etmedi.

İşçiler, tüm sınıf kardeşlerini Renault önüne dayanışmaya çağırdı. Renault işçileri 5 Mayıs'ta da Türk Metal'in saldırısının ardından arkadaşlarının işten atılmak istenmesine karşı fabrikayı terk etmeme eylemine başlamış, aynı zamanda fabrika önünü de eylem alanına çevirmişti. İşçilerin kararlılığı fabrika yönetimine geri adım attırmıştı.

EGO işçileri üretimi durdurdu

Bursa, Ankara, Eskişehir, Sakarya gibi kentlerde grev yolunu tutan metal işçilerini bu kez Trakya Çorlu'da EGO işçileri takip etti.

Çorlu'da EGO-Elektrikli Ev Aletleri AŞ'de Türk Metal çetesine karşı sesini yükselten 20 işçi, 10 Haziran günü vardiya bitimine 20 dakika kala yönetime çağrılarak işten atıldı.

İşten atmalar karşısında diğer işçiler de üretimi durdurarak direnişe geçti. İki vardiyanın işçileri fabrika önünde bekleyişe başladı. İşçilerin direnişe geçmesi üzerine fabrika yönetimi EGO işçilerinin seçtiği temsilcilerle görüşmeyi kabul etti. Fabrika müdürünün açıklama yapacağı bilgisi verilirken işçiler fabrikada beklemeyi sürdürme kararı aldı. Gazetemiz yayına hazırlandığı sırada EGO işçilerinin direnişi devam ediyordu.

Metal İşçileri Birliği, EGO işçilerinin üretimi durdurarak büyük bir adım attığını, bundan sonra ise öncü kurulların belirlenerek taleplerin netleştirilmesi gerektiğini belirtti.

Yeni sendika için yola çıkıldı

Aidat simsarı sendikaların metal işçisinin üzerine akbaba gibi üşüştüğü bir süreçte çeşitli fabrikalardan ve kentlerden metal işçileri Bursa'da buluşarak metalde YENİ SENDİKA için ortak iradesini ortaya koydu.

7 Haziran günü çok sayıda kentten ve fabrikadan öncü işçi temsilcileri bir araya gelerek yeni sendika kararını aldı.

Yeni bir sendika için hazırlıkların başladığını duyuran MİB, "Fabrikada birliğini güçlendir, yeni sendika geliyor" müjdesini verdi:

Fabrikada birliğini güçlendir, yeni sendika geliyor!

TM'yi sırtından atan metal işçisi şimdi de yeni sendika için kollarını sıvadı. Direniş sürecinde yarattığı birliği daha da büyütüp geliştirmek için yola çıktı.

Bir yandan yeni sendika hazırlıkları sürerken, diğer yandan ise birliğin korunduğu işyerlerinde işçiler seçilmiş temsilcileri ile gerçek bir sendika gibi davranmaya başladılar. Reno'da, Delphi'de, Valeo'da, ORS'de işçi arkadaşlarımız sendikanın işçinin birliği demek olduğunu yaptıkları ile bir kez daha ortaya koydular.

İç birliğini korumakta zorlanan, TTF ve FORD gibi işyerlerinde ise direnişin protokolsüz sona ermesinin de etkisi ile kimi işçi arkadaşlarımız kendilerini koruması için kurtarıcı arıyorlar.

Böyle düşünen arkadaşlarımız kimi gerçekleri gözden kaçırıyorlar. Birincisi, sorunların çözüme kavuştuğu işyerlerinde bu durum üye olunan yeni bir sendika yolu ile değil, doğrudan işçilerin birliği ile çözülüyor.

hali hazırda kafaları karıştırmaya çalıştığı işyerlerinde işçilerin haklarını korumak için attığı tek bir adım bile bulunmuyor.

Üçüncüsü ise, içerdeki panik havasını ve boşluğu gören patron, işçilerin iradesini tanınamamak için her şeyi yapıyor. Yani bu panik havası giderilmediği sürece, herhangi bir sendikanın bu işyerlerinde işçiler adına söz sahibi olması mümkün değil. Kaldı ki, yasal olarak TM bu işyerlerinde 2017 yılına kadar yetkili durumda. TM'yi devre dışı bırakarak sözümüzü dinletmenin tek bir yolu var. O da birliğimiz ve kararlılığımız.

Başta TTF ve FORD işçileri olmak üzere tüm metal işçilerine çağırımız bir kez daha birliğimizi güçlendirmek, günler boyunca sergilediğimiz kararlı direnişin kazanımlarını koruyabilmek için cesaretle öne çıkmaktır.

Özellikle direniş sürecinin öncülerinin işten atıldığı TTF ve FORD OTOSAN'da, içeride mücadeleyi sürükleyecek öncü arkadaşlarımızın tereddüt ve çekincelerini bırakarak bir adım öne çıkması gerekiyor. Patrona birliğimizin gücünü göstermek kadar içerdeki arkadaşlarımızın güvenini tazelemek de ancak öncü işçi arkadaşlarımızın kararlılığı ile başarılabilir.

Bunun dışında her yol, patron-TM ittifakının adım adım içimize sızması demektir.

TM'yi bir daha fabrikamızda görmemek konusunda net bir kararlılığımız olduğuna göre, gerisi birliğimizin gücüne güvenerek bir adım öne çıkmaktır.

Hızla şu an sözcülerin olmadığı bölümlerde sözcülerimizi seçmeli ve seçilmiş sözcülerimizin yan yana gelmesini sağlamalıyız.

Yenilenen ve mücadele iradesini devam ettiren işçi kurulumuz bundan sonra da yeni sendikamızda tek güvencemiz olacaktır.

Metal İşçileri Birliği

ORS'de söz ve karar hakkı için direniş!

Ankara'da ORS (Ortadoğu Rulman Sanayi) fabrikasında geçtiğimiz haftalarda Türk Metal'den istifa eden işçiler, patronun işçi temsilcisi adaylarından bazılarını kabul etmemesi üzerine 8 Haziran akşamı üretimi durdurarak direnişe geçti.

İşçilerin kendi seçtikleri temsilcilerini tanımayan ve Türk Metal baştemsilcisini fabrikaya alan ORS yönetiminin bu tutumuna karşı 1600 işçinin çalıştığı fabrikada 15.00-23.00 vardiyasında üretim durdu. Fabrikadaki kalabalık ilerleyen saatlerde artarken yönetim bir kez daha dayatmalarda bulundu. "Mesaisi dolanlar fabrikayı terk etsin!" dayatmasına karşı işçiler direnişe devam etti.

23.00-07.00 vardiyasının da fabrikaya girmesiyle iki vardiya fabrika içindeyken diğer vardiya dışarıda bekleyişini sürdürdü.

İşçiler gece boyunca da moralleri yüksek bir şekilde fabrikada bekleyişlerini sürdürdü. Gece oyun havası oynayarak vakit geçiren işçiler sabah da güne moralleri yüksek bir şekilde başladı.

Gündüz saatlerinde çadırlarını kuran işçiler fabrika bahçesinde halay ve oyun havaları ile bekleyişlerine devam etti. ORS işçileri, patronun 50 kişilik işten atma listesi hazırladığı yönündeki haberlere "50 kişilik liste ile bizi korkutamazsınız. İlla ki liste hazırlayacaksanız 1600 kişi olarak yazın" diyerek yanıt verdi.

Anlaşma sağlandı

ORS patronunun da doğrudan verdiği taahhülle direniş akşam saatlerinde sona erdi.

Yapılan anlaşma şöyle:

1. Bu süreçten dolayı hiçbir işçinin işine son verilmeyecek. ORS işçisi olursa şalter iner diyor.
2. Bu süreçten dolayı hiçbir zarar ziyan davası açılmayacak.
3. TM gidecek, seçilen işçi temsilcileri resmi muhatap alınacak. Temsilcilerin belirlenmesi sürecine işveren müdahil olmayacak.
4. TM'nin temsilcilik odası fabrikada başka bir yere taşınacak.
5. Yapılacak zam, diğer fabrikalarda bir ay içerisinde belirlenen tutardan az olmamak üzere sonradan belirlenecek.

Anlaşma fabrika yöneticilerinin katılımıyla işçilere açıklandı. Karşılıklı konuşmalar oldu. En sonunda işçiler bu anlaşmayı onayladılar. İşçiler temsilcilerinin arkasında olduklarını bildirdiler. Anlaşmanın ardından fabrikada yeniden üretim başladı.

Sançim Çimento'da iş bırakma eylemi

Yıllardır düşük ücretlerle, kötü koşullarda çalışmaya mahkum edilen Bilecik'teki Sançim Çimento işçileri DİSK'e bağlı Cam Keramik-İş'te örgütlenmelerinin ardından başlayan baskılara karşı eylemlerine devam ediyorlar.

Fabrikada yemek boykotu yapan ve vardiya giriş ve çıkışlarında alkışlarla, ısıklarla holding yönetimine seslenen Sançim işçileri 10 Haziran sabahı 1 saat iş bırakarak fabrika yönetimini uyardı. Sançim işçileri

taleplerinin karşılanmaması durumunda üretimden gelen güçlerini kullanmaktan geri durmayacaklarını ve mücadeleye kararlılıkla devam edeceklerini ifade ediyorlar.

Sançim Çimento'daki eylemler üzerine açıklama yapan Cam Keramik-İş Sendikası, Sançim işçilerinin insanca çalışma koşulları ve insanca yaşanacak bir ücret için Er-Çim-San Holding yönetimine seslendiklerini belirtti.

Hedefte metal işçisi ve yeni sendika var

Metal hareketi bir gün içinde işten atma saldırılarıyla karşı hamleyi gördü. Fakat bir kez daha Renault işçileri hareketin merkezinde saldırıyı göğüsleyerek büyük bir güç olmaya devam ettiklerini, hareketin zamanla geri çekildiğini düşünenlerin yanıldığını gösterdi. Bu hamlenin yeni sendika kuruluşuna yönelik ilk önemli toplantının üstüne gelmesiyle günün çok kullanılan tabiriyle 'manidar'!

Çünkü metal işkolundaki patronların asıl korkusu işçilerin mevcut hareket halini güvenceleyecek ve yeni hareketlere hazırlayacak taban örgütlenmesi yapısını esas alan yeni sendikal anlayışın hazırlığıdır. Diğer tüm sosyal ve sendikal kazanımlar zaman içinde tırpanlanabilir, Türk Metal ya da diğer bürokratik sendikal yapılarla işçiler üzerinde icazetçi/işbirlikçi anlayışlar yeniden kontrolü sağlayabilirler. Bugün Çelik-İş'in Tofaş'ta zemin bulmasının Ford Otosan'da metaldeki iki sendikaya da üyelik girişimlerinin ortaya çıkmasının nedeni işçilerin gücüne ve örgütlenmesine güveni başaramaması nedeniyle kendine sendikal bir güvence aramasıdır. Renault gibi daha güçlü yerler acele etmeme çağrısı yaparken bu fabrikalar üyeliklerini yaparak kendilerini güvence altına aldıklarını düşünmeye zorlandılar. Patron baskısının da daha yoğun olması bu sistematik yönlendirmenin zemini yapılmak istendi.

Metal işçisi seçimini yaptı, sermaye de!

Fakat yeni sendika tartışmasının etek kemiğe bürünme adımı olan 7 Haziran'daki toplantı sermayenin korkularının gerçek olmaya başlaması anlamına geldi. Bunun böyle okunduğu yerde, işten atma saldırılarının birbirini takip etmesinin tesadüfle açıklanamayacak kadar planlı bir hamle olduğunu gösteriyor.

7 Haziran günü herkes seçim sonuçlarını beklerken metal işçileri de kritik bir toplantı ile yeni sendika gerekliliğini/yapılabilirliğini değerlendirdi. Direniş geçiş ve hareketin merkezini oluşturan çok sayıda fabrikadan işçinin bir araya gelmesiyle ilk adım atıldı. Bundan sonrası hareketin seyri içerisinde daha da netleşecektir. Bu büyük buluşmanın etkisinin fabrikalarda yansması ve yeni sendika ile mevcut sendikal bürokrasinin değer kaybedeceğinin

bilinmesiyle sermaye de bir seçim yaptı, işten atma saldırısına başladı. Küçük ölçekli ya da merkez fabrikalarda görülen bu işten atma saldırıları karşısında üretimi durdurmayı deneyenler, Şahince'de olduğu gibi çok çaba sarf edenler de oldu. Fakat Renault işçilerinin çıkışına kadar anlamlı bir karşı duruş başaramadı.

Patronlar işten atma ve temsilcileri tanımama adımları ile hareket karşısında yeni bir saldırı konumu aldı. Fakat ORS işçileri, temsilcilerini tanımayan patrona karşı hareketin ilk yeni eylemini başlattı. ORS işçileri geceyi de büyük bir kararlılıkla geride bıraktı, taleplerinin ve birliğinin arkasında durdu.

Renault fabrikasıdaysa gece vardiyasında yine bir işçinin kartı basmadı. Yeni işten atma hamlesi de hareketin önünde kutup yıldızı olan Renault işçilerinin üretimi durdurma eylemiyle kırıldı.

Renault işçisi yol gösteriyor!

Hareketin merkezine gelen bu işten atma saldırısı Şahince, Ford Otosan, Türk Traktör ve diğer işten atma saldırılarının yaşandığı fabrikalara da yeni bir örnek sundu. Birliği güçlü, taban iradesinin yansıtılabildiği Renault'ta saldırılar boşa düşürülüyor. Bu, sadece iş durdurarak üretimden gelen gücün kullanılmasının önemini değil, esasında tabandaki tüm işçilerin birliğinin yaratacağı etkiyi de gösteriyor. Üretimi durduran fabrikalar arasında işten atma saldırısına karşı başka sendikalara koşmayan, yeni sendikayı tartışan, birliğini bozmayan, Türk Metal'in son kırıntıları panolardaki açıklamaları ortadan kaldırıp, temsilciliğini işçilerden uzaklaştıran Renault işçileri yeni güne harekete güç katarak başladı.

ORS işçilerinin ve Renault işçilerinin eylemleri metal hareketinde yeni sendikanın yakıcılığı, yeni dönemin mücadelesinde bu mevziinin kurumsallaşmasının önemini de işaret ediyor. Sermayenin saldırı altında tutarak önünü almaya çalıştığı, yeni sendikayı gündemlerinden çıkarmaya çalıştığı metal işçileri ise yolunu yürüyor. Hedefte hareket halindeki metal işçileri kadar yeni sendikanın ruhu da var. Fakat hareket şu ana kadar direniş ve ileri çıkışlarıyla bu saldırılara kolayından teslim olmayacağını gösterdi. Renault işçilerinin deneyimleri ile göstermeye de devam edecektir.

MİB: "Rüşvete kanma!"

İşten atılan öncü işçilere Çelik-İş bürokratları tarafından başkanlık rüşvetinde bulunduğu belirtilen MİB, Tofaş işçilerine şu çağrıda bulundu:

BAŞKANLIK RÜŞVETİNE KANMA, HEMEN GENEL KURULLARIN TOPLAMASINI, TEPEDEN TIRNAĞA YÖNETİCİLERİN YENİDEN SEÇİLMESİNİ İSTE, BAKALIM NE OLUYOR?

"Pazarlamacı aidaat simsarları öncü işçi arkadaşlarımıza başkanlık teklifi yapıyorlar... Rüşvet vaadediyorlar.. İşte arkadaşlar bu çürümüş sendikalarda işler böyle yürüyor. Seni böyle satın almaya kalkanlar yarın sana verdiği koltukları da elinden alır, saltanatını kurup yeni TM olup çıkarlar...

Bunun için inanmıyorsan şöyle bir test yap ve bunlara de ki:

BİZ TEPEDEN TIRNAĞINA KADAR İŞÇİLERİN YÖNETTİĞİ BİR SENDİKA İSTİYORUZ!

DE Kİ, BEN SANA GEÇECEKSEM DERHAL GENEL KURULUNU TOPLA YÖNETİM EN AŞAĞIDAN EN YUKARIYA DEĞİŞSİN! TÜZÜĞÜNÜ DE DEĞİŞTİR! FABRİKALARDA SÖZ, YETKİ, KARAR HAKKI İŞÇİDE OLSUN! AİDATLAR 2 SAATE DÜŞSÜN...

BAKALIM KABUL EDİYORLAR MI?

Ediyorlarsa buyrun hep birlikte bu sendikalara geçelim..."

Otomotivin devlerine grev darbesi

Otomotiv sektöründe 15 Mayıs'tan itibaren yaklaşık iki hafta boyunca Renault, Tofaş, Ford başta olmak üzere çeşitli fabrikalarda yaşanan grevler otomotiv kapitalistlerinin belini büktü. Grevlerden ana sanayinin yanı sıra yan sanayi de etkilendi.

Otomotiv Sanayii Derneği'nin Mayıs ayı verilerine göre, toplam otomotiv sanayi üretimi, geçen yıl aynı döneme göre yüzde 13 düşüşle 88,069 adede, otomobil üretimi de yüzde 18 düşüşle 52,339 adede geriledi.

Sektörün toplam ihracatı da Mayıs ayında yüzde 28 azalarak 59,098 adet, otomobil ihracatı yüzde 30 azalarak 36,570 adet olarak gerçekleşti.

Sektörün Ocak-Mayıs döneminde toplam pazarı yüzde 51 artarak 364,960 adet olurken, bu dönemde toplam ihracat yüzde 7 artışla 393,656, toplam üretim de yüzde 19 artarak 543,213 adet oldu.

İşçi kurulları: Hareketin avantajı ve handikabı

B. Çağ

Metal işçileri yol yürümeye devam ediyor. Geride kalan zamansa hareketin avantajları kadar sorun alanlarına ve hareketi yavaşlatan etmenlere de işaret ediyor. Bu noktada kurulların anlamı ve pratiğini değerlendirmek hareketin gelişim dinamiklerine bir göz atmak anlamına geliyor.

Metal işçilerinin eylemleri uzun bir zamandır biriken tepkinin açığa çıkışıydı. Ancak bunu Kayseri Boytaş fabrikalarındaki ya da Kütahya Seyitömer'deki örneklerinden ayıran yanı öncü metal işçileri ve sınıf devrimcilerinin aynı politikayı pratiğe dökmesidir. Türk Metal çetesi gibi en "örgütlü" sendikal bürokrasi bu adımı boşa düşüremedi. Metal işçileri, taban örgütlenmesine yöneldikçe güçlendi. Tersten bunun örülmesini kimi nedenlerle boşladığında ve işletmediğinde ise zayıfladı, yer yer kırıldı.

Bugün işçi kurulları üzerinden taban örgütlenmesi deneyimlerini konuşabilmek için zengin bir veriye sahibiz. Renault eylemlerde olduğu gibi kurullar oluşturmakta da başı çekmiş, hareket içinde en alta doğru artan temsilci yapılanmasını şekillendiren bir fabrika olmuştu. Bunun bir sonucu olarak 14 Mayıs üretim durdurma eyleminin gelmesi, örgütlü gücün açığa çıkışıydı. Hareketin başından gelişim seyrine kadar süren tepkinin refleksi artık planlı greve dönüşmüştü. Hatta o kadar etkili bir politik taban örgütlenmesi oluştu ki 21 Mayıs olarak açıklanan eylemi boşa düşürmek pahasına bir hafta önce MESS-Renault ortaklığındaki taviz verilmeyeceği açıklaması kurul gücüyle eylem başlatılarak yanıtlandı. Greif işgalinde olduğu gibi taban örgütlülüğü özgüveni güçlendirdi. Aynı mantıkla talepleri hiçbir şart altında kabul etmeyeceğini ilan eden patron ve sermayenin yönetici takımına fiili-meşru ve tek silahla karşılık verildi. Bu yarı işgal ama gerçek grev adımı 13 gün sürdü. Bu sürede Renault işçileri oldukça organize idi. Her geçen gün daha iyi pratikler ortaya çıkartsalar da hareketin hızlanması fiili grevin getirdiği fiziki kopukluk (bir vardiya içerde iki vardiya dışardaydı. Dışarıda da doğal sirkülasyonla aynı anda alanda olunmadığı zamanlar arttı) kurul ve taban örgütlülüğü gelişimini zayıflatı. Süreç doğal öncü işçilerin daha çok inisiyatif almasını dayattı ve genel işçi kitlesinde de hareketin getirdiği güvenle sınırsız kredi uygulanması halini aldı. Bu noktada diğer fabrikalardan da fiili-grev kararlarının çıkmasıyla sınıf devrimcilerinin sınırlı gücü taban örgütlülüğünü güçlendirmeyi gündemleştirmekte bile zorlandı. Hareketin kendi enerjisi bu ihtiyacı da gölgelediği, yakıcılığını hissettirmedeği yerdeyse ikincil konumda kaldı.

Bu sınıf devrimcilerini hareketten koparma operasyonu sürecinde daha da harlanarak birkaç temsilcinin öne çıkmasına ve kendi başlarına sorumluluk taşımasına kadar geldi. Valiyle görüşme adımının da bunun hemen evvelinde başlatılması bunun nasıl bir planın parçası olarak uygulandığını gösterir. Hareket Renault'ta güçlü kurul başlangıcının getirdiği iyi temsilciler ve geniş işçi kitlesindeki özgüven ile temsilcilerin iradesine sıkışmaya başladı. Eylemin tüm gerici/uzlaşmacı tavırlara karşın taban

Greif işgalinde olduğu gibi taban örgütlülüğü özgüveni güçlendirdi. Aynı mantıkla talepleri hiçbir şart altında kabul etmeyeceğini ilan eden patron ve sermayenin yönetici takımına fiili-meşru ve tek silahla karşılık verildi.

basıncı ile önemli kazanımlar eşliğinde ve birliktelikle bitirilmesini yine bu deneyim garantiledi. Mücadele açısından geri eğilimleri olanlar vali masasını terk etmek zorunda kaldı. Keza ilk vali görüşme trafiğinin ilanında bir dizi işçinin avukata tepki göstermesi de bunun bir diğer oto-kontrol örneğiydi. Yine karar için sandık kurulması tartışması da taban örgütü, işçi demokrasisi kültürünün ürünüydü.

Sonuçta Renault, Tofaş, Mako, Ototrim, Delphi ve ORS grevleri belli kazanımlarla bitirildi. Burada şunun altını çizmek gerekir ki; kurul ve taban örgütlülüğü tam işleyiş yapısını açığa çıkaramamış, sürekliliğini koruyamamış olsa da direnişlerin bitirilmesinde yine de bunun etkisinde ortaklık yakalanmıştır. Kimse tekil direniş kırıcılıklarına, işbaşı yapma pratiklerine yönelememiştir. Eylemin daha ileri gitmesini savunanlardan daha önce bitmesi gerektiğini iddia edenlere kadar her düşünce tek bir bütün olarak hareket etmiştir. Bu da daha çok sınırlı pratiğe dayanan taban iradesi kanallarının ve hareketin öznesi metal işçilerinin kolektif ruhu arasındaki uyumdur.

Aslında sermayenin MESS ile dağıtmaya yöneldiği ve Koç grubu fabrikalarında sonuç almayı başardığı da bu olmuştur. İşçilerin birliği bozuldukça kurullara seçilen temsilciler de bireycilik ve bürokratik yönler açığa çıkarmaya başladı. Renault'ta geri tutum alanların muhasebesi kendi içinde yapıp yol yürümenin önünü tıkamasına izin verilmedi. Fakat Tofaş'ta öncüler atıldığında kimse ciddi bir sahiplenme pratiği sergileyemedi. Çünkü temsilcilere dayanan bireyciliğin sürmesine tepki, Çelik-İş üzerinden sendikal bürokrasinin yeşermesi vardı. Keza öncülerde

de aynı ruh hali sürdüğü için iş bırakma eylemlerinin de önüne geçen kendileri dahi oldular. Tabanda böyle bir eğilim olmasına karşın kurulların işletilmemesi bu direnci dağıttı. Türk Traktör sözcüsü "direnişi ben bitirdim" diyecek kadar kişisel bir yorum yaparken, bu Bursa'daki hiçbir fabrikada olmadı. Gerici Çelik-İş'le bir dizi ilişki geliştiren Tofaş temsilcileri bile "birlikte karar aldık, birlikte hareket etmeyi sürdürmeliyiz" diyerek yol yürümeye çalışıyor. Bursa ve diğer kentler arasındaki farkın nedeniyse Bursa'da tepkiyle başlayıp gelen sürecin öğreticiliğinin diğer kentlerdeki fabrikalarda yaşanmadan eylemliliğe geçişidir. Bursa'daki taban örgütlülüğü kültürü hala diğer kentlerdeki örneklerde yeterince özümsemedi. Bunun için Bursa'nın en küçük ölçekli fabrikasındaki birlikteliğin ya da en zayıf halkası Coşkunöz'deki başarısından da geriye düşüldü. Hareket buradan da dersini aldı. Bu da deneyime dönüşüyor. Ya taban örgütü ya dağılma seçeneği berraklaşıyor. Renault'un sendika acelesi yokken birilerinin hızla üyelik peşine düşmesi de bunun bir yansıması. Renault'ta işçiler birlik zeminlerine güveniyor, temsilci seçimlerine gönül rahatlığıyla hazırlanıyor. Yeni sendikayı kurulu şekillendirdikten sonra kuracağız diyebiliyor. Keza önüne yine işten atma saldırısı geldiğinde üretimi durdurarak bir saatte geri adım atabiliyor.

Sermayenin işçi kurulları: Takım liderleri

Sermaye cephesi de hareketin ileri atılımını sağlayacak, mevzisini güçlendirecek kurula karşı politika geliştiriyor. Bu politikanın özü işçilerin

birliğini bozmak. Bunun için iki yol kullanılıyor; biri sendikası ama seçilmiş işçi temsilcileri ile yola devam, ikincisi ise takım liderleri ile fiili işçi temsilcilerini hiçe sayarak işçileri yönetmek. Sendikası işçi temsilcilerinin bir süre sonra bürokratik bir kasta evrilmesi kabul edilebiliyor, temsilciler herhangi bir sendikaya üye olmamaya ikna edilmeye çalışılıyor. Zira yeteri kadar yerleşmeyen taban örgütlenmesi bilincindeki zayıflık kısa sürede işçileri geriletebilecektir. Sonuçta hareket dinamiği bir basınç olsa da hareketin çekilmesiyle birlikte greve çıktığı öncülerin geri bir platforma savrulmasının kırıcılığıyla yönetim kolay olacaktır.

Bu hedefin diğer bir şekli; sermayenin biraz daha güçlü oldukları yerde işçi temsilcilerini hiçe sayıp takım liderleri ile sendikasızlığı dayatmak oluyor. Yer yer fabrikalarda sorunları aktaran temsilciler takım liderlerine yönlendiriliyor. Takım liderleri, vardiya amirleri zaten ayrıcalıklı konumda olmanın verdiği üstünlük hissini şimdi işçi temsilciliği ile büyütme, işçi üzerindeki hakimiyeti artırma çabasındalar.

Böylece Toyota modeli ve de Kaizen üretim yönetimi denen yapılarla ve benzeri fiili pratiklerle işçiler üzerinde daha güçlü bir örgütsüzlük ve baskı mekanizması güçlendiriliyor. Hareketin gücünün, güvencesinin, ileri atılımının kırılması için bunun başarısı belirleyici olacaktır.

İşçiler için de sermaye için de taban örgütlülüğü belirleyici mücadele alanı olacak. Hangi taraf baskın gelirse hareketin yarınını belirleyecek.

Sınıf devrimcileri yolunda...

Sınıf devrimcileri sürecin başından itibaren aynı politikanın taşıyıcısı ve pratikçisi. Bunun bir avantajı da var elbette. Zira dün Greif Direnişi'yle yerleşen kriterler bugün metal işçileri için yaygın yol gösterici pratiklere dönüşüyor. İşçiler başarılı/başarısız taban örgütlülüğü deneyimleri ile tanıştı. Bundan sonrası zaten hareket içinde ileri gitme iddiasındaki öncü işçilerin önüne bu tartışmayı getirecektir. Elbette geçmiş mücadele algısı ile hala topu öncü işçilere atan, dışardan çözüm bekleyerek MİB'i, Birleşik Metal-İş'i, Çelik-İş'i ya da yeni sendikayı eski mantıkla tartışanlar var.

Fakat sınıf devrimcileri taban örgütlülüğü temelinde mücadele için yaptığı çağrıyı pratiğiyle güçlendiriyor. Sınıf devrimcileri dışardan çubuk bükten değil dönemin dönüm noktasını zamanında belirtip değerlendirmeleri ışığında sistematik mücadeleye de konu eden oldular/olmaya devam ediyor. Devletin ve Türk Metal'in bu kadar çok sınıf devrimcilerini hedef almasının nedeni tam da ifade ettikleri gibi fabrika kurulları kuranları ve fabrikalar arasında koordinasyonu sağlayanları yalnızlaştırmak amacıdır. Bu er ya da geç karşılıksız kalacaktır. Bugünün geri bilinçleri bile sınıf devrimcilerini sahiplenmeye, farkını öğrenmeye ve örgütlü ilişki kurmaya başlarken yarın bu çok daha açık bir taraflaşmaya dönüşecektir.

Sınıf devrimcileri ve çıkar gözetmeyen öncü işçiler, gericiliklerin dışında kaldığı sürece elbet buluşacaktır. Ya da hareketin kurul yapısındaki boşluklar geri çekilmenin zemini olacaktır. Bu yaniyla kurul/komite mücadelesi artık hareketin yeni kırılma ve sıçrama zeminidir. Avantaj, bu vurgunun altını çizenlerin elindeki deneyimler olduğu kadar handikapı da işlevsiz bırakılan örnekleriyle kurulların altını boşaltanların varlığıdır.

'Yeni Sendika' tartışmasını anlamak

Metal fırtınası her geçen gün daha fazla şiddet kazanırken, bu fırtınanın yönünün nereye evrileceği birçok kişinin aklına takılıyor. Bu sorularla paralel olarak birçok yerden akıl vermeler, fırtınayı kontrol etmeye yönelik girişim ve politikalar da devam ediyor. Kendilerince bu konular hakkında kafa yormaları, işçi sınıfı mücadelesine yönlerini çevirmeleri de metal işçilerinin estirdiği fırtına kadar önemli bir yerde duruyor.

Bir bakışla, bu konu üzerinde söz söylenmesi anlamlı ve güzel de. Ancak tüm bunlara rağmen bu bakışın altının boş olması, bu sürecin öznelere güldürüyor. Bu anlayışların bu kadar komik durumda olmaları eklektik bakışın yansıması olarak tarihteki yerini alıyor. Metal fırtınasının sadece Renault işçilerinin fabrikayı işgal eyleminden görülüp arka planındakilerin görülmemesi metal fırtınası üzerine 'kafa yoranların' tablosunu da gösteriyor. İşgal eylemini yorumlamaya kalkanlar ise süreci, istifaların başladığı 5 Mayıs'taki eylemden itibaren alıyor. Onun biraz daha ilerisinden bakanlar ise 26 Nisan'da Bursa Kent Meydanı'ndaki işçi eyleminden bakıyor. Başlangıç olarak burayı alıyor, süreci buradan yorumlamaya çalışıyor. Ama daha önceki süreçler nedense görülüyor. Bu tutum bilinçli bir tutumdur. Tespitleri buradan yapanlar özellikle Metal İşçileri Birliği'nin tüm süreçteki rolünü karartmak için ellerinden geleni yapıyor, ismini anmamak için büyük bir çaba sarf ediyor. Ama şu bir gerçek ki güneş balçıkla sıvanmıyor.

Şu anda yeni sendika tartışmaları hararetli bir şekilde başta metal işçileri olmak üzere farklı kesimlerin gündeminde ve herkes kendi bakış açısıyla bir şeyler söylüyor. Hareket geliştiğinde işçilerin sendikasılaştırılmaya çalışıldığı naraları atılıyordu. Karalama kampanyası yürütülüyordu. Grev hareketinin yönünün bürokratlaşmış, köhnemiş sendikal anlayışlara çıkartılmak istenmesi bu anlayışların çapını da gösteriyor. Hareketten kopuk bir şekilde üstten ve dışardan bir biçimde bu süreci tartışanlar hareketin dinamiklerini göremiyor, söyledikleri her şeyin nedense tersi gelişiyor, hareketin gerisinde kalmamak için de ikiyüzlü manevralarla harekete dahil olmaya çalışıyorlar. Dün işçilerin eylem yapmasına karşı çıkanlar bugün, işçiler fabrikalarda grev ateşini yaktığında üst perdeden laf söyleme cesaretini kendilerinde bulabiliyorlar.

'Yeni sendika' tartışmalarını baltalamaya ve karartmaya çabalayanlar bugün hareket başka bir şey tartıştığında ve bu yönde adım attığında yönlerini buraya çevirmek durumunda kalıyor.

Sınıf mücadelesinin deneyimleri ve derslerinden devrimci sonuçlar çıkaramayanlar, her zaman olduğu gibi bürokratik-icazetçi sendikal anlayışları metal işçilerine adres olarak gösteriyorlar. Artık eski kalıplar mücadele yöntemi olarak kullanılamaz. Bunu anlamak için hareketin gelişim seyrini görmek gerek.

Bosch'ta binlerce işçiye kapsayan sözleşme sürecinde işçilerin basıncıyla MESS grup toplu iş

sözleşmesinden daha iyi bir sözleşmeye imza atılması Bursa'daki fabrikaları da tetikledi. Renault'ta başlayan Türk Metal'i protesto eylemleri Coşkunöz, Mako gibi pek çok fabrikaya sıçrayarak ilerledi. Türk Metal temsilcisinin işçilere hakaret etmesiyle hareket bir kademe daha ilerledi.

Hareket fabrika içlerinde ilerlerken öncülerin müdahalesiyle birleşik bir karakter kazandırılarak tarihi 26 Nisan Kent Meydanı eylemi yapıldı. Burada işçilerin Türk Metal'den istifa gibi bir kararları yoktu. 5 Mayıs'a kadar Türk Metal'e gereğini yapması çağrısında bulunularak son ihtar verilmişti. Metal işçileri, bunu yapmayan Türk Metal'den ise kopacaklarını duyurmuşlardı.

Diğer yandan, bu süreçte kimsenin işten atılmayacağı, işçilerin kendi iradeleriyle temsilcilerini belirleyeceği temsilcilik seçimlerinin yapılması ve son olarak ücretlerde iyileştirme talebi dile getirildi.

Kitlesel istifaların başladığı 5 Mayıs'ta Türk Metal çetesinin saldırısı ise öfkeyi biletti. Hareketin Renault'a oranla oldukça zayıf olduğu ve geri çekildiği Tofaş, Delphi, Valeo gibi birçok fabrikaya sıçradı. İstifa hareketi her geçen gün ve saat büyüdü.

Renault'ta kitlesel istifaların başladığı 5 Mayıs'ta yaşanan işten atma saldırısı boşa düşürüldü. Türk Metal'in fabrikalardan bir bir silinmeye başladığı bu tarihten sonra hayata geçirilen fiili grevlerle ücretlerde iyileştirme talebi fabrikalara göre farklılık gösterse de karşılandı.

Şimdi ise metal hareketinin gelinen aşamasında yeni sendika adımı fabrikalarda tartışılıyor. Bu tartışmalar fabrikalarda verilen mücadelenin sonunda karşılaşılan sorunlar ve zorunluluklar olarak işçilerin karşısına çıkıyor. Metal hareketinin en büyük avantajı ise ortaya koyulan taleplerin işçilerin sahiplendiği talepler olmasıdır. Mücadelenin gücü de buradan gelmektedir. Fabrikalarda işçiler kendi taleplerini, kendileri belirlediği için sürecin arkasında duruyor.

Altı çizilmesi gereken bir şey var ki o da hareketin gelişim sürecini ve dinamiklerini iyi anlamaktır. Sürecin en kritik anlarında öncülerin müdahalesi hareketin önünü açmıştır. Boşluğa konuşanlar, köhnemiş, bürokratik, icazetçi sendikal anlayışları adres gösterenler hareketin gücü karşısında en anlamlı cevabı yine metal işçisinin mücadelesinden alıyorlar. 'Eski'nin temsilcileri 'yeni'yi anlamamakta direniyorlar.

"Ya tutarsa" türünden bir yaklaşım sınıf mücadelesinde politik özneyi nereye götürür sorusunu sordüğümüzda 'tarihin çöplüğü' yanıtını verebiliriz. Laf ebeliği yapıp 'yeni' karşısında gericileşen ve harekete yabancı bakanlar boş tartışmalarla oyalanmaya devam etsin. Biz yolumuzu yürümeye her ne koşulda olursa olsun bağımsız devrimci sınıf hareketini yaratma politikamızı hayata geçirmeye devam edeceğiz. Metal işçisi şimdiye kadarki pratiğiyle bunu gösterdi, göstermeye de devam edecek.

Bursa'dan Metal İşçileri Birliği üyesi bir işçi

7 Haziran seçim

7 Haziran seçimlerinin ortaya çıkardığı tablo, kaderini çoktandır bir kirli çıkar şebekesine dönüşmüş bulunan AKP'ye bağlayanlar dışında, toplumun birbirinden çok farklı toplumsal konum ve siyasal eğilimden kesimleri arasında genel bir sevinç ve ferahlama yarattı. Öylesine ki iktidarın bunca yıpranmışlığına rağmen seçmen desteği yerinde sayan ana muhalefet partisi bile bu havaya kapılarak adeta seçimden zaferle çıkmışçasına bir ruh hali sergileyebildi. Yaygın kanı, Türkiye'nin bir felaketin eşiğinden döndüğü, halkın seçim sandığı üzerinden sergilediği "sağduyu" sayesinde, "Türk demokrasisi"nin ve "parlamenter rejim"in berhava olmaktan kurtulduğunu.

İşçi sınıfı ve emekçilerin ilerici katmanlarının, emekçi Alevi kitlelerinin, mazlum Kürt halk kitlelerinin, umutsuzluk içindeki ilerici aydınların, doğal olarak ilerici-devrimci güçlerin, AKP'nin değil "başkanlık sistemi" diye kodlanan dinci-faşist bir diktaya geçiş, tek başına hükümet kurmak olanağını bile yitirmiş olmasına derinden sevinmelerini, rahat bir nefes alarak bundan sonrası için iyimserliğe kapılmalarını anlamak mümkün. Ama herkesin bildiği gibi seçim sonuçlarına sevinenler, zıvanadan çıkmış Tayyip Erdoğan'a bir biçimde dur denmiş olmasından büyük memnuniyet duyanlar hiç de yalnızca bu kesimler değil.

En kısa biçimiyle özetlersek: Basındaki TÜSİAD kalemleri ve sözcüleri daha seçim sürecinde tam da bu sonuç için çalıştılar ve seçimlerin ardından oluşan tablo karşısında sevinçlerini en açık biçimde dışa vurmaktan geri durmadılar. TÜSİAD'ın kendisi, beklenebileceği gibi diplomatik dille kaleme alınmış ilk açıklamasında, yine de herkesin anlayabileceği imalarla, beklenenden fazlasını söylemiş oldu. Öteki bazı sermaye örgütlerinin sözcüleri ise, seçimlerin ortaya çıkardığı parçalı tabloyu çok da dert etmiş görünmeyerek, partiler arası uzlaşma, dolayısıyla koalisyon anlamına gelen yeni bir hükümet temenni ettiler. Aynı temenni TÜSİAD açıklamasında, "Seçim sonuçları itibariyle seçmen iradesi, siyasi partilere tek başına hükümet kuracak çoğunluğu vermemiştir. Bu bağlamda partilerimizin, demokrasinin gereği olan uzlaşma kültürü ile hareket ederek, ülkenin menfaatleri etrafında kenetlenmelerini diliyoruz" sözleriyle yer almıştı. Bu arada, daha düne kadar hararetili biçimde hep AKP'ye çalışan ve onun iktidar dümenine nispeten kolayca yerleşmesinde önemli katkıları olan çoğu Amerikancı liberal aydınlar, Tayyip Erdoğan'ın seçim hüsrana abartılı vurgular yaparak, yeniden hayata döndük dercesine yeniden umuda ve iyimserliğe kapıldıklarını beyan ettiler.

Daha da çarpıcı olanı, Türkiye'deki bu aynı sevinç ve memnuniyetin emperyalist batı basınında da benzer açıklıkla yankılanmasıydı. İçlerinden kimisi sonucu

"paranoya siyasetinin sandıkta cezalandırılması" olarak niteledi ve Tayyip Erdoğan'ın "seçimden zayıflamış, itibarı ve etkisi daha da azalmış bir şekilde" çıktığını gizlenemez bir memnuniyetle dile getirdi. ABD yönetim elitinin sözcüsü durumundaki *The New York Times* ile Amerikan iş ve finans çevrelerinin sözcüsü konumundaki *Wall Street Journal*, "hırsları suya düşen" Tayyip Erdoğan'ı aşağılayarak bu konuda en açık sözlü davrandılar, bir bakıma tüm emperyalist batı dünyasının duygu ve düşüncelerini dile getirdiler. ABD Dışişleri Bakanlığı adına yapılan resmi açıklamada ise, 7 Haziran seçimleri "Türk demokrasisinin gücü"nün kanıtı sayıldı ve "ABD olarak yeni seçilmiş parlamento ve gelecekteki hükümetle çalışmayı sabırsızlıkla bekliyoruz" denildi. Doğal olarak sabırsızlıkla beklenen, seçim sonuçlarıyla gemlenmiş ve gitgide etkisizleştirilecek Tayyip Erdoğan sonrası dönemdir.

Aşağıya alınan pasajlar partimizin seçim öncesi değerlendirmelerinden birinin giriş bölümünü oluşturmaktadır ve seçim sonrasında izlemekte olduğumuz bu yaygın iç ve dış memnuniyet tablosu üzerine yeni bir şey söylemeye ihtiyaç bırakmamaktadır:

"Türkiye yeni bir genel seçim sürecinde. 7 Haziran seçimleri düzen siyasetine egemen bugünkü kararsız dengenin nasıl ve ne yönde değişeceğine açıklık getirecektir.

"Birçok kimse bu seçimin Türkiye'nin kaderi bakımından taşıdığı özel önemden söz ediyor ve bunu da ne edip edip AKP'nin önünün kesilmesi hedefine bağlıyor. Devrimci ya da sosyalist olmak iddiasındaki solun ezici çoğunluğuna egemen oportünist seçim politikaları da esasen bu aynı kaygıya ve hedefe dayandırılıyor. Bunun gerisinde AKP'yi hala da

yükselen, gücünü ve canlılığını koruyan, düzenin dış ve iç egemenleri tarafından herşeye rağmen tercih edilen ve dolayısıyla desteklenen bir parti olarak görmek yanlışlığı var. Oysa karşı karşıya bulunduğumuz çürüyüp kokuşmuş, moral üstünlüğünü çoktan yitirmiş, toplumsal-siyasal meşruiyeti fazlasıyla tartışmalı, çünkü baş destekçileri için bile geline yerde soruna dönüşmüş, bütün bunların bir sonucu olarak kendi içinden de çatlama potansiyeli alabildiğine yüksek bir AKP gerçeğidir.

"Dolayısıyla gerçekte söz konusu olan, onüç yılı bulan bir süredir hükümet eden ve 2009'dan beri de iktidar dizginlerini ele almış bulunan, fakat buna rağmen istediği türden bir rejimi topluma dayatmakta ciddi biçimde zorlanan, gerçekte artık bu olanağı yitirmiş de olan, bu arada boşazına kadar yolsuzluğa, hırsızlığa, suça batmış, toplumun önemli bir kesimi nezdinde öfke ve nefret konusu, keyfiliği ve kuralıslığı bir yönetim biçimi haline getirerek rejimin de tüm dengelerini bozmuş, bu nedenle sermaye düzeninin uzun vadeli çıkarları için de artık bir tehlide dönüşmüş dinci iktidarın kaderidir. Geline yerde ne emperyalist efendiler, ne onlarla kader birliği içindeki büyük sermaye çevreleri, ne önemli ve etkili bir bölümüyle toplum, ne de özel olarak ilerici toplumsal muhalefet, dizginlerini Tayyip Erdoğan'ın tuttuğu bir iktidar gücü olarak AKP'ye katlanacak durumdadır.

"Öte yandan, emperyalizmin bölgesel çıkarları ve ihtiyaçları için bir 'ılımlı İslam' projesi olarak gündeme getirildiği çoktandır ayyuka çıkmış bulunan AKP, geline yerde bu açıdan da herhangi bir ihtiyaca yanıt vermek bir yana, tersine aşılması gereken bir engele dönüşmüştür. Söz konusu proje Ortadoğu'nun toplamında iflas etmiş, sahipleri tarafından bir yana itilmiş, emperyalist dünya çıkarlarının gerektirdiği yeni tercihlere ve yollara yönelmiştir. Bu, Türkiye için zaten bir soruna dönüşmüş bulunan AKP'nin, emperyalizmin bölgesel çıkar ve tercihleri için de artık amaca uygun

nleri ve sonrası

bir araç olmaktan çıktığı anlamına gelmektedir.

“Bütün bunlardan çıkan sonuç, önümüzdeki dönemde Tayyip Erdoğan’ın belirleyici konumda bulunduğu bir AKP iktidarının bir biçimde son bulacağıdır. 7 Haziran seçimleri tam da bunun nasıl, ne yönde ve ne yolla olacağına açıklık getirmek bakımından önem taşımaktadır.” (7 Haziran Seçimleri ve Siyasal Tablo, Ekim, Sayı: 296, Nisan 2015)

Aynı değerlendirme, son satırlardaki soruya ilişkin olarak ise şunları söylemekteydi: “Bu çerçevede gündemdeki seçimlerin sonucu en çok merak edilen konularından ilki AKP’nin alacağı oy oranıysa, ötekisi de HDP’nin barajı aşp aşamayacağıdır. AKP’nin oy desteğinde ciddi bir azalma ve HDP’nin barajı aşması bir arada gerçekleşirse, emperyalizm ve büyük bir bölümüyle işbirlikçi büyük burjuvazinin arzuladığı bir seçim sonucu tablosu ve dolayısıyla parlamento aritmetiği oluşmuş olacaktır.”

7 Haziran seçimlerinin sonuçları, sözkonusu iki beklentiye bir arada gerçekleştirmiş bulunmaktadır. AKP belirgin bir düşüşle % 9’a yakın oy kaybetmiş, bu arada HDP beklenenin de üstünde bir başarıyla barajı aşmıştır. AKP’nin tek başına hükümet döneminin sonu demek olan bu yeni durumun aynı zamanda bir koalisyon hükümeti zorunluluğu anlamına geldiği daha baştan belliydi. Bunu arzuladıklarından değil ama artık bir yüke dönüşmüş Tayyip Erdoğan sultanından kurtulmanın kısa dönemli olarak başkaca bir yolunu bulamadıkları için büyük sermaye çevreleri için bu ehveni şer bir çıkış yolu. Hele de AKP-CHP işbirliğine dayalı bir “büyük koalisyon” olarak gerçekleşirse sağlayacağı sayısız başka yarar da vardı. (Bunların neler olduğu, Ekim’in yukarıda sözünü ettiğimiz değerlendirmesinde dört temel başlık altında özetlenmiştir.)

Birçok kimse seçimi izleyen ilk değerlendirmelerinde haklı olarak seçimlerin kaybedeninin Tayyip Erdoğan ve kazananının HDP olduğunun altını çizdi. Tayyip Erdoğan dinci-faşist bir tek adam diktatörlüğüne tam geçiş için seçim sürecinde varını yoğunu ortaya koydu, böylece büyük bir kumar oynadı ve kesin olarak kaybetti. Fakat halen fiilen liderliğini sürdürdüğü parti yine de seçimlerden birinci olarak çıkmış bulunuyor. Böylece de halihazırda tartışılmakta olan koalisyon hükümeti alternatiflerinin temel bir bileşeni, daha doğrusu ana eksenini olma olanağını koruyor. Tayyip Erdoğan’ın kendisi kadar partisinin de yeni durumda en önemli avantajı ve dolayısıyla direnç noktası bu olacaktır. Bu konumuyla ne edip edip devletin dizginlerini daha zayıf bir pozisyonda da olsa elinde tutmaya çalışacak, bunun için de her yolu deneyecektir.

Türkiye’nin iç ve dış egemen güçlerinin tercihi açık biçimde bir AKP-CHP koalisyonudur. Bu türden bir hükümet bileşimiyle muhtemel bir ekonomik krizi kitlelere fatura etmek, dış politikadaki çöküntüyü bir ölçü de olsun gidermek, çivisi çıkmış devlet düzenini bir parça onarmak ve belki de en önemlisi, “çözüm süreci” oyalamacasını iyi kötü sürdürmek her bakımdan daha kolay olacaktır. Ve bu dört temel sorun, halihazırda düzenin iç ve dış efendilerinin en acil programı durumundadır. Türk tekeli burjuvazisinin göbekten bağımlı bulunduğu emperyalist finans çevrelerinin sözcüsü *Wall Street Journal*, Türkiye’de seçim sonuçlarıyla oluşmuş “siyasi belirsizlik aynı zamanda fırsatlar da yaratabilir” derken hiç de belirsiz bir durumdan söz etmiyor, tam da böyle bir olanağa işaret etmiş oluyor. Seçim sonrası oluşmuş mevcut parlamento tablosunda AKP-CHP ortaklığına dayalı bir büyük koalisyon, emperyalist dünya ve işbirlikçi büyük burjuvazi için paha biçilmez bir büyük olanaktır. AKP’nin tek başına yapamadığı birçok şey, CHP ortaklığı sayesinde yapılabilecek ve bu arada dengeleyici CHP sayesinde AKP de yeniden “limitler içine” çekilebilecektir.

Bu türden bir koalisyona küçük ortak olmak CHP için siyaseten çok risklidir ve dahası saflarında olduğu kadar seçmen tabanında da büyük tepkilere neden olacaktır. Fakat mevcut CHP yönetimi şu sıralar olmaz dese de çok geçmeden “ülkeyi hükümete bırakmamak” türünden ulvi gerekçelere de sığınarak sonuçta buna bir biçimde razı olabilir. Bu konuda muhtemel güçlük alanı, Tayyip Erdoğan ve halihazırda

denetimini korumakta olduğu partisidir. Bugün düştükleri durum üzerinden onların asıl derdi hiç de düzenin efendilerinin öncelikli ihtiyaçları değil, fakat kendi konum, çıkar ve akıbetleridir. Bu nedenle de buna en elverişli bir koalisyon hükümeti üzerinden ve nispeten zayıflamış biçimiyle de olsa iktidardaki konumlarını korumak, kendi paylarına belirleyici öncelikleridir. Bu çerçevede kendileri için en uygun tercih neyse ona yöneleceklerdir. Görüldüğü kadarıyla bu, bugüne kadar kendilerine zaten fiilen payandalık yapmış olan MHP ile bir hükümet ortaklığıdır. Bu onlara en az tavizle en çok yararı elde etmek, mevcut konum ve kazanımlarını bir süreliğine de olsa önemli ölçüde korumak olanağı verecektir.

Seçimlerin henüz yalnızca iki gün sonrasında ve yeni parlamento bileşiminden çıkabilecek hükümet alması üzerine spekülasyon tartışmalar yürütmek bizim işimiz değil. Bizi burada yalnızca düzen egemenlerinin öncelikli tercihleri ilgilendiriyor ve buna ilişkin söylenebilecekleri de kısaca söylemiş, dahası daha seçim öncesi değerlendirmelerimizde gereğince gerekçelendirmiş bulunuyoruz.

Her halükarda düzen siyasetini zor bir dönem beklemektedir. Mevcut tablodan nispeten istikrarlı bir koalisyon hükümeti çıkarmak şansı yoktur. Ya da bu ancak AKP üzerindeki Tayyip Erdoğan denetimini kırmak ve böylece onu “büyük koalisyon” konusunda bazı ciddi tavizlere razı etmekle bir ölçüde olanaklıdır. Önümüzdeki günler buna yönelik çabalara sahne olacak ve sürecin seyrine açıklık getirecektir.

Devrimci siyasal mücadele açısından önem taşıyan konulardan biri doğal olarak HDP'nin izleyeceği çizgidir. Tayyip Erdoğan'ı başkan yaptırmamak iddiasıyla ortaya çıkan ve bu tutumuyla seçmenin bir bölümünde özel bir ilgi ve sempatiye konu olan HDP, barajı geçmek başarısı göstererek ve böylece AKP'yi tek başına hükümet kuramaz duruma düşürerek, verdiği sözü bir bakıma fiilen gerçekleştirmiş durumda. Fakat gerçekte bu konudaki asıl sınav bundan sonrası dönemde verilecektir. AKP konumunu ve kazanımlarını en az kayıpla koruyabilmek için duruma göre farklı partilere tavizler vermeye ve böylece onların desteğini almaya hazırdır. Bu konumdaki partilerden biri de HDP'dir ve işte asıl sınav da bu konuda verilecektir.

Bu konuda söylenebilecekleri seçim öncesi değerlendirmelerimizde daha geniş bir çerçeve içinde söylemiş bulunuyoruz. Bu nedenle, yeni dönemde HDP'yi bekleyen sınavın en kritik yönüne ışık tutan aşağıdaki pasajı ilgili değerlendirmeden aktarmakla yetiniyoruz:

"... Kürt hareketi emperyalizme karşı mücadeleyi çoktan bir yana bırakmıştır; artık kendi konumu ve çıkarları üzerinden onunla uyumlu bir işbirliğinin yollarını aramakta ve zorlamaktadır. Aynı şekilde Türkiye'nin bugünkü sınıf düzeniyle de esaslı bir sorunu yoktur, tüm çabası onu esas olarak da Kürt sorunu üzerinden siyasal bir reforma zorlamaktır. 'Cumhuriyet'in demokratikleştirilmesi' ya da 'demokratik cumhuriyet' hedefi bu anlama gelmektedir.

"Bu, Türkiye'nin demokratikleşmesi çabası içinde Kürt sorununu çözmek olarak da formüle edilmektedir. Fakat bu kadarında bile tutarlı davranıldığını söylemek yazık ki mümkün değildir. AKP'nin Türkiye'yi her alanda adım adım karanlığa sürükleyen iktidarı döneminde alınan tutumlar bunu göstermektedir. Yıllar boyunca bir aldatmaca ve oyalamaca olarak kalan 'çözüm süreci'nin selameti adına, AKP'nin dinci-faşist bir polis devleti yaratma çabalarına gerekli tutumlar alınamamıştır. Gerçeğe cesaretle ve dürüstçe bakan herkes, 'çözüm süreci'nin öteki yüzünde Türkiye'nin demokratikleşmesini değil, tam tersine, sınırlı demokratik kazanımlarını bile yitirmesini görecektir. 'Çözüm süreci'nin nihayet bazı somut adımlara dönüştürüldüğü izleniminin yaratıldığı son iki yılda bu özellikle böyle olmuştur. Kürt hareketi bu son iki yılı kendi cephesinden çok iyi değerlendirmiş, 'Çözüm süreci' oyalamasından kendi de en iyi biçimde yararlanmış, bu sayede Kürdistan'daki konumunu birçok bakımdan daha da güçlendirmiş, fakat aynı dönem içinde Türkiye'nin geri kalanında ilerici-devrimci güçler ile emekçiler çok şey kaybetmişlerdir. Burada sorun, Kürt hareketinin dar anlamda kendi çıkarlarını ve tercihlerini öne almasına hakkı olup olmadığı sorunu değildir. Sorun buna rağmen kendi stratejik tutumunu 'Türkiye'nin demokratikleşmesi çabası içinde Kürt sorununu çözmek olarak' olarak formüle etmesinin inandırıcı olamamasındadır..." (7 Haziran Seçimleri ve Siyasal Tablo, Ekim, Sayı: 296, Nisan 2015)

3 Kasım 2002'den beri her yeni seçim solun yeni bir bölümünü parlamenter hayaller alanına ve dolayısıyla reformist seçim platformlarına çekti. Denebilir ki son seçim bu açıdan tüm öcekileri aştı. Solda bu türden parlamenter hayaller yaratan ve onu kolayca

sosyal-demokrat sınırları aşmayan kaba reformist bir platforma uyuma sürükleyen ise doğal olarak Kürt hareketi oldu. HDP'nin son seçimlerde en geniş "ulusal birliğe" ve dolayısıyla "sınıf işbirliği"ne dayalı seçim platformu, kırk yıllık devrimcilik iddiasındaki birçok grup ve çevrenin üzerinde heyecanla birleştiği bir zemine dönüştü. 2002'den beri zaman içinde güçlenerek ve pek az istisna ile genelleşerek süregelen bu yönelimi, her şeye rağmen devrim mücadelesi için önemli bir kazanım saymak gerekir. Böylece gerçek devrimcilerle devrimciliği çoktan tüketmiş her türden oportünisti birbirinden ayırmak ve yerli yerine oturtmak alabildiğine kolaylaşmaktadır.

Komünistler başından itibaren bu tasfiyeci cereyana kararlılıkla göğüs germekle kalmadılar, seçimler ve burjuva temsili kurumlar konusundaki ilkesel ve taktik tutumu pratikte ete kemiğe büründürmeye de çalıştılar. Bu ilkeli devrimci tutum ve davranışı, 7 Haziran seçimleri vesilesiyle de gösterdiler. Sınırlı güçlerine ve mütevazı olanaklarına rağmen devrimin bayrağını yükseklerde tutan, devrimin sesini emekçilere taşımaya çalışan biricik devrimci odak oldular.

Fakat 7 Haziran seçim sürecinde daha fazlasını başarabilmenin onurunu da taşıdılar. Son seçim sürecini tümüyle farklı kılan ve Türkiye'nin devrimci geleceği için hayati önem taşıyan sarsıcı bir büyük patlamanın ateşleyicisi ve sürükleyicisi oldular.

Türkiye işçi sınıfı hareketi tarihinde ancak 15-16 Haziran ile kıyaslanabilir çapta olan metal işçilerinin görkemli eylemi seçim ortamına bomba gibi düştü ve tüm ezberleri alt üst etti. Türk Metal çetresinin kırk yılı bulan ve yıkılmaz gibi görünen saltanatı üç-beş günde yıkılıp bir tarafa atıldı. Eylem sınıf içgüdüğü ve etkileşimi ile dalga dalga tüm Türkiye'ye yayıldı ve bazı en büyük işletmelerde iki haftayı bulan fiili grevler biçimini aldı. Sarı sendika cenderesi ile birlikte mevcut tüm sendikaların on yıllardır sınıf kitlelerine dayattığı yasallık cenderesi de parçalandı, fiili-meşru mücadele tutulacak tek yol olarak on binlerce metal işçisi tarafından kabul gördü ve hayata geçirildi. Eylem en güçlü ve yaygın döneminde öylesine etkili ve sarsıcıydı ki, sınıfı çoktan unutmuş dönecek liberallere bile "meğer bu ülkede sahiden bir işçi sınıfı varmış!" dedirtti.

Evet, herkes gönül rahatlığı ile inanabilir, bu ülkede gerçekten bir işçi sınıfı var. Ve onun şu veya bu fabrika üzerinden kendiliğinden bir patlaması bile bir anda bir kentte, bir sektörde, böylece giderek ülke düzeyinde bir yangına dönüşebilme potansiyeli taşıyor. Üstelik

bilinç, örgütlenme ve eylem deneyimi bakımından henüz en geri bir düzeyindeyken. Türkiye işçi sınıfının öznel zaafılarını, ideolojik ve kültürel yönden yer yer ürkütücü görünümüne sunan geriliğini kimse bizden daha iyi bilemez, biz uzun yıllardır onunla yakın ilişki içindeyiz. Ne var ki büyük metal fırtınası, en geri düzeyinde bile onun gerçek sınıf güdülerine sahip olduğunu, tam da işçi sınıfından beklenebilecek bir birlik, dayanışma ve eylem kapasitesi ortaya koyduğunu, koyabileceğini gösterdi. Devrimci inancını yıllar önce tüketmiş olanlara bile.

Evet, bu ülkede bir işçi sınıfı var. Bu toplumun devrimci bir geleceği olacaksa eğer, bu ancak işçi sınıfı ile olanaklı olabilir. Modern burjuva toplumunda toplumsal devrimi bir ideal olmaktan çıkarıp bir gerçeğe dönüştürebilecek biricik sınıf işçi sınıfıdır. Bu sınıfa inanmayan, bu sınıfa dayanmayan, onu birleştirmek, örgütlemek ve devrimcileştirmek için varını yoğunu ortaya koymayanların devrimciliği boş bir laftan başka bir şey olamaz ve sonunda şu veya bu biçimde düzen içine kapaklanmayla noktalanır.

Greif Direnişi sınıf hareketinde yeni bir dönemin başladığının işaret fişeği oldu. Onun eylem çılgılığı olan "İşgal grev direniş" şiarının önce bazı tekil direnişlerde ve ardından bu yılın başında pembe sendika tarafından boşa çıkarılan metal grevlerinde en gür biçimde yankılanması, bu gerçeğin yeni kanıtlarını oluşturdu. Son metal fırtınası ise bu konuda herhangi bir tartışma bırakmadı. Artık tümüyle yeni bir dönemdeyiz; işçi sınıfının kendi tarzında mücadele sahnesine aktığı ve giderek de siyasal mücadele sahnesine çıkacağı bir dönem.

Komünistler büyük metal fırtınasının derslerini enine boyuna inceleyecek, ondan en iyi biçimde öğrenecek ve bundan sonrası için ondan en iyi şekilde yararlanacaklardır. Devrimci bir sınıf hareketi geliştirme hedefi partimiz için artık çok daha somut, elle tutulur ve gerçekleştirilebilir bir hedef haline gelmiştir. Seçim sürecinin kulakları sağır eden gürültüsü içinde son derece cılız kalan sesimizle her türden oportünist hayale karşı "Tek yol devrim!" diye haykırdık. Büyük metal fırtınası dost düşmana devrimin taşıyıcısı olabilecek biricik sınıfın varlığını gösterdi.

7 Haziran seçim sürecinde devrim mücadelesinin en büyük kazanımı tam da bu olmuştur. Türkiye'nin devrimci geleceğine de buradan yürünecektir.

EKİM

(www.tkip.org'dan alınmıştır...)

Devrimci seçim çalışmamız üzerine

Sınıf devrimcileri olarak yoğun bir seçim dönemini daha geride bıraktık. AKP hükümetinin hırsızlıkları, yolsuzlukları, baskıları, emperyalist efendilerini bile ürküten savaş ve saldırganlık politikaları ile düzen siyasetinin krize girdiği bir dönemde 7 Haziran seçimleri son dönemlerin “en kritik seçimleri” olarak değerlendiriliyordu. Aylar öncesinden seçimler burjuva medya aracılığı ile tüm toplumun gündemine sokuldu.

AKP cephesinden seçim çalışmaları bizzat AKP şefi Erdoğan tarafından yürütüldü. Cumhurbaşkanı sıfatıyla “açılış töreni” adı altında seçim çalışması yürüten Erdoğan ve diğer AKP sözcüleri tüm ikiyüzlülükleri ile işçi ve emekçileri kandırmak için ellerinden geleni yaptılar. Bunun karşısında CHP’siyle, MHP’siyle muhalefet partileri toplumsal olarak biriken öfke ve hoşnutsuzlukları gözlemleyerek her zamankinden daha fazla şansa sahip olduklarının bilinci ile temel politika olarak kendilerine bir kez daha “AKP karşıtlığı”nı belirlediler. Reformist sol adına HDP de aynı politika çerçevesinde “barajları yıkmak, AKP’yi geriletme” çağrıları yaptı. Kürt halkının desteğinin dışında aydın, ilerici kesimler üzerinde de güçlü bir etki yarattı. Kuşkusuz bunda kimi sermaye güçlerinin de desteğiyle kendilerine sunulan imkanları kullanmanın önemli bir avantajı oldu.

Düzen temsilcilerinin özel çabaları ile tam bir curcunanın yaşandığı seçim öncesi dönemde diğer tüm gündemler seçimlerin gölgesinde bırakılmaya çalışıldı. Yoksulluktan, yolsuzluktan, baskılardan bunalan işçi ve emekçilerin biriken öfkesi seçimlerle dindirilmeye çalışıldı.

İşte böylesi bir tabloda bizler de sınıf devrimcileri olarak seçimler vesilesi ile kendi tarafımızı işçilere, emekçilere, gençlere anlatabilmek için seçimlere katıldık. Düzen siyasetinin farklı farklı renkleriyle tüm temsilcileri seçimleri “kurtuluş” olarak gösterirken bizler seçimlerin “aldatmaca” olduğunu söyledik. İşçilere, emekçilere, gençlere taleplerinin tek başına seçimlerde sandık başına gidip oy vererek karşılanmayacağını anlattık. Bugün AKP gitse bile düzenin kurumları ile ayakta kalacağını, çünkü yaşadığımız tüm sorunların kaynağında kapitalist sömürü düzeni olduğunu ve bu düzen değişmedikçe de özlemini duyduğumuz yaşama ulaşamayacağımızı anlattık. Bu kapsamda temel slogan olarak “TEK YOL DEVRİM!” şiarını öne çıkardık.

Ankara’da devrim çağrısı

Ankara’da BDSP ve DGB, 7 Haziran seçimlerinin ardından da düzenin seçim oyununu teşhir etmeye devam etti.

Ankara BDSP seçimlerin ardından faaliyetlerini sürdürdü. 8 Haziran’da sabah saatlerinden itibaren Kızılay’ın birçok noktasına “Ne seçim ne meclis! Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde” ve “Kahrolsun sermaye iktidarı! Yaşasın sosyalist işçi-emekçi cumhuriyeti” şiarlı afişler kullanıldı. Faaliyet sırasında billboardlardan sökülen afişlerin yerine yenileri yapılarak çalışma sürdürüldü.

Seçimlerin ardından **Ankara DGB** de devrim çağrısını güçlendirdi. “Tek yol devrim! DGB” imzalı stanceller Kızılay’ın birçok noktasında yaygın bir şekilde kullanıldı. Konur Sokak, Meşrutiyet Caddesi, Selanik ve Yüksel caddelerine yaygın bir şekilde afiş yapılırken Ziya Gökalp Caddesi’nde afişlerin söküldüğü billboardlara da stancellar yapılarak kurtuluşun devrimde olduğu vurgulandı.

Kızıl Bayrak / Ankara

Nasıl bir çalışma yürüttük?

Sınıf devrimcileri olarak geçmiş seçim dönemlerinde de yaptığımız gibi işçilere, emekçilere, gençlere, kadınlara düzenin seçim aldatmacası karşısında seçimlerini mücadeleden, devrimden ve sosyalizmden yana yapmaları çağrısı yaptık. Ancak diğer seçim dönemlerine göre farklı bir deneyim yaşadığımızı söyleyebiliriz.

Farklı bir deneyim yaşamamızda adayımızın 1 Mayıs’ın ardından 18 gün tutuklu kalmasının önemli etkisi oldu. Sermaye devletinin devrimci seçim çalışmasını engellemeye yönelik bu saldırısı sınıf devrimcileri tarafından boşa düşürüldü ve çalışmaları güçlendirecek bir etki yarattı. İşçi ve emekçilerin aday olan İpek Bozkurt’un 1 Mayıs’a katıldığı için tutuklandığı sınıf devrimcileri tarafından yoğun bir şekilde propagandaya konu edildi. Bu sayede pek çok kişiye bir duyarlılık ve çalışmamıza yönelik de bir ilgi yaratıldı.

Ayrıca bu seçim döneminde diğer seçim

dönemlerinden farklı olarak seçim büroları açmak yerine seçim çadırları açarak çalışmamızı farklı farklı alanlara taşımaya tercih ettik. Geçmiş seçim dönemlerine göre görselliği daha kuvvetli bir çalışma yürüttük. Farklı bir alternatif olduğumuzu gösterdik ve pek çok kişiye ilgi yarattık. Özellikle devrim ve sosyalizm şiarlarının kullanılması gençlerin ilgisini çekti.

Çalışmamızın temel alanları olarak işçi ve emekçilerle yüz yüze gelebileceğimiz Sefaköy, Esenyurt, Bakırköy gibi merkezi yerleri, sanayi havzalarını ve işçilerin kullandığı servis güzergahlarını belirledik. Çadır ve stand çalışmaları dışında BDSP ve aday afişlerini, billboard afişlerini ve yazılamaları yoğun olarak kullandık. Sınırlı da olsa işçi toplantıları, ev toplantıları gerçekleştirdik.

Metal işçilerinin yolunda mücadele çağrısını yükselttik

Seçim çalışmaları boyunca temel gündemlerimizden birini Bursa’da başlayan ve farklı illere sıçrayan “metal fırtınası” oluşturdu. Sermayenin seçim gündemi ile işçi ve emekçilerin bilinçlerini bulandırdığı bir dönemde metal işçileri başlattıkları büyük direniş ile tüm toplumun gündemine girmeyi başardılar. Sermaye düzeninin bundan duyduğu büyük korkuyu ise burjuva medyada yapılan “İşçileri provoke ettiler, seçim ayarlı provokasyon tutmadı!” başlıklı haber özetler nitelikteydi.

Sınıf devrimcileri olarak seçim bölgemizde önceliğimizi metal işçilerinin mücadelesini işçi ve emekçilere taşımaya verdik. İşçi ve emekçilere metal işçilerinin yolunda taban örgütlülüklerini oluşturma ve mücadele etme çağrısı yaptık. Metal gündemi her ne

kadar seçim çalışmalarına daha fazla yoğunlaşmamızı engellediyse de devrimci seçim faaliyetlerini zayıflatan bir rol oynamadı. Tersine pek çok işçi ve emekçi ile sohbet ederken sık sık karşımıza çıkan “Peki sizin dediklerinizi nasıl yapacağız?” sorusuna verdiğimiz somut ve ikna edici bir yanıt oldu.

Sınırlı imkanlarla yaygın ve etkili bir çalışma yürütmeyi hedefledik

Kısacası seçim çalışmamız ile yüzlerce işçi, emekçi ve gençle birebir iletişim kurma imkanı yakaladık. İşçi ve emekçilere tek seçeneklerinin düzen partilerinden birisine oy vermek olmadığını anlattık. Tercihlerini metal işçilerinin yolunda mücadele etme, gerçek ve kalıcı kurtuluşları için devrim ve sosyalizmden yana yapma çağrısı yaptık. Bağımsız sosyalist adaya verecekleri her bir oyun seçimini “devrim”den yana yapmak anlamına geldiğini söyledik.

Devrimci seçim faaliyetlerimiz boyunca işçi ve emekçilerden neredeyse hiç olumsuz tepki görmedik. Belki pek çoğunu bugün için ikna edemedik ancak herkesin çözüm için parlamentoyu gösterdiği bir süreçte “TEK YOL DEVRİM!” çağrımızla güçlü bir irade ortaya koyduk. İşçi ve emekçilerin sempatisini ve takdirini kazandık.

En büyük zorlanma alanımızı çalışmalarımızı son derece sınırlı imkanlarla yürütmek zorunda olmamız oluşturdu. Düzen partileri seçim büroları, seçim arabaları, sınırsız reklam imkanı gibi araçlarla her yerde görünür olabiliyorken bizler kendi imkanlarımızı zorlayarak ve yaratıcı çözüm yöntemleri bulmaya çalışarak bu zorlanmayı aşmaya çalıştık.

HDP rüzgarına karşı bağımsız tavrımızı anlattık

Devrimci seçim çalışmalarımız boyunca özellikle ilerici-aydın kesimlerden böylesi kritik bir dönemde “AKP’yi geriletme” adına neden HDP içerisinde yer almadığımız sorusu veya HDP içinde yer almamız gerektiği yönü eleştirilerle sıkça karşılaştık. Bu vesileyle HDP’den farkımızı ve kendi bağımsız duruşumuzu anlatma imkanı yakaladık. HDP’nin mücadeleyi “AKP’yi geriletme” sıkıştırdığı, sol ve sosyalizm adına çözümü parlamentoda gösterdiği bir dönemde bizler sınıf devrimcileri olarak işçi ve emekçilere asıl meselenin AKP de dahil tüm temsilcileri ile bu kokuşmuş düzene karşı mücadele etmek olduğunu söyledik. Gerçek çözümün ancak ve ancak devrimci duruşta ısrarla geleceğini anlattık.

Böylesi güçlü bir HDP rüzgarının estiği bir dönemde sahip olduğumuz sınırlı imkanlarla farklı bir alternatif temsil ettik. Bizler için tek başına bir gösterge olmasa da aldığımız oy sayısına baktığımızda çok sınırlı bir etki yarattık. Bu sonuçla birlikte reformizmin yarattığı etki karşısında sınıf devrimcileri olarak bir kez daha işçi sınıfı içerisinde örgütlü bir güç olmanın hayati önemini görmüş olduk.

Kuşkusuz ki seçim dönemi boyunca yürüttüğümüz çalışmalar sonucunda en büyük kazanımımız devrimci sınıf çalışmamızı büyütmede önemli adımlar atmamız oldu. Bu kapsamda yaptığımız yaygın ve ısrarlı faaliyetle koyduğumuz hedeflere biraz daha yaklaştık. En önemlisi de sınıf devrimcileri olarak seçim aldatmacası karşısında işçi ve emekçilere devrim ve sosyalizm alternatifini taşıma onurunu taşıdık.

İstanbul 3. Bölge’den sınıf devrimcileri

Metal direnişinin sesini yükselten devrimci bir sınıf çalışması

(BDSP Kocaeli Seçim Koordinasyonu’nun Kocaeli-Gebze hattında yürütülen seçim çalışmasını değerlendirmesi çerçevesinde kaleme alınmıştır...)

2015 genel seçimleri siyasal kutuplaşmanın keskin bir şekilde yaşandığı bir süreçti. Bir yanda 13 yıldır sürdürdüğü iktidarını devam ettirmeye çalışan AKP, diğer yanda ise AKP karşıtlığı üzerinden taraflaşmış burjuva ve reformist partiler. AKP ile “istikrarı devam ettirme” veya AKP’ye haddini bildirme temelinde yaşanan kutuplaşma zemininde işçilere, emekçilere, gençlere, kadınlara “Tek yol devrim!” diye seslendiğimiz bir çalışma dönemi idi.

Sermaye partilerinin emekçileri yalanlarla uyutmaya çalıştığı ve AKP’nin ise kendi iktidarının devamını sağlamak için her türlü saldırganlığı sergilediği bir dönemdi. Vaatler sermaye partileri kadar reformist-parlamentarist partilerden de geldi. Burjuvazinin siyasal hegemonyasını kırmak ve reformist-parlamentarist anlayışların bilinç bulandırmasını berraklaştırmak için ısrarlı bir ideolojik-politik mücadele yürüttük. Düzen dışı devrimci bir alternatifin olduğunu tüm tokluğuyla kitlelerin karşısına çıkardık. Sınıf devrimcileri, devrimin bayrağını tek başına dalgalandırdı. Çalışmalarımız sırasında gördük ki işçiler sömürü düzeninden büyük bir hoşnutsuzluk içerisinde. Alışılmışın dışında bir söylem ve farklı bir yaklaşım ile karşılarına çıkanları ilgiyle karşıladıklarını söyleyebiliriz. Düzenin değişmesi konusunda büyük oranda hemfikir olduk diyebiliriz, nasıl bir yöntemle değişeceğinde anlaşamamak da.

Metal işçileri taleplerin sandıklara sığmadığını gösterdi

Siyasal kutuplaşmanın içinde seçimlere ilerlenirken harekete geçen metal işçileri yükselttikleri mücadeleyle sendika bürokratlarına ve sermayeye yanıt verdiler. Metal direnişinin etki alanının güçlü olduğu ve Türk Metal’e karşı tepkilerin eylemlerle ortaya konulduğu bir merkeze dönüşen Kocaeli-Gebze hattında devrimci seçim çalışmamız metal işçilerinin sesini yükselten bir çalışma oldu. Birileri sandığı ve meclisi gösterirken işçiler kaderlerini ellerine aldılar.

Ayağa kalkan metal işçisi çözümün yolunu gösterdi. Hak aramak için fabrika fabrika mücadeleyi ören ve

ortak bir zeminde hareket etmek bakışıyla davranan işçiler fiili bir şekilde greve çıkarak yasaları aşan bir hareket ortaya koydu. Taleplerin sandıklara sığmadığı, gücün sokaktan geldiği somut örneklerle görüldü. İşçilere çözümün yolunu anlatırken an be an yaşanan gelişmeler elimizi güçlendirdi. Akan süreci artışıyla eksisiyle değerlendirip kitlelere taşıyan bir çalışma hattı izlendi.

Sınıf devrimleri de yıllardır sabah akşamilmek ilmek faaliyet ördükleri fabrikalarda, sanayi havzalarında başlayan bu mücadelenin daha ileri bir aşamaya gelebilmesi için seferber oldular. Bu yanılla seçim çalışmasında aslolarak metal direnişinin sesi olmaya çubuk büküldü. Seçim çalışması metal işçilerinin direnişiyle ilgili kitleleri bilgilendirdiğimiz, metal direnişinden yana taraflaştırdığımız, bölgedeki hareketli fabrikaları sürecin parçası olması yönünde ileriye taşıyacak müdahaleler yapmaya çalıştığımız bir faaliyete dönüştü. Merkezlerde açtığımız her standda, kapı kapı gezdiğimizde veya fabrikalara, servis noktalarına seçim çalışmasıyla gittiğimizde de metal işçilerinin mücadelesinde bir adres olduğumuzu gördük.

Devrimci taraflaşmayı büyütme için seferberliğe devam

Sınıf devrimcileri için seçimler devrimci sınıf çalışmasının büyütüldüğü, sömürü düzeninin karşısına devrimin saflarında örgütlü mücadele etme çağrısının güçlendirildiği, işçi ve emekçilerin sosyalist iktidarının çok yönlü propagandasının yükseltildiği yoğunlaşmış bir çalışma dönemidir. Bu seçim döneminde de devrimin bayrağı ellerimizdeydi ve büyüyen metal direnişinin sesiydik.

Seçimler ve metal direnişi gibi iki önemli ve yoğunlaşma isteyen gündemi ele alırken aksayan, zayıf kalan yanlarımız elbette vardı. Ama iki gündemi sınıfsal bir bakışla bütünleştirerek ele alarak bütünlüklü bir hat oluşturmaya çalıştık. Güçlü bir propaganda çalışması ile yaratılan etki alanının sonuçlarını oluşturmak sınıf devrimcilerinin önündeki sorumluluktur. Devrimci bir eksende yürütülen seçim çalışmamızda ortaya çıkan örgütsel zeminler, yaratılan ilişkiler, ortaya çıkan her türlü imkan kalıcı mevizlere ve güce dönüştürülmelidir.

7 Haziran sonrası: Panik, korku, bölünme...

AKP'nin yaşadığı politik gerilemeye rağmen, 8 Haziran sabahından itibaren düzen siyasetinin tüm aktörleri düzen siyasetinde oluşan boşluğu onarmak için atacağı adımları tartışmaya başladı.

AKP'nin önemli bir gerileme yaşayarak tek başına hükümet kuramayacak pozisyona geldiği 7 Haziran seçimlerinin ardından düzen siyaseti koalisyon tartışmalarına kilitlendi.

Hükümet koltuğuna oturduğu 2002 yılından bu yana en büyük gerilemesini yaşayan dinci-gerici AKP'nin, yaşadığı politik zayıflamanın etkisi AKP kurmaylarının açıklamalarına da yansdı.

AKP şefleri ayrı telden

Seçim sonuçlarının açıklanmasının ardından ilk olarak yazılı bir açıklama yapan ve kaçak sarayına çekilen AKP'nin daimi şefi Cumhurbaşkanı Erdoğan bir süre sessizliğini korurken, AKP şefleri yaptıkları açıklamalarla ayrı telden çaldı. Anlaşılan o ki, seçim sonuçlarının getirdiği hüsrana AKP saflarında da bir dağılmaya yol açmış bulunuyor.

Açıklamalarında 7 Haziran sonrası "çözüm süreci"nin akıbeti üzerinde duran Yalçın Akdoğan, "HDP bundan sonra çözüm sürecinin ancak filmini yapar" sözleriyle süreç konusunda tehditkar söylemlerde bulunmuştu.

AKP'li bakanlarla Davutoğlu'nun yaptığı toplantı öncesinde de AKP kurmaylarından farklı yönde açıklamalar geldi. Seçim sonrasındaki tablodan "üzüntü" duyduğu itirafında bulunan Bülent Arınç, AKP dışındaki üç partinin koalisyon yapması önerisini ortaya atarken erken seçimi dile getirmekten de geri durmadı.

AKP kurmaylarından Numan Kurtulmuş ise erken seçimin gündemlerinde olmadığını ve AKP'siz bir koalisyonun mümkün olmadığını söyledi.

Seçim sonuçları ve olası senaryolarla ilgili talimatları almak üzere Davutoğlu kaçak saraya Erdoğan'ın huzuruna çıktı. Teamül gereği cumhurbaşkanına Bakanlar Kurulu'nun istifasını sunan

Davutoğlu, seçim sürecinde "tek başımıza iktidar olamazsak istifa ederim" sözünü yerine getirmeyeceğe benziyor.

AKP'nin zor dönemi...

Diğer yandan 17-25 Aralık yolsuzluk rüşvet operasyonları başta olmak üzere bir dizi kirli icraatını iktidar gücünü kullanarak hasıraltı eden AKP'yi ilerleyen süreçte zor günler beklediği ifade ediliyor.

TBMM'ye 24. Dönem'de gelen bin 48 dokunulmazlık dosyası içinde milletvekili seçilemeyenlere ait olanlarla ilgili sürecin başlayacağı basına yansdı. AKP'de 68 eski milletvekili içinde dokunulmazlık dosyaları olan milletvekilleri ve bakanlara ait 31 dosya bulunuyor. Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç, Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanı Mehdi Eker, Kültür ve Turizm Bakanı Ömer Çelik, eski bakanlar Egemen Bağış, Sadullah Ergin, Nihat Ergün ve Suat Kılıç ile AKP Genel Başkan Yardımcısı Mehmet Ali Şahin'in birer, eski Bitlis Milletvekili Vahit Kiler'in ise altı dosyası yer alıyor.

İstikrar arayışları

HDP'nin yüzde 10'luk seçim barajını aşmasıyla hesapları bozulan AKP'nin yaşadığı politik gerilemeye rağmen, 8 Haziran sabahından itibaren düzen siyasetinin tüm aktörleri düzen siyasetinde oluşan boşluğu onarmak için atacağı adımları tartışmaya başladı. Düzen siyasetçileri tarafından konu ile ilgili çeşitli açıklamalar yapılırken, Tayyip Erdoğan ve Ahmet Davutoğlu da koalisyon seçenekleri üzerinde durduklarını belirterek görevlerinin "sistemi işletmek" olduğunu belirttiler.

HDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş da konuyla ilgili olarak yaptığı açıklamada "Türkiye'de istikrarsızlık doğmaması, oluşmaması için elimizden gelen çabayı da gösteririz. Azınlık hükümeti de dahil..." ifadelerini kullandı.

Kürdistan'da AKP'ye okkalı şamar

Dinci-gerici AKP'nin daimi şefi Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan, 7 Haziran seçimleri öncesinde Kürdistan'da düzenlediği mitinglerde kullandığı "Kürt sorunu yoktur" söylemlerinin faturasını ağır ödedi.

"Tek bayrak, tek vatan, tek millet, tek devlet" söylemini ağızdan düşürmeyen AKP, Kürdistan'ın birçok kentinde büyük güç kaybetti.

AKP'ye en güçlü tokat Diyarbakır'da atıldı. Seçimden iki gün önce bombalı saldırılarla provokasyon yaratılmaya çalışılan kentte 11 milletvekilinden 10'u HDP'den seçildi.

Kentte oyların % 77, 85'ini HDP alırken, Kürt hareketinin bağımsız adaylarla seçime girdiği 2011 genel seçimlerinde Diyarbakır'da AKP'nin oyu % 32,8'di. AKP bu seçimlerde büyük bir oy kaybı yaşayarak % 14,75'e geriledi.

Kürdistan'ın diğer kentlerinde de AKP büyük bir hüsrana karşılaştı. Van'da HDP 7 AKP 1, Mardin'de HDP 5 AKP 1, Batman'da HDP 3 AKP 1, Bitlis'te HDP 2 AKP 1, Muş'ta HDP 2 AKP 1, Kars'ta HDP 2 AKP 1, Siirt'te HDP 2 vekil AKP 1 vekil aldı.

"400'ü verin"den 'milletin takdiri'ne

7 Haziran seçimlerinde büyük hüsrana uğrayan AKP'nin daimi şefi Cumhurbaşkanı Erdoğan, seçim sonuçlarına ilişkin yaptığı yazılı açıklamasında "millet iradesini" hatırladı.

Erdoğan, "Milletimizin takdiri her şeyin üzerindedir. Sonuçların hiçbir partiye tek başına iktidar imkanı vermediği mevcut tablonun, yarıya katılmış olan tüm partiler tarafından sağlıklı ve gerçekçi bir değerlendirmeye tabi tutulacağına inanıyorum" ifadelerine yer verdiği açıklamasında şu cümlelere yer verdi:

"Seçim sonrasında başlayan bu yeni süreçte, ülkemizdeki istikrar ve güven ortamının, demokratik kazanımlarımızın korunması için tüm siyasi partilerin gerekli hassasiyeti göstermeleri, sorumlu bir davranış sergilemeleri büyük önem arz etmektedir.

Seçime teveccüh gösteren aziz milletimize, Yüksek Seçim Kurulu'na, il ve ilçe seçim kurullarına, sandık kurullarına, güvenlik güçlerimize teşekkür ediyor, sonuçların ülkemiz için hayırlara vesile olmasını diliyorum."

Metal işçisi seçimini yaptı: DİRENİŞ!

Geleceğimiz için sınıf savaşına!

Tarihsel bir dönemden geçtiğimizi sık sık vurguluyoruz. Dünya ölçeğinde emperyalist-kapitalist sistemin içinde bulunduğu krizler, bunalımlar ve savaşlar, bunların sonucu olarak artan sınıf ve kitle hareketleri dönemindeyiz. Bu dönem devrimlere gebe. Bu gerçeklik kapitalist düzen tarafından artan baskı ve terörle, yasal düzenlemelerle, gericilikle, emperyalist saldırganlıkla karşılanmaktadır. Sermaye düzeni yaşamakta olduğu ekonomik ve siyasal krizden çıkmanın yollarını ararken, sınıf ve kitle hareketi yükselmekte bunun karşısında baskı ve terör tırmandırılmaktadır. Toplumda estirilen gericiilik, “İç Güvenlik Yasası” bütün bunların sonucu olarak ortaya çıkmaktadır. Sermaye düzeni yükselen harekette kendi sonunu görmekte, ona göre konumlanmaktadır. Bu yüzden 7 Haziran seçimleri sermaye düzeni açısından bir yenilenme, biriken öfkenin kurulan sandıklara yönlendirilmesi, kitleleri sandığa taşıma çabası anlamına gelmektedir. Böylesi bir atmosferde ve seçimlerin gölgesinde 1 Mayıs’ı geride bırakırken düzenin bütün açmazları orta yerde durmaktadır. Metal işçilerinin ayağa kalkışı düzenin tüm çabalarının beyhude olduğunu göstermekte; geleceğin, işçi sınıfına, emeğin iktidarına, sosyalizme ait olduğunu ortaya koymaktadır.

1 Mayıs’ta iki dünya karşı karşıya geldi...

Evet iki dünyanın karşı karşıya geldiği bir gündür 1 Mayıs. Bir tarafta emeğiyle geçinenler, diğer tarafta emeğin sömürüsü üzerinden geçinenler. Bir tarafta sınıfsız, sömürsüz, savaşırsız bir dünya, diğer tarafta kokuşmuş özel mülkiyet ve sömürü düzeni. Ve herkes seyrircilere yer olmayan bu dünyada kendi sınıfsal konumu ve dünya görüşüyle 1 Mayıs’a hazırlandı. Kendi davası için dövüşmeyen de dövüştü başkasının, burjuvazinin davası için.

Kitlelerin öfkesinin 1 Mayıs’ta ortaya çıkmasından, sokağın ve mücadelenin seçilmesinden korkan sermaye düzeni baskı ve gericiliği de tırmandırdı. 1 Mayıs öncesinde yoğunlaşan saldırılar, 1 Mayıs’ta Taksim yasağıyla birleşti, azgın polis terörü sonucu yüzlerce gözaltı, onlarca tutuklama yaşandı. 1 Mayıs öncesinde çıkartılan “İç Güvenlik Yasası” ile, 1 Mayıs’ta Taksim alanının yasaklanması, devletin bütün kurumlarından yükselen tehditler, saldırgan açıklamalarla 1 Mayıs’a gelindi. Tüm Türkiye’de bu baskılara rağmen onbinler sokaklara döküldü, İstanbul’da ise Taksim iradesi kazandı. Sermaye devletin azgınca saldırılarına, gözaltı ve tutuklama terörüne karşı zulmün karşısında direnenler, Taksim iradesine sahip çıkanlar kazandı. Hemen her ilde 1 Mayıs’a katılımlar artarken veya korunurken gençlik geleceğini işçi sınıfıyla bir gördüğünü 1 Mayıs alanlarında gösterdi.

Gençliğin seçimi sandığa sığmaz!

Sermaye devleti açısından yaklaşan seçimler kritik önemdedir. Düzen içi kapışmanın geldiği noktada

AKP elinde bulundurduğu güç ve olanakları korumak, tek başına hükümet olma konumunu sağlama almak derdindedir. Bunu gerçekleştirebilmesi için sermayeye hizmetinin yanı sıra baskıyı, gericiliği arttırması gerekmektedir. Tam da bunu yapmaktadır. Düzen siyasetinde daha etkin bir konum elde etmek isteyen burjuva partileri ve HDP ise, AKP’yi geriletmek için bir seçim kampanyası yürütmekte, bu yolla seçim oyununa dahil olmaktadır.

Böylesi bir atmosferde Kürt hareketi başta olmak üzere HDP’de bir araya gelen sol güçler açısından tasfiyeci cereyan, parlamentarist hayaller güçlenmektedir. Gelişecek sınıf ve kitle hareketlerini eylemli süreçlerden uzak tutmak, sokağa çıkmalarına engel olmak ve sandığa yönlendirmek için HDP bulunmaz bir fırsattır. Reformizm tarihsel rolünü oynamakta, yükselen hareketin önüne geçmeye ve bütün enerjisini-potansiyelini sandığa sıkıştırmaya çalışmaktadır.

Tüm hedeflerini, gündemlerini 7 Haziran seçimleri üzerinden belirleyen reformizm bugün toplumda ve özellikle gençlik içinde aşılması gereken bir engeldir. Zira düzene yönelmesi gereken bütün öfkeyi AKP’ye hatta Tayyip Erdoğan’a yönlendirip, sandığa hapsetmeye çalışmaktadırlar. Gençliğin gelecek özelemleri seçim sandıklarına sığmaz. AKP’yi geriletmek adına, daha yaşanılabilir bir toplum -esasinda kapitalizm- adına reformizmin yürüttüğü politika düzeni güçlendirmekten öteye, düzeni aşacak bir hareketin önünü kesmekten öteye bir sonuç yaratmayacaktır. Ancak son günlerde metal işçilerinin ortaya koyduğu irade, çözümü seçim sandıklarında arayanlara tokat gibi bir cevap olmuştur.

7 Haziran seçimleri işçi-emekçiler cephesinden,

gençlik cephesinden hiçbir şeyi değiştirmeyecektir. Sandıktan çıkan sonuçtan bağımsız olarak sandığa bel bağlayan, sandıktan gelecek bekleyenlerin eli boş kalacaktır. Ne büyük insanlık, ne demokratik cumhuriyet, ne de demokratik anayasa bu düzende bizler için hiçbir şey ifade etmemektedir.

İşçi sınıfının Haziranı

Gelişen metal direnişi sermaye düzeninin aczini ortaya çıkarmaktadır. Bu kokuşmuş sömürü düzeninin nasıl aşılabileceğini, bizlerin geleceğinin sınıf mücadelesinde olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

Metal işçileri yıllardır ağır sömürü koşullarında çalışmaya zorlanırken, patron-sendika bürokrasisi işbirliğiyle kölelik koşulları ağırlaştırılırken, bütün siyasal ve politik yaşamları 5 yılda bir önlerine konan sandıktan ibaretken, fabrikalarında kendi temsilcilerini bile seçemezken; bugün geleceklerini üretimden gelen güçlerini kullanarak, sokakta, direnişte aramaktadırlar. Ve daha ilk adımlarında Türk-Metal çetesini sarsmış, sermayeye geri adım attırmışlardır. Ve bunlar daha ilk adımlardır. Peşi sıra birçok fabrikadan gelen direniş haberleri yeni bir işçi hareketinin başlamakta olduğunu, sermaye düzenini derinden sarstığını göstermektedir. Binlerce işçi bu sömürü düzenine, ücretli kölelik düzenine karşı başkaldırmaktadır. Renault’ta başlayan iş durdurma eylemi dalga dalga yayılmış, domino etkisi yaratmıştır. İşçilerin inisiyatif gösterip üretimi durdurmadığı yerlerde dahi parça yokluğundan üretim durma noktasına gelmiştir. İşçi sınıfının gücü dost-düşman herkesin gözleri önündedir.

Özellikle genç işçiler direnişin ön saflarındadır ve tüm işçi-emekçilerin, gençliğin geleceğinin sınıf

mücadelesinde olduğunu göstermektedir. Bu zulüm düzeni, bu bezirgan saltanatının yıkılmasının başka bir yolu da yoktur. Ne seçimler, ne meclis, ne HDP'nin barajı geçmesi, ne AKP'nin geriletilmesi, ne de Tayyip Erdoğan'ın başkan yaptırılmaması... Bunların hiçbirisi çare değildir. Gençliğe bir umut veremez. Bizlerin geleceği bu sömürü düzeninin yıkılmasındadır. Devrimdedir! Devrim dışında bizlere gösterilen bütün yollar düzene çıkar.

Bizlerin yapması gereken metal işçilerinin yanında olmaktır. Renault'un, TOFAŞ'ın, Coşkunöz'ün, Mako'nun ilk adımlarını attığı mücadeleyi büyötmektir. Onların sesi soluğu olmaktır. Bizlerin geleceği sınıf savaşımındadır. Bizler de safımızı belirleyip bu kavgaya girmeliyiz. İşçi sınıfının safında kölelik düzenine başkaldırmalıyız. Gençliği taraflaştırmalıyız. Metal süreci ile işçi sınıfının Haziranı yaşanmaktadır. İki yıl önce milyonlar ayağa kalkmış ve Haziran Direniş'i'ni yaratmışken bugün ayağa kalkan metal işçileri Haziran Direniş'i'ni kat be kat aşabilecek bir potansiyeli, bir direniş ateşini yakmaktadır. Bizlere düşen görev bu ateşi yaymaktır.

Burjuva iktidar ancak ve ancak böylesi bir sınıf hareketiyle sarsılır. Gelecek her yerde işçi sınıfına aittir, sosyalizme aittir. Bizlerin geleceği de sınıf mücadelesindedir. 1 Mayıs'ta iki dünya karşı karşıya geliyor demiştik. Sadece 1 Mayıs'ta değil elbet. Bugün de metal direnişinde iki dünya karşı karşıya gelmektedir. Gençlik olarak safımızı ortaya koymalıyız. Geleceğimizi kendi ellerimize almak istiyorsak bu mücadelenin dışında kalamayız.

Geleceğimizi örgötleme...

Genç komünistler döneme ve gelişmelere bu sorumlulukla yaklaşmaktadır. Tüm gençliğin gelecek özlemi böylesi bir mücadeleyle karşılık bulacaktır. Bu mücadelede nasıl ki işçi sınıfının en temel silahı örgütüyse, gençlik için de bu böyledir. Bugün bizler için temel sorumluluk her düzeyde örgütlülüğümüzü güçlendirmektir. Gençliği devrim ve sosyalizm mücadelesine, sınıf mücadelesine kazanmaktır. Bunu da örgütlü bir düzeye çıkartmaktır. Örgütsüz her hareket veya öfke patlaması sönümlenmeye, sonuçsuz kalmaya mahkumdur. Unutmayalım ki karşıımızda baştan aşağıya örgütlü bir burjuva düzen var.

Bugün gençliği sınıf mücadelesine, devrimci politikalarla kazanmak demek politik gençlik örgütlenmesini güçlendirmek demektir. İlk adımları geçtiğimiz yıl atılan DGB'nin gençlik içinde ete kemiğe büründürölmesi görevi biz genç komünistlerin temel sorumluluklarından birisidir. Gençliğin mücadelesini sınıf mücadelesinin bir parçası olarak gören DGB'nin gençlik içinde inşasını yükseltmek için metal süreci çok önemli bir yerde durmaktadır. Reformist gençlik örgütlerinin sınıftan uzak, seçimlere kilitlenen tablosu karşısında yapılması gereken sınıf politikalarının gençlik içinde işlenmesi ve DGB politikasının güçlendirilmesidir.

Bu hedefle gerçekleştirilecek olan DGB'nin yaz kampı önemli bir adımdır. Zira kamp çalışması DGB'nin örgütlülüğünü güçlendireceği, mücadelesini büyüteceği devrimci bir etkinlik olacaktır. Genç komünistler olarak gençliğin birleşik, kitlesel devrimci mücadelesini büyütmek istiyorsak, DGB'yi büyötmeli ve güçlendirmeliyiz.

Ekim Gençliği

(Ekim Gençliği'nin Haziran 2015 tarihli 157. sayısından alınmıştır...)

Sermaye birliğinin gücüyle savaşı kızıştırıyor...

Biz de birliğimizin gücüyle geleceğimizi örgötleleyelim!

7 Haziran seçim sonuçları ile sermaye düzeninin yaşadığı ekonomik ve siyasal krizin daha da

derinleşme eğiliminde olduğu, bu durumun “yeni hükümet” ve “koalisyon” krizi olarak görünür hale geldiği açıktır. Bugün için asıl sorun, **burjuvazinin ihtiyaçlarına uygun bir programın nasıl uygulanacağı** sorunudur. Bu sorun da bizzat çok yönlü bir şekilde kapitalizmin yaşadığı bunalımın sonucudur.

- Sermaye devleti toplumsal muhalefeti sindirmek, muhtemel ayağa kalkışları bastırmak için bir yandan baskı politikalarını arttırarak kanlı provokasyonlara girişerek savaş ve saldırganlığı tırmandırırken diğer yandan da toplumsal muhalefeti düzen sınırları içine çekmenin yollarını aramaktadır. HDP üzerinden başta Kürt hareketi olmak üzere bir dizi reformist çevrenin bu yönde attığı adımlar, barajın geçilmesi ile birlikte “düzenle uzlaş” ve “toplumsal barış” zemininde atılan adımlar sermaye düzeni için derinleşen krizle birlikte yükselecek toplumsal muhalefeti düzen sınırlarına çekmek için bir olanak doğurmuştur. Toplumdaki devrimci dinamikleri harekete geçirmek için devrimci politik müdahale ve örgütsel zeminin güçlendirilmesi günün olmazsa olmaz ihtiyacıdır.

- Diğer yandan ihracattaki düşüş, dolardaki artış ve faiz oranlarındaki hareketlerin de görünür hale getirdiği ciddi bir ekonomik kriz kapıdadır. Bunu besleyen on binlerce metal işçisinin ayağa kalkışı, bir dizi ilde ve onlarca fabrikada yaşanan iş durdurmalar, direnişler, Türk Metal'in dize getirilmesi, MESS'in sarsılması üzerinden yaşanan sınıf eylemleri sermaye devletinin korkulu rüyası olmaya devam etmektedir.

- Bunları aşabilmek için içeride ve dışarıda adeta bir “savaş hükümeti”ne ihtiyaç duyulmaktadır. Sermaye devleti; kendi işleyişi ve örgütlülüğünü korumak, sermayenin çıkarlarını hayata geçirebilmek adına bu **savaş ve saldırganlık politikalarını pervasızca uyguluyor. Bugün** koalisyon kurulsun ya da kurulmasın, **devletin temel politikası, sömürülen sınıflara ve geleceğini arayan gençliğe karşı savaş ve saldırganlıktır.**

- Bu tam da dünyanın ve emperyalizmin içinde bulunduğu yeni tarihsel dönemin sonucudur. Ve geleceğimiz **yalnızca**, bu dönemi kırmak adına atacağımız adımlarla, örgütlülüğümüzle, mücadeleye dönük devrimci bir hazırlıkla garanti altına alınabilir.

Devrimci Gençlik Birliği Merkez Yürütme Kurulu Haziran ayı toplantısında, bu yeni döneme hazırlığı, bu dönemde gençliği sınıf mücadelesine çekebilmeyi, bu yönde devrimci önderliği hayata geçirebilmeyi temel görev olarak ortaya koydu. Özellikle gençlik hareketindeki devrimci önderlik boşluğunu doldurabilmek, önümüzdeki devrimci süreçlere çok yönlü hazırlığı gerçekleştirmek gerekmektedir. Bu

hazırlık devrime hazırlıktır. Dönemi doğru tahlil etmek, devrimci temellerde politik ve örgütsel bir hazırlığın içinde

olmak dönemin önümüze koyduğu sorumluluktur.

Gerçekleştireceğimiz kampımız da bu hazırlığın bir adımıdır. Kampla birlikte yeni döneme ve geleceğe hazırlık için **örgütlenme seferberliğinin yürütölmesinin gerekliliği açıktır.** Bu açıdan kamp çalışması birçok yönüyle tartışılmış, çeşitli sonuçlara ulaşılmıştır:

* Kampımızın gücü ortaya koyduğumuz devrimci iddia ve devrimci hazırlık sürecinin temel bir adımı olmasından gelmektedir, gelecektir. Kampımız bir haftalık bir zamandan ibaret değildir. Ön sürecini güçlü geçirebilmek, kampa çağırısı devrim ve örgütlenme çağrısıyla birlikte yapabilmek gerekmektedir. Bu öncelikle kampa yönelik tüm DGB'lilerin yoğunlaşması ile olanaklıdır. Kampın gündemlerine, sunum başlıklarına dair ön tartışmaların her yerelde gerçekleşmesi, mümkün olan her yerelde atölyelerin başlatılması, bütün bir çalışmanın yerel meclisler, yürütmeler ve kamp hazırlık komiteleri üzerinden örgütlenmesi önemlidir. Kampımızın başarılı geçmesi ön hazırlığına birebir bağlıdır. Gençliği örgötleme iddiamız öncelikle örgütlü zeminlerimizi güçlendirme adımıdan geçmektedir.

* Bir haftalık kamp süresince örgütlü gücümüze yaslanmak, herkesi kampın işleyişine dahil etmek önemlidir. Bu açıdan yayın, teknik, beslenme, temizlik ve güvenlik komiteleriyle kampın işleyişi sağlanacak, bu komiteler de ön hazırlık süreciyle birlikte oluşan yerel meclisler üzerinden örgütlenecektir. Bu komiteler kamp alanında da koordineli bir şekilde işletilecektir.

* Kamp programı daha önce de karar verildiği şekilde sunumlar, etkinlikler, atölyeler, söyleşiler ve meclislerden oluşacaktır. Toplantımızda kampın gün gün detaylı programı belirlenmiştir. Bir hafta içinde yayınlanacaktır.

* Yeni dönemde gençliği devrimci politikalarla harekete geçirebilmek için meclislerimizin önemi üzerinde durularak kampta gerçekleşecek Türkiye meclisinin gündemlerine dair bir ön tartışma yapılmıştır. Bu açıdan “devrimci propaganda-ajitasyon”, teşhir çalışmaları vb. ötesine geçerek gençliği devrimci bir tarzda harekete geçirmek, eyleme çekmek ve devrimci önderlik başlıklarına yoğunlaşma ihtiyacı ve bu konudaki eksikliklerimizi giderme hedefleri ortaya konmuştur. Kampımızda ve ön çalışmasında bu konuya kafa yormak, hayata geçirmeye dönük somut öneriler ve tartışmalarla yeni döneme hazırlanmak gerektiği vurgulanmıştır.

DGB Merkez Yürütme Kurulu
Haziran 2015

G-7 Zirvesi: "Kapitalizm bir yamyamlık düzenidir!"

Almanya'nın Bavyera eyaletine bağlı Krün kentinde bulunan Elmau Sarayı'nda 7-8 Haziran'da gerçekleşen G-7 Zirvesi geride kaldı. İki gün boyunca Almanya Başbakanı Angela Merkel'in ev sahipliğinde yapılan zirveye ABD, İngiltere, Almanya, Fransa, Japonya, İtalya ve Kanada liderleri katıldı. 1998 yılında zirvenin bileşeni olan Rusya, 2014 yılında patlak veren ve derinleşerek devam eden Ukrayna krizinin ardından grubun 7 üyesi, Rusya'da yapılacak G8 toplantısını iptal etmekle kalmamış, ayrıca Rusya'yı toplantı dışı da bırakmıştı. Dolayısıyla bu yılki zirveye Rusya davet edilmeyip fiili olarak G8'in dışına atıldı. Bu girişim Ukrayna krizi üzerinden Rusya'ya karşı girişilen çok yönlü ambargo ve saldırganlığın cezalandırmaya varan bir adımı oldu.

Dünya ekonomisinin yaklaşık üçte ikisini elinde bulunduran G-7 ülkelerinin gerçekleştirdiği zirve, küresel konuların yanı sıra ekonomi, dış politika, güvenlik, "terörizmle mücadele", kalkınma ve enerji konularının yanı sıra Yunanistan'ın borç ödemesi, Ortadoğu'daki son gelişmeler, Ukrayna'daki çatışmalar, iklim değişikliği ve salgın hastalıklarla "mücadele" konularını ele aldı.

Kapitalist dünya ekonomisinde sürmekte olan bunalıma ve devasa boyutlar kazanmış çeşitli sosyal sorunlara ortak çareler aramak, bunun yanı sıra emperyalistler arasındaki çeşitli çelişki ve çatışmaları türlü uzlaşmalarla hafifletmek, G-7 türündeki emperyalist zirvelerin temel kaygısı oluyor. Emperyalist tekeller için sorun elbetteki hiçbir şekilde, emekçilerin ve ezilen halkların bizzat emperyalist-kapitalist dünya sisteminden kaynaklanan sorunlarına çözüm bulmak değildir. Onlar için tüm sorun emperyalist egemenliklerini pekiştirmek, kendi aralarında giderek ağırlaşan ve derinleşen çelişki ve çatışmalara geçici çözümler bulmak ve emperyalist dünyanın ortak çıkarları söz konusu olduğunda emekçilere ve ezilen halklara kan kusturmaktır.

Nitekim zirvenin bildirisine yansıyan ve iki günlük tartışma konularının da ana eksenini oluşturan, yıllardır da uluslararası politika ve diplomasinin değişmeyen temel konularından biri olan Ukrayna krizi, Ortadoğu'daki gelişmeler, Yunanistan'ın borçları, "terörizmle mücadele" gibi konular G-7 Zirvesi'ne damgasını vurdu. Bu gündemler üzerinden hangi kirli pazarlıkların yapıldığını, ne türden lanetli kararların alındığını, milyonların kaderini ilgilendiren hangi uzlaşmalara varıldığını bilmek şansından yoksunuz. Ama tüm öteki emperyalist zirveler gibi Almanya'daki G-7 Zirvesi'nden de, dünya emekçileri için yeni saldırılar ve yeni yıkımlar anlamına gelen kararların ve sonuçların çıktığından kuşku duyulmamalıdır. Ters emperyalist-kapitalist dünyanın karakterine aykırıdır. Zira zirve sonrası yayınlanan bildirge de bu iddianın doğrulanması niteliğindedir.

Emperyalist şeflerin zirve sonrası yayınladıkları bildirgede Ortadoğu'da ve Kara Afrika'da süren emperyalist savaşlardan, müdahalelerden, şiddetten, ölümden kaçmaya çalışan ve sayıları giderek artan kadın-erkek, genç, çocuk yüz binlerce insanın

dramlarını kastederek "Son dönemlerde yaşanan göçmen kriziyle ilgili olarak, Akdeniz'de ve Bengal Körfezi'ndeki göçmen trajedilerine etkin bir çözüm bulunması gerekliliği" ve "Sınırlarımız ve sınırlarımızın ötesinde yapılan insan kaçakçılığını engellemek ve insan kaçakçılığıyla mücadele taahhüdümüzü bir kere daha vurguluyoruz" gibi sözümona göçmen trajedisini kendilerine dert edinmiş edalarında ama tümüyle belirsiz ifadelerle ve "salgın hastalıklarla mücadele" gibi ulvi amaçlarla dile getirilen gönül ferahlatıcı "müjdeli" haberler bir yana bırakılırsa bildirgede belirtilen ve pazarlıklara, çekişmelere, emekçilere faturaya dönüşeceği kesin olan kararlara yol açan konular haydutlar topluluğunun asıl ilgi alanlarına dolayısıyla da gerçek amaçlarına açıklık kazandırıyor.

Ukrayna krizi ve Ortadoğu

Zirvenin temel gündemlerinden biri de Ukrayna ve Ortadoğu'daki çatışmalar oldu ve buna zirve sonuç bildirisinde de yer verildi. ABD Batılı müttefikleri gibi Rusya'nın Kırım hamlesini içine sindirememiş ve karşı hamlelerle Rusya'ya adeta savaş ilan etmişti. Rusya iktisadi, politik ve diplomatik alanda kuşatılmış, ama hiçbir adım Rusya'ya geri adım attırmadığı için Ukrayna'da sular durulmadı, krizi aşılmadı, Minsk'te imzalanan ateşkesin işe yaramadığı biliniyor.

ABD ve AB emperyalistleri tarafından Rusya'ya uygulanan türlü ambargolar, askeri ve diplomatik kuşatma bugüne kadar arzulanan sonuçlar üretmemiş olmalı ki daha esaslı yaptırımların uygulanması ve boyun eğdirilmesi temel bir sorun haline gelmiş bulunuyor. Bu ihtiyaçtan hareketle ABD batılı müttefikleriyle birlikte daha etkili ortak kararlar aldığını bildirge üzerinden kamuoyuna ilan etmiş bulunuyor. AB Konseyi Başkanı Donald Tusk, daha zirve öncesi "Rusya bugün buraya ana davetli olarak katılmadı. Rusya'yı, Ukrayna'ya ve diğer ülkelere saldırgan davrandığı sürece bu toplantılara davet etmeyeceğiz" demiş ve bu yolla Rusya cezalandırılmıştı. Rusya'nın Ukrayna'ya şiddet uyguladığı, uluslararası güvenliği ve barışı tehdit ettiği gerekçesiyle daha ağır yaptırımların uygulanması zorunluluğu ortak karar olarak deklare edildi.

Fakat ilginç ve dikkat çekici olan zirve öncesinde Alman Mühendisler Birliği gibi sermaye kurumlarının Rusya'ya yönelik AB yaptırımlarına açıkça karşı çıkması oldu. Bunu Alman şirketlerinin yaptırımlara uymasına karşın ABD firmalarının yaptırımları hiçe sayıp yasaklı Rus şirketlerle iş anlaşmaları yaptığına ilişkin Alman sermaye gruplarının "isyanı" izledi.

İsrail-Filistin sorunuyla ilgili olarak ise bildirgede, G7 liderleri, "İlgili bütün taraflara, iki devletin barış ve güvenlik içinde yaşaması temeline dayanan müzakere edilmiş bir çözüm için çalışmaları yönünde çağrıda bulunuyoruz" demekle yetinildi. "İki tarafın barış ve güvenlik içinde yaşaması temeline dayanan müzekkerenin" İsrail siyonizminin ve ABD'nin Ortadoğu'daki çıkarlarının korunması demek olduğunu yılların yaşanmış deneyimleri üzerinden anlamanın bir güçlüğü yoktur. Terörizmle ve aşırıçılıkla mücadelenin, uluslararası toplumun önceliği olarak kalmaya devam etmesinin gerekliliğine vurgu yapan bildiride, bu kapsamda başka şeylerin yanı sıra IŞİD de kastedilerek "Bu terör örgütüne karşı mücadeleyi kazanmak ve onun menfur ideolojisinin yayılmasını engellemek için verdiğimiz taahhüdün tekrar altını çiziyoruz" ifadeleriyle Ortadoğu'daki sorunlara sözde çözüm önerilmiş olunuyor. Sözü edilen terör örgütünün beslenip geliştirilmesinde ve halkların üzerine sürülmesinde oynadıkları rol ve dolaysız sorumlulukları unutturulmaya çalışılarak halkların bilinciyle alay ediliyor. Bu sorunların kapalı kapılar ardında çok farklı içeriklerle tartışıldığını ise belirtmeye gerek yok.

Emperyalistlerden Ukrayna, Ortadoğu gibi sorunlara herhangi bir çözüm beklenemez elbette. Çünkü onlar bu sorunların kaynağı ve yaşanan çatışmaların doğrudan kışkırtıcılarıdır. Rusya'yı Ukrayna'ya şiddet uygulamakla eleştirenler dün Balkanları bugün de Kuzey Afrika ve Ortadoğu'yu ateşe verenlerdir.

Zirvenin önemli konularından biri de Yunanistan'ın borç krizi ve AB tarafından uygulamak zorunda olduğu söylenen reformlardır. Kanada Başbakanı Stephen Harper, Yunanistan'ın borç krizinin üstesinden gelinmesinin önemine vurgu yaparken zirvenin başka temsilcileri de kurtarma yardımlarının serbest bırakılmasını buyurdu.

Beyaz Saray sözcüsü Josh Earnest, “Liderler arasında Yunanistan ve ortaklarının kritik yapısal reformlara ve büyümeye giden yolda anlaşma sağlamalarının önemi üzerinde fikir birliği sağlandığını” açıkladı. AB ve IMF’ye borçları nedeniyle zorluklarla ve açmazlarla yüzyüze bulunan Yunanistan’a 8 milyon ABD doları değerindeki son mali yardımın verilmesini tartışan şefler, bunu ülke ekonomisi için yeni kemer sıkma politikaları izleme şartına bağlıyor. 8 milyon dolarlık mali yardımı Yunan halkının boğazını sıkamak için yapanlar; haydutlar topluluğunun Elmau Sarayı’ndaki güvenliğini sağlamak için 300 milyon euro harcayabiliyor.

Özetle borç krizinin nihai bir çözümün kaçınılmazlığı zirvecilerin ortak kaygı ve kararlarıdır. Ama tüm bunlar elbetteki bir koşula bağlıdır. Reformları uygulamak! AB tarafından dayatılan reformlar ise bir sosyal yıkım saldırısıdır. Kreditörler toplantısında Yunan hükümetinin asgari ücreti 950 euroya çıkarma, işten atılan memurların geri alınmasına bile tahammül etmeyip “bunları unutun” azarlamaları düşünüldüğünde Yunanistan’ı bekleyen ne olduğu anlaşılacaktır.

İklim sorunu ve salgın hastalıklarla mücadele

G-8 zirvelerinin değişmeyen gündemlerinden biri de iklim sorunudur. Çevre sorunlarının felaketlere yol açacak düzeylere varmasının sonucu olarak 1997’de Kyoto’da protokol imzalanmış, ABD ise protokolü tanımayacağını açıklamıştı. Dünyanın efendileri emperyalist tekellerin çıkarlarına aykırı olduğu için dünyamızın geleceğini tehdit eden çevre felaketleri karşısında kollarını bile kıpırdatmıyorlar. Gelenin yerde dünya ölçüsünde çevre bilincinin gelişmesinin de basıncıyla nitekim bazı adımlar atmak zorunda kalmış bulunuyorlar. Zirve katılımcılarının karbondioksit salınımlarının yol açtığı iklim değişimi ve küresel ısınma konusunda görüş birliğine vardığı “mutlu” haberi verildi. “Dünya çapında sera etkisi yapan gazlar konusunda yoğun bir azaltmaya gitmek zorunda olduğumuzu biliyoruz. O nedenle içinde bulunduğumuz yüzyıl içinde dünya ekonomisini karbonlaşmadan arındırma hedefimiz konusunda uzlaştık. Ve küresel iklim hedeflerine ulaşma doğrultusunda sera etkisi yapan emisyonların önemli ölçüde azaltılmasına da ihtiyacımız var” denilerek kamuoyuna yatıştırıcı bir “müjde” verilmiş oldu. Şimdilik sadece bir niyet açıklamasından ve vaatten öte bir anlam ifade etmeyen bu sözlerin inandırıcılığı testten geçmeye muhtaçtır.

Bu aynı şey salgın hastalıklara karşı mücadele için de geçerlidir. Özellikle de Afrika’da on milyonlarca insanın kaderini ilgilendiren ve dev ilaç tekellerinin çıkarlarına dokunulamadığı için tedavi edilemeyen sayısız hastalıklardan dolayı kitlesel ölümler yaşanmaktadır. Dünya ölçüsünde milyonlarca insanın pençesinde kıvrıldığı hastalıkları önlemek için gerekli olan paranın olmadığını söyleyenler yüz milyarlarca doları silahlanma için harcayabilmektedirler. Salgın hastalıklarla mücadele etmenin gereklerinden söz edenler bunu somutlamış değiller. Dolayısıyla bu da yalnızca sonu belirsiz bir vaad olarak kalıyor.

Kapitalizm insanlık için bir kabustur ve sınırlarına dayanmış bir barbarlık düzenidir. İnsanlık bu barbarlık karşısında kendisine bir çıkış aramaktadır. Dünya ölçüsünde şimdiden gelişen ve güçlenen büyük kitle hareketleri ve halk isyanları bu arayışın ve yeni bir dünyaya duyulan özlemin ifadesidir.

Sermayenin zirvesine karşı protestolar

7-8 Haziran tarihlerinde dünyanın 7 emperyalist ülkesinin devlet ve hükümet başkanları G7 zirvesinde bir araya geldiler.

1975 yılında kurulan zirve eski Alman başbakanı Helmut Schmidt ile Fransa Cumhurbaşkanı Valery Giscard d’Estaing arasındaki dostluk temeline dayanır. G7 öncelikle bir “değerler” topluluğudur. En önemli değerleri, yoksul ülkelerde elde edilen artı-değerin G7 ülkelerinin sofrasına sunulmasından başka bir şey değildir.

Dünya nüfusunun yaklaşık %10.5’ünü oluşturan, küresel gayrisafi milli gelirin yüzde 44’üne sahip, küresel sera gazı emisyonlarının yaklaşık %25’ine neden olan ve artı-değeri yağmalayarak beslenen G7’lerin son zirvesi Bavyera Eyaleti’ndeki Garmisch-Partenkirchen yakınlarında bulunan Elmau Şatosu’nda gerçekleşti.

2007 yılında Almanya-Heiligendamm’da gerçekleşen G8 zirvesi gibi, bu zirve de kitlesel ve militan protesto gösterilerine sahne oldu.

130 milyon euro harcanan zirvede Garmisch-Partenkirchen’e 24500 polis ile yığınak yapıldı. Daha sonra 30 bin polisten söz edildi. Kent ve civarı adeta savaş sahası görünümündeydi. Polis her fırsatta gücünü kullanmaya çalıştı. Gösteriye saldıran provokasyon ortamları yaratmaya çalıştı. Bunlarda başarılı olamayınca polis polisi kontrol etti.

Emperyalistlerin zirvesini protesto etmek için Almanya’nın değişik kentlerinden ve Avrupa’nın birçok ülkesinden 4 bin gösterici eylemlere katıldı.

Aynı şekilde 3 bin gazeteci bölgeye geldi ve gazeteciler film ve fotoğraf çekmek için birbiriyle yarıştılar. Hatta gazeteciler gazetecileri resimledi.

Saldırganlık ve iç savaşa hazırlık manevraları

2 gün süren zirve için hiçbir masraftan kaçınmayan Alman emperyalistleri her türlü önlemi alırken,

saldırganlıkta sınır tanımadılar.

Alman devleti işe en temel hak ve özgürlükleri rafa kaldırarak başladı. Sınırlar kontrol etmek için Schengen uygulamasını kaldırdı ve giriş-çıkışlar sıkı kontrol altına alındı. Toplanma ve gösteri yapma özgürlüklerine sınırlamalar getirildi, bazıları yasaklandı.

Emperyalist efendilerin her türlü güvenliği için havadan Alman ordusuna ait helikopterlerin yanında ABD’ye ait bir helikopter de sürekli şekilde bölgenin üstünde uçuş yapıyordu. Sokaklara polis araçlarından ve Almanya’nın tüm eyaletlerinden getirilen on binlerce polisten bir yığınak oluşturulmuştu. Büyük bir kısmı yanmayan yeni kıyafetlerini giymişti. Anayasayı Koruma Örgütü’nün ajanları cirit atıyordu. Bununla da kalmadı, Avusturya’dan 2100 polis görevlendirildi. İtalyan polislerinin de yerleştirildiği Garmisch’te, Alman ordusuna ait askerlerin bir kısmı büyük yürüyüşü videoya çekerken, diğerleri gazetecilerin zirveye taşınmasında görevlendirildi. ABD’ye ait bir helikopter protestoları gözetliyordu. Garmisch-Partenkirchen’de yaşananlar tam bir ‘iç savaş’a hazırlık manevrasıydı.

Sadece askeri alanda değil, hukuksal alanda da her türlü saldırı gündemdeydi. Göstericilerin kalacakları kamp yerine dair yasaklama, mahkeme yoluyla kaldırılabilirdi. 7 Haziran günü belli merkezlerden Elmau Sarayı’na doğru gerçekleşecek olan yıldız yürüyüşü yasaklandı.

Sürekli provokasyon peşinde olan ve saldırganlıkta dur durak tanımayan polis, göstericilere coplar ve biber gazı ile saldırdı, hareket etmelerini engelledi, gözaltına aldıklarını “Guantanamo” olarak anılan hücrelere koydu. Gösterilerde 84 kişi gözaltına alındı.

Garmisch halkı üzerinde panik havası estirilmeye çalışıldı. Kasaba sakinlerine arabalarını yollardan çekmelerini, aksi takdirde arabalarının göstericiler tarafından ateşe verilebileceği haberleri yayıldı.

Kısacası Alman emperyalistleri G7 zirvesinde

düşmanlıkta, saldırganlıkta gerçekten zirve yaptı. İşçi ve emekçilere toplu sözleşmede “para yok” diyerek haklarını vermezken ekonomik israfa da sınır tanımadılar.

G-7’ye karşı mücadele sabırla, inatla, kararlılıkla örüldü

Buna karşın anti-kapitalist, anti-faşist, devrimci ve demokrat kurum ve kuruluşlara, anarşistlerden troçkistlere kadar herkes kendi cephesinde G-7’yi protesto hazırladılar.

Binlerce kişinin kalacağı kamp yeri uzun uğraşlardan sonra bulunabildi. Ama belediyenin yasağı ile karşı karşıya kaldı. Ancak yargı yoluyla yeniden izin alınabildi. Kampta yeme içme de dahil her türlü ihtiyaçların organizesi yapıldı. 6 Haziran günü yağın şiddetli yağmurdan sonra kamp boşaltılmak zorunda kaldı ve yüzlerce kişi istasyonlarda dışarda sırlıklamak zorunda kaldı. Bu ise Garmisch halkının büyük bir duyarlılığa sahip olduğunu açığa çıkardı. Kampta kalan göstericileri gecelemeleri için evlerine götüren, battaniyeler dağıtan Garmisch halkı daha sonraki günlerde kampa yiyecek, kahve vb. bağışlarda bulundu...

Eylem güncesi

Protesto gösterileri 3 Haziran günü alternatif zirve ile açıldı.

4 Haziran günü Münih kentinde “TTIP’i durdur - İklimi kurtar - Yoksullukla mücadele et” sloganıyla gerçekleşen yürüyüşe 40 bin kişi katıldı. Eleştirilerin odağında ABD ile Avrupa arasında imzalanması planlanan Transatlantik Serbest Ticaret ve Yatırım Ortaklığı (TTIP) anlaşması vardı. G-7 Zirvesi’ne katılacak liderlerin maskelerinin de takıldığı gösterilerde “Açlıktan ölen her çocuk, cinayete kurban gitmiştir”, “Yes we can - TTIP’i durdur” yazılı pankartlar taşındı. “G7’yi durdur”, “Yaşasın uluslararası dayanışma!” da sıkça atılan sloganlardandı.

5 Haziran günü anti-militarist eylem günü çerçevesinde Garmisch’te birçok gösteri düzenlendi. bin kişinin katıldığı bir gösteride Diyarbakır’daki bombalı saldırı protesto edildi, HDP ile dayanışma eylemi düzenlendi.

6 Haziran günü Garmisch-Partenkirchen’de “Elmau G7’yi Durdurun İnisiyatifi” öncülüğünde düzenlenen yürüyüşe binlerce kişi katıldı. Organizatörlere göre katılım 7500’ü buldu. Yürüyüşte kızıl bayraklar ile orak çekiçli bayraklar taşındı. “Bankaların ve şirketlerin iktidarına son ver”, “G7’ye karşı savaş”, “Kapitalizme, ırkçılığa ve savaşa geçit verme”, “Biz antikapitalistleriz!” gibi sloganların yanında devrim

sloganları da haykırıldı. Polis, göstericilere biber gazı ve coplarla saldırdı. Bu saldırıda tutuklanan ve yaralananlar oldu.

TKİP taraftarlarının da katıldığı yürüyüşte Avrupa DGB gençliği de yürüdü. Yürüyüşte Türkiyeli, Kürdistanlı ve İranlı sol örgütlerin yanında, İtalya ve Avusturya’dan gelen göstericiler de vardı.

7 Haziran günü gerçekleşecek olan yıldız yürüyüşü mahkemece yasaklandı. Buna rağmen 1000’e yakın kişi blokaj eylemleri için çeşitli yollardan Elmau’ya doğru yürüdü. Önleri metrelerce yüksek tel örgüler ve polis yığınakları ile kesildi. Blokaj eylemlerine TKİP taraftarları da katıldı.

Aynı gün 800 kişi tüm tutukluların serbest bırakılması için gözaltına alınanların tutuldukları hücrelerin önüne yürüyerek gösteri yaptılar.

8 Haziran günü Garmisch-Partenkirchen merkezinde 200 kişinin katıldığı bir gösteri düzenlendi. Garmisch halkına dayanışmalarından dolayı teşekkür edilen konuşmanın bitiminde mücadeleye devam çağrısı yapıldı: “Kendilerini güçlü sananlar iki gün sonra buluşacakları Tirol’daki Bilderberg Konferansı’nda daha fazla saklanmak zorunda kalacaklar. Çünkü orada da protestolar planlandı. Yeniden görüşeceğiz. 20.000 polis değil 100.000 polis yığsanız bile.”

Geçmiş yıllardaki G7-G8 zirvelerinden kitlesel olarak daha az, militanlık olarak daha zayıf geçse de G7’lere hiçbir yerde rahat toplanamayacakları Garmisch-Partenkirchen’de bir kez daha gösterildi.

Garmisch-Partenkirchen’deki bu zirve yine kazanımlarla dolu bir mücadele oldu.

Gösterilerde kadın-erkek, yaşlı-genç kitleler arasında büyük bir dayanışma hakimdi. Gösterilerde 20 yaşın altındaki gençlik katılımının yüksek olması dikkat çekiciydi. Herkes birbirini kolluyor, koruyor, provokasyon ortamlarının yaratılmaması için ortak hareket ediyor, kol kola yürüyordu. Herkes şişesindeki suyunu, çantasındaki yiyeceğini, herkesle paylaşıyordu. Serinlemek isteyen çevresindekileri de serinletmenin yolunu buluyordu. Kavurucu güneşten korunabilmek için güneş kremi önce başkalarına veriyordu. Bireysellik olarak bilinen “Alman usulü”nün en ufak bir kırıntısı bile yoktu. Mücadele herkesi kardeşten öteye götürmüş, ortaklaştırmış, “bir”leştirmişti

Garmisch-Partenkirchen’de taraflar yüz yüze gelememiş olsalar da, burada iki dünya karşı karşıyaydı; iki dünya, iki sınıf...

G7 protestoları bitti. Mücadele diğer alanlarda kaldığı yerden devam ediyor. Sınıfın ve ezilen halkların düşmanı sermayenin zirvesine karşı yükseltile sloganlar manifesto olarak diğer alanlarda yankılanıyor: “Siz G7, biz 7 Milyar!”, “Bankaların ve tekellerin iktidarına son ver!”, “Biz yine geleceğiz!”

Eylem Günes

Türkiye-Katar ittifakı terör estirecek!

Türkiye ve Katar’ın bölge halklarına karşı kurduğu kirli işbirliğinin adımlarından biri olan Türk askerlerinin Katar’da konuşlandırılmasına ilişkin karar Resmi Gazete’de yayımlandı.

Geçtiğimiz Aralık ayında imzalanan “Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti ile Katar Devleti Hükümeti Arasında Askeri Eğitim, Savunma Sanayii ile Katar Topraklarında Türk Silahlı Kuvvetlerinin Konuşlandırılması Konusunda İşbirliği Anlaşması” ile birlikte bölgede terör estiren iki ülke, bu kirli işbirliğini daha da derinleştirmeyi planlıyor.

Türk sermaye devleti, anlaşmayla birlikte Körfez’de askeri bir üsse konuşlanmayı planlarken Katar güçleri de Türkiye’de liman, havalimanı, hava sahası kullanabilecek. Bunun yanı sıra iki ülke birbirlerinin topraklarında kuvvetler konuşlandırarak tesis, kamp, birim, kuruluş ve askeri tesislerden faydalanabilecek.

Gerici iktidarın bu adımıyla birlikte Katar’da kurulacak tugay için Türkiye’den en az 3 bin en fazla 5 bin asker gönderilecek.

Terör estirecekler

İki gerici ve Amerikancı ülkenin askeri kuruluşları arasında işbirliği ve karşılıklı ziyaretler yapılacağı belirtilirken taraflar arasında ortak manevra ve tatbikatlar yapılacağı bilgisi verildi. “Terörizmle işbirliği” adı altında başta İran ve Suriye olmak üzere bölge halklarına kan kusturmayı planlayan iki gerici ülke savunma sanayisi konusunda da işbirliği halinde olacak.

Anlaşmanın gerekli tüm işlemlerin tamamlandığını bildiren son yazılı bildirimleri birbirlerine ilettikleri zaman yürürlüğe gireceği ve geçerli sayılacağı kaydedildi.

Türkiye, Katar ve Suudi Arabistan üçlüsü Suriye’deki IŞİD ve türevi çeteleri destekleyen başlıca güçler konumunda. Üç ülke, aralarında yaşanan bazı ihtilafları aşmalarının ardından Suriye’deki terör faaliyetlerine hız vermişti.

Katar, Suudi rejimi öncülüğündeki koalisyonun Yemen’e yönelik hava saldırılarına da destek vermişti.

İşçi ve emekçiler mücadeleden

Arjantin'de hayat durdu

Arjantin'de 9 Haziran'da sendikalar ve işçiler ücret artışı, gelir vergisinde değişiklik, emekli aylıklarında acil bir düzenleme ve enflasyon ile güvencesizliğe karşı önlem alınmasını talep ederek ülke genelinde 24 saatlik greve gitti.

Eylem kararı 18 Mayıs'ta hükümet karşıtı sendikalar tarafından alınmıştı. Greve Arjantin Taşımacılık İşçileri Konfederasyonu (CATT), Genel İşçi Sendikası (CGT), Arjantin İşçileri Merkezi Federasyonu'nun (CTA) muhalif fraksiyonları ile Turizm, Otelcilik ve Gıda Sendikası (UTHGRA) çağrı yaptı.

Grev günü işçiler ülkede ulaşımı felç etti. Ulaşım grevi nedeniyle tren, metro, otobüs, kamyon, uçak çalışmadı.

Sabah 5'ten itibaren yollar kapatıldı. Panamericana otoyolu, Pueyrredon Köprüsü ve Buenos Aires'in çevresindeki tüm yollar işgal edildi.

Panamericana otoyolunu işgal eden eylemciler yolu ulaşımına kapattılar. Lear İşçi Komisyonu'ndan, MadyGraf'den ve Worldcolor'dan işçiler, Kraft Gıda, Stani ve Pepsico'dan işçiler ve mücadeleci sendikacılar eylemde en öndeydiler. Talepleri genel grevden farklı olan işçiler işten çıkarmaları ve Worldcolor'ın yasadışı kapatılmasının durdurulmasını talep ederek, Lear'daki sendikayı da protesto ettiler.

Güney'de de Pueyrredon Köprüsü'nün işgal eylemine de Coca Cola ile Cresta Roja (gıda üretim kısmı) üretim işçileri komisyonları, kamu çalışanları ve eğitim sendikaları Shell, Calsa ve Honda işçileri katıldı.

Geçtiğimiz hafta Arjantin'de kadın cinayetlerine karşı 200 bini aşkın kadının katılımıyla, kitlesel bir gösteri düzenlenmişti. Bu eylemlere de işçilerin katılımı büyüktü.

Almanya'da Siemens'te grev

Almanya'nın çeşitli şehirlerindeki fabrikalarda çalışan işçiler IG Metall Sendikası'nın eylem günü çağrısına uydu ve greve gitti.

2 bin çalışanı ile Bocholt kasabasındaki Siemens fabrikasında çalışan işçiler ve Mülheim an der Ruhr'daki işçiler iş bıraktı. Duisburg kentinde de büyük bir miting düzenlendi.

Berlin'deki Siemens'te 1500 işçi ve Nürnberg'de 1200 işçi de greve çıktı.

Gösterilere Almanya genelinde 6 bin kişi katıldı.

Geçtiğimiz günlerde Siemens yönetimi mali tedbirler alınacağını ve bu doğrultuda işçi çıkaracağını, bazı fabrikaların ise yurtdışına taşınacağını açıklamıştı. Tekel dünya genelinde 13 bin 500 işyerinin yok edileceğini açıkladı. Bunların 6 bininin Almanya'daki Siemens'te çalışan işçiler olacağını ifade edildi.

Posta emekçilerinden süresiz grev

15 yıl aradan sonra ilk kez Alman Posta kurumunda çalışan işçiler ülke genelinde süresiz greve başladı. Grevden 116 dağıtım merkezi etkilendi. Grev nedeniyle 64 milyon mektup ve 3,4 milyon paket zamanında yerine ulaşamayacak.

Protestolar Alman Posta kurumunun binlerce

işyerini 49 yeni şirkete ucuz ücret karşılığı ve kötü çalışma koşullarında devretmesine karşı gerçekleşiyor. Ver.di Sendikası'nın çağrısı ile hafta başında başlayan süresiz grev özellikle devredilen 49 yerel paket hizmetlerinin aynı toplu sözleşmeye dahil edilmesini savunuyor

Ver.di Sendikası yüzde 5,5 daha fazla ücret ve çalışma saatlerinin ücret kaybı olmadan haftalık 38,5'ten 38 saate düşürülmesini talep ediyor.

Greve 10 Haziran günü 14.500 kişi katıldı. Posta kurumunda 140 bin kişi çalışıyor. Şu an işçilerin yüzde 10'u grevde bulunuyor.

Afganistan'da eğitimciler grevde

Afganistan'ın başkenti Kabil'de öğretmenler bir haftalık greve başladı. Öğretmenler, düşük maaşla çalıştırılmalarını ve maaşlarının aylardır ödenmemesini protesto ediyorlar.

Öğretmenler daha yüksek maaş ve daha iyi çalışma koşulları talep ediyorlar.

Grev Kabil'de 15 okulda başladı ve giderek diğer okullara yayılıyor.

Meksika: Hükümete öfke sürüyor

7 Haziran günü gerçekleşen seçimler Meksika'nın birçok eyaletinde öfkeli protestolara neden oldu. Özellikle Oaxaca ve Guerrero eyaletlerinde yaşayan halk kaybedilen 43 öğrencinin durumlarının açıklanması için protesto gösterileri düzenledi. Daha önce "43 kişi eksiziz!" diyerek seçimleri boykot etme çağrısı yapılmıştı.

Çok sayıda öğretmen ise 2013 yılında uygulamaya başlanan eğitim reformuna karşı direniyor. Öğretmenler ayrıca daha fazla ücret talep ediyorlar.

Protestolarda seçim sandıkları ve belgeleri ateşe verildi. Hükümet binlerce polis ve askeri göstericilerin üzerine gönderdi.

Madagaskar'da madenci grevi

Madagaskar'da Ambatovy Nikel Projesi'nde çalışan maden işçileri 1100 sözleşmeli ve taşeron işçisinin

işten atılmasına karşı greve hazırlanıyor. Proje, merkezi Kanada'nın Toronto kentinde bulunan ve Kore ve Japonya'nın ortaklığının da bulunduğu Sheritt International Corp şirketine ait.

Peru'da liman işçileri kazandı

Peru'nun başkenti Lima'nın batısında bulunan Callao Limanı'nda çalışan 650 liman işçisinin 3 hafta süren grevleri kazanımla sonuçlandı.

Liman işçileri 10 ay süren toplu sözleşme görüşmelerinden sonra APM Terminal'in kârıyla orantılı bir ücret artışı, tam kapsamlı bir sağlık güvencesi, mesleki eğitim ve yeni vardiya sisteminin düzenlenmesi talepleriyle iş bıraktılar. 3 hafta sonunda patron ile işçilerin taleplerinin karşılanması ve yeni vardiya sisteminde düzenleme yapılması üzerine anlaşmaya varıldı. İşçilerin onayına sunulan anlaşma oy çokluğu ile kabul edildi ve grev 5 Haziran'da bitirildi.

APM tekeli dünyada üçüncü büyük terminal operatörü ve Peru'ya giren tüm nakliyenin yüzde 35'ini gerçekleştiriyor. Şirket, 2014'te net kârının yaklaşık 17 milyar dolarlık kısmını yalnızca Peru'daki faaliyetlerden elde etti.

Şili'de öğretmenlerden süresiz grev

Şili'de daha iyi ücret ve çalışma koşulları talepleriyle öğretmenler 1 Haziran'da sokağa çıkmıştı. Yürüyüşün ardından öğretmenler süresiz greve başladı. Grev çağrısına yüzde 90 oranında destek verildi. Öğretmenler, daha iyi bir ücret ve çalışma koşullarının iyileştirilmesini talep ederek, sertifikasyon sınavları uygulamasına karşı çıkıyorlar ve eğitim reformunda söz sahibi olmak istiyorlar. Öğretmenler, piyasacı eğitimi de sorguluyorlar.

Orta öğretimde okuyan öğrenciler de hafta "kaliteli ve parasız eğitim", "polis şiddetine son verilmesi" taleplerini yükselterek yürüyüş düzenlediler ve eğitim emekçilerinin grevine destek verdiler.

Öğretmenler ve öğrenciler Şili'de aylardır eğitim reformu ile ilgili kararlarda kendilerinin de söz sahibi olmalarını savunuyorlar.

Satış sözleşmesine izin vermemek için...

Toplu sözleşme ve grev komitelerini kuralım!

Kamu emekçileri;

Ağustos ayı başında 2016-2017 yıllarını kapsayan toplu sözleşme görüşmeleri başlayacak. Reel ücretlerimizde büyük kayıpların yaşandığı, çalışanlar arasında farklı ücret skalaları ile ücret adaletsizliğinin derinleştirildiği, eğitim ve sağlıkta özel okul ve hastanelerin teşvik edilerek özelleştirme adımlarının hızlandırıldığı, “işçi-memur ayrımını kaldıracamız” denilerek iş güvencemizin yok edilmek istendiği, taşeron ve sözleşmeli çalışma biçimlerinin yaygınlaştırıldığı, kararname yoluyla önemli bir kamu emekçisi kitlesinin fazla mesai, ikramiye vb. haklarının gasp edildiği, kadrolaşmanın ayyuka çıktığı bir dönemde karşıyoruz toplu sözleşme sürecini. Üstelik tüm ekonomik veriler, ağır bir iktisadi krizin kapıda olduğunu gösteriyor.

Kamu emekçileri;

Sorunlarımız çok, kayıplarımız büyük. Bugün susarsak kayıplarımıza yenileri eklenecek.

Ülke kaynaklarını ve siyasal iktidarı elinde tutan sermaye sınıfı, kamu hizmetlerinin özelleştirilerek kendilerine sunulmasını istiyor on yıllardır. Bunda da büyük adımlar atıldı bugüne kadar.

Sermaye sınıfı, genel ücretler düzeyini etkileyecek bir ücret artışının yapılmamasını istiyor ve onun siyasal iktidarı da bizlere yüzdelik sefalet zamlarını dayatıyor.

Sermaye sınıfı, işgücünün ucuzlatılmasını, kurlsız, taşeron ve esnek çalışmanın yaygınlaştırılmasını istiyor; onun siyasal iktidarı da iş yaşamını kurlıksızlaştırırken kamu kurumlarında da taşeron ve güvencesiz çalışmayı yaygınlaştırıyor, iş güvencemize göz diyor.

Teşvikler, primler, istisnalar, iadeler yoluyla sermayenin bütçe gelirlerindeki katkıları düşürülürken, dolaylı vergiler ve bin bir türlü vergi-harc yoluyla emekçiler soyuluyor.

Milyonlarca kamu emekçisini bölüp parçalamak, birleşmesini ve mücadelesini engellemek için kadro ve ünvan farklarıyla birlikte, aynı masalarda iş yapan emekçiler arasında ücret farkları yaratılıyor.

Burada sorunlarımızı saymakla bitiremeyiz. Fakat sorunlarımız ve beklentilerimiz ne kadar büyük olursa olsun, önceleri “toplu görüşme” bugün ise “toplu sözleşme” adıyla gerçekleştirilen görüşmelerden bugüne kadar dişe dokunur hiçbir hak elde edemediğimiz açık. 2013 yılında yapılan ve 2 yılını çalan toplu sözleşme görüşmelerinde hükümetin yandaş sendikası Memur Sen satış sözleşmesini imzalamıştı. Önümüzdeki toplu sözleşmede de yine en büyük “sendika konfederasyonu” olarak Memur Sen temsil edecek(!) kamu emekçilerini. Bir kez daha her iki tarafında da hükümetin oturduğu bir masa kurulacak Ağustos ayı başında. Diğer sendika konfederasyonlarının masadaki varlığının ise hiçbir karşılığı yoktur. Toplu sözleşme imzalanmasa ve uyuşmazlık tutulsa bile, en nihayetinde son sözü çoğunluğunu hükümet temsilcilerinin oluşturduğu Kamu Hakem Kurulu söylüyor. Masada uyuşmazlık tutulsa bile bir anlam ifade etmiyor ve göstermelik bir

Kurul'un kararı ile iki yılını çalınıyor.

Kamu emekçileri olarak bir kez daha satış sözleşmesine onay verebilir miyiz? Temel taleplerimizde hiçbir kazanım elde etmeden sessizce bekleyecek miyiz?

Milyonlarca kamu emekçisiyiz ve birleşirsek, mücadeleye atılırsak toplu sözleşme masasını yıkabilir, kazanımlar elde edebiliriz. Tıpkı patronların hizmetçisi Türk Metal sendikası istifa edip mücadele yolunu seçen metal işçileri gibi! Metal işçileri Renault'ta, Tofaş'ta, Ford'da, Türk Traktör'de ve daha adını sayamadığımız çok sayıda fabrikada üretimi durdurarak günlerce sürdürdükleri mücadele ile olmaz denileni yaptılar ve imzalanmış satış sözleşmesini delmeyi ve yeni haklar elde etmeyi başardılar.

Kamu emekçileri, kardeşler;

Bizler Kamu Emekçileri Forumu bünyesinde yan yana gelen kamu emekçileri olarak, metal işçisinin yolunu tutmadan ve milyonlar olup harekete geçmeden hak elde edemeyeceğimizi, sefalet dayatmasına ve hak kayıplarına dur diyemeyeceğimizi görüyoruz. Eğer bir hak elde edeceksek, eğer temel sorunlarımıza çözümler bulacaksak, bunu ancak kamu emekçilerinin tabanda birliğini sağlayarak ve hak alıcı bir mücadele yolunu tutarak yapabiliriz.

Temel taleplerimiz şunlar olmalıdır:

* Temel ücretler yoksulluk sınırına çıkarılmalı, vergi soygununa son verilmelidir.

* Eşit işe eşit ücret sağlanmalı, farklı kadrolar arasındaki ücret makasları daraltılmalıdır.

* Her türlü ek ve yan ödemeler emekli keseneğine esas kazanca dahil edilmeli, emeklilik ücretleri yükseltilmelidir.

* Kamuda taşeronluk sistemine ve güvencesiz çalışmaya son verilmeli, 4/C, 4/B, 50/D, taşeron işçi gibi adlar altında geçici-sözleşmeli-taşeron çalışan kamu emekçileri kadroya alınmalıdır.

* Her sendika kendi üyesi adına toplu sözleşme imzalamalı ve grev hakkı tanınmalıdır.

* Kadrolaşmaya son verilmeli, görevde yükselmelerde mülakat sistemi kaldırılmalıdır.

* Sosyal haklar genişletilmeli, ikramiye, kira yardımı, çocuk yardımı gibi taleplerimiz karşılanmalıdır.

Bu taleplerimizde kazanımlar elde edebilmek için;

* Hangi sendikada üye olduğumuza, sendika üyesi olup olmadığımıza bakmaksızın vakit kaybetmeden işyeri toplu sözleşme ve grev komitelerini kurmalıyız.

* İşyerlerinde yapacağımız toplantılarla kendi kararlarımızı kendimiz almalı, aldığımız kararları sendikalara taşıyarak tüm kamu emekçilerini harekete geçirecek bir mücadele programı çıkartılmasını sağlamalıyız.

* Toplu sözleşme görüşmelerinin ilk gününe grevle başlamalı, sonrasında ise temel taleplerimizde kazanım elde edene kadar greve çıkmalı ve meydanlara akmalıyız.

* Ağustos ayında tatilde olacak olan eğitim emekçileri, grev yapılan işyerleri önlerine akmalı, kitlesel destek sağlanmalıdır.

* Hangi sendika ne diyor diye bakmak yerine, “biz ne diyoruz ve ne istiyoruz” ona bakmalı, hangi sendika bizim mücadele taleplerimize yanıt verirse onu da yanımıza alarak yol yürümeliyiz.

* Memur Sen tarafından bir kez daha satış sözleşmesine imza atılmasına izin vermemeli, kitlesel bir biçimde bu sendikadan istifa etmeli, satışa veya hakem kuruluna pas atılmasına izin vermeyeceğimizi ilan etmeliyiz.

* Temel taleplerimizde kazanımlar elde etmeden mücadele alanlarını terk etmemeli ve grevlere son vermemeliyiz.

Kamu Emekçileri Forumu olarak tüm kamu emekçilerini bu çağrımıza yanıt vermeye, vakit kaybetmeden işyeri toplu sözleşme ve grev komitelerini kurarak hak alıcı bir mücadelenin yolunu tutmaya çağırıyoruz.

Satış sözleşmesine dur demek için;

Temel taleplerimizde kazanımlar elde edebilmek için;

Taban örgütlerimizi kuralım, birleşelim, grevlere hazırlanalım!

Kamu Emekçileri Forumu

Zamanı geçen “hurdaların” tam zamanlı salvoları!

O. Kara*

Metal işçilerinin direnişi, sınıf hareketine taze bir soluk kattı. Sınıf devrimcilerinin özellikle de Greif’le birlikte, yeni dönemin ihtiyaçlarına yanıt olmayan eskiye ait olan her türlü anlayışın aşılabacağına dair yapmış oldukları vurgular, böylelikle bir kez daha kanıtlanmış oldu. Metal İşçileri Birliği’nin (MİB) tam da bu yüzden bugün “metal fırtınası” olarak esen rüzgarla buluşmuş olması bir tesadüf değil, gelişmelerin zorunlu ve doğal bir sonucudur.

Genel olarak sol hareketin ve onun sendikal düzeydeki politik ve organik uzantılarının tek gündeminin seçimler olduğu bugünlerde, metal işçilerinin alttan alta yaşadığı kaynaşmaya ve mücadeleye birikimine dikkat çeken sadece sınıf devrimcileri olmuşlardır. “Gelmekte” olanı görerek, ona müdahale hazırlıklarını da yapmışlardır. Elbette bu, sınıf devrimcilerinin sınıf hareketiyle kurmuş oldukları organik bağ ve hareketin her anında onun genel, tarihsel ve güncel çıkarlarını gözeterek ileriye taşıma amaç ve çabalarının pratik bir sonucudur da. Bu yüzden ki gerek sermayenin gerekse onun çıkarları doğrultusunda çalışan işbirlikçi ihanet çetelerinin şimşeklerini üzerlerine çekmişlerdir.

Ama bir de geriden gelenler var ki, tüm bu “geri kalmışlıklarına” rağmen kamuoyu önünde her zaman sınıf adına konuşup, onu temsil ettiklerini iddia ederler. Kendilerine “armağan” edilmiş sendikal statüler üzerinden ve “sol” gevezelikleriyle kendilerine “açılan” gazete köşelerinden oturup ahkam kesmeyi, akıl vermeyi meziyet sayarlar. Zira sınıfsal konumları itibarıyla ve yaşam biçimleriyle burjuva toplumsal düzende onlara biçilen misyon da bu olmaktadır.

Bunlara en iyi örneklerden biri de, daha önce yine bu sayfalarda teşhir etmiş olduğumuz *Birgün* gazetesinde “Zamanın Hurdası” adlı köşesinde yazar Serkan Öngel adlı şahıstır. Sınıf devrimcilerinin öncülüğünde Greif işçilerinin ortaya koyduğu “işgal, grev, direniş” çizgisini ve kararlı duruşunu “maceracılık” olarak yaftalayan koronun solistlerinden biri olan bu zat, şimdilerde metal işçilerinin aynı yoldan giden, kararlı ve militan çıkışını “selamlıyor” görülüyor. Tabii tamamen içinde yer aldığı sendikal çıkarları adına yapıyor bunu...

Elbette bunu küçük burjuva sınıfsal konumu gereği hiç de şaşırtıcı bulmuyoruz. Zira bugünkü “uzlaşmacı” sendikal anlayışların temsilciliğini yapan bu küçük burjuva “uzmanlar”, işçi sınıfının mücadelesini her zaman için kendi dar hesapları ve çıkarları doğrultusunda kullanmak isterler. Bu yüzden de bir yerde “maceracılık” olarak görüp itham ettiklerini bir başka yerde kendileri için “iyi bir fırsat” yaratacağını düşündükleri anda daha önce ne dediklerini, ne savunduklarını unutup, ayakta alkışlamaya başlarlar. Oportünizm böylesi küçük burjuva sınıfsal konumdan gelen ve yaşam biçimiyle de onları temsil edenler için değişmez bir olgudur.

Üstelik bunu öylesine bir bayağılık ve ikiyüzlülük içerisinde gerçekleştirirler ki insana pes dedirtirler. Zira yerleşik ve eskiye ait olan anlayışlar içerisinde, sendikalarda tutmuş oldukları koltuklar üzerinden ve

toplumda biraz “solculuk” taslayan profilleri üzerinden ne yaparlarsa yapsınlar, ne söyleser söylesinler kendilerinden hiç hesap sorulmaz ve onlar da bu durumdan iyi şekilde faydalanırlar. Bunu da çok iyi bildiklerinden vururlar kendilerinden daha “sarı sendikalara” ve böylece kendilerine düşen görevlerini ifa etmiş olurlar.

Ama artık bu türden olan ve sınıfın sırtında bir kambura dönüşenler için yolun sonuna gelinmiştir. Greif bunun açık ve güçlü bir başlangıcı olduğu gibi, bugünkü metal direnişi ve yarının daha sert mücadeleleri bu duruma daha kesinlik kazandıracaktır. Eski ile yeninin mücadelesi her bir mevzide daha da şiddetlenecekken, sınıfın geleceğini temsil eden sınıf devrimcileri de bu küçük burjuva oportünistlerin bir an olsun yakasını bırakmayacak, meydanı boş bulup, atıp tutmalarına izin vermeyeceklerdir.

Nitekim, bu “zat-ı muhteremin” bir yandan Greif’teki taşeronlaşmaya karşı verilen mücadeleyi “maceracılık” olarak yaftalayıp, tüm sınıf kinini kusarken sonrasında taşeronlaşmaya karşı mücadele edilmesi gerektiği üzerine işçi sınıfımıza ahkam kesen yazılarından birini, daha önce yine bu sayfalarda mahkum etmiştik. Ancak görüyoruz ki aynı oportünist tutum şimdi de metal işçilerinin sergilemiş olduğu militan çıkış üzerinden gerçekleştiriliyor. Ve elbette bizlere de bir kez daha bu liberal-oportünist tiplerin maskelerini indirme görevi düşüyor.

Birgün gazetesinin 23 Mayıs tarihli sayısında, “Ve en büyük tebessüm umut” başlıklı yazısında Serkan Öngel, metal işçilerinin direnişini övdükten sonra bakın neler diyor:

“...Hepimiz tanıgız. Birleşik Metal-İş Sendikası bütün baskılara devlet-sermaye-sarı sendika kuşatmasına

karşı yıllardır mücadele ediyor. 2010’da Metal patronlarının sendikasını ‘bunlar fotokopi sendikacısı’ diyenlere inat dize getirenler, 2014’te alınamaz denilen grev kararını alanlar, grev yaşağına rağmen tüm işyerlerini direniş alanına çevirenler bugün esaret altındaki sınıf kardeşlerinin mücadelesi ile buluşmak durumundadır.”

Yani Serkan Öngel, metal işçilerinin direnişini, işçilerin Türk Metal’den istifa edip Birleşik Metal’e geçecek olmaları ihtimali ve umudunu taşıdığı oranda sevinçle karşılıyor. Yoksa işçilerin tabandan oluşturdukları öz örgütlenmelere, süreci her adımda bu demokratik işleyiş çerçevesinde geliştirmiş olmalarına yönelik ne bir vurgu ne de önem arz eden bir değerlendirme yok. Bu durum onu ilgilendirmiyor. Bir “uzman” olarak onu ilgilendiren sadece Birleşik Metal’e yapılacak üye geçişleri. Öyle ya bu paragraftaki Birleşik Metal güzellmelerinin başkaca amacı ne olabilir ki.

Yani süreci bilmeyenler ve tanıklık etmeyenler için Öngel’in bu söyledikleri kolayından kabul edilebilir. Kaldı ki sınıftan kopukluğuyla malul olan sol hareket için kendisi bir “uzman” olduğundan her söylediği hikmetinden sual olmaz bir gerçeklik olarak belleniş, kabul görebilir. Ama Öngel’in unuttuğu bir nokta var; süreçlere tanıklık eden metal işçileri ve sınıf devrimcileri. Tüm Birleşik Metal güzellmelerine rağmen, gerçekler inatçı bir katılıkla orta yerde durmaktadır. Zaten öyle olmasaydı, emin olun bu “uzman” sıfatlı zatların yapmış olduğu tüm güzellmelere gerek kalmadan metal işçilerinin ilk başvuracağı adres olurdu Birleşik Metal.

“Birleşik Metal-İş Sendikası bütün baskılara devlet-sermaye-sarı sendika kuşatmasına karşı yıllardır

mücadele ediyor” ifadesi kısmen doğrudur zira mücadele eden, Birleşik Metal’de örgütlü olan metal işçileridir. Fakat Birleşik Metal’e hakim olan uzlaşmacı anlayışın bu mücadelenin başını çektiğini iddia edebilmek ise tam bir aymazlık örneğidir.

2010’daki ve 2014’teki TİS süreçlerinin nasıl yaşandığı ortadadır. Ama sayın uzman her nedense bu “örnek” tutumların 2012’deki TİS süreçlerinde neden hayat bulduğuna değinmiyor. Yoksa 2010’dan 2014’e dört yıllık bir sözleşme imzalandı da metal işçilerinin ve kamuoyunun bilgisi mi yok? Belki sol hareket nezdinde bu mümkün olabilir (yani sınıfla kopukluğundan kaynaklı bunu bilmiyor olabilirler) ama metal işçileri 2012’deki TİS süreçlerinin nasıl gerçekleştiğini ve Birleşik Metal yönetiminin nasıl davrandığını henüz unutmüş değiller.

Hele ki 2014 yılı gerçekleştirilen “grev” için söylenenler tam bir ikiyüzlülük içermektedir. İşçilerin tabandan gelen basıncı sonucunda Gebze mitingi yapmak zorunda kalan Birleşik Metal yönetimi, yine alandaki işçilerin “başkan bir kere grev desene” sözlerinde karşılık bulan kararlılık ve baskıları sonucunda zoraki grev kararı almak durumunda kalmışlardır.

Nihayet bu “zorakılık” grev daha bir haftasını doldurmadan hükümetin erteleme adı altında “yasaklanmasıyla” pılının pırtının toparlanıp grevlerin sona erdirilmesi üzerinden en net biçimde görülmüştür. Üstelik Paksan, Ejot, Demisaş işçilerinin grev yaşağına rağmen ortaya koydukları kararlı duruş, “sendikal disiplin” vb. adlar altında engellenerek bu gerçekleştirildi. “Yasadışı greve” düşmeyeceğiz söylevleriyle işçilerin fiili-meşru ve militan duruşları, çizgileri, mahkeme kapılarına ve yasalardan medet uman bir bekleyişe çekildi. Nitekim bu bekleyişlerin nasıl bir hazin son ve hezimetle karşılaştığı kamuoyunca malumdur.

Zira bunun da ötesi olamazdı. Greif’te ortaya konulan militan çizgiyi, kararlı duruşu ve taban iradesine dayalı bir mücadele anlayışını “maceracılık” olarak görenlerin metal işçilerinin mücadelesine önderlik edebileceklerine inanmak, bunu beklemek ölüden gözyaşı beklemekle eşdeğer olacaktır. 2014 TİS süreci bunu tüm bir açıklığıyla bir kez daha ortaya koymuştur.

Tüm bu gerçeklikler ortadayken, gerçeklerin tersyüz edilmesine dayalı bu çarpıtmalarla metal işçileri için Birleşik Metal’i adres göstermek ancak sendikal bürokrasinin dükkancı mantığının bir dışa vurumu olabilir sadece. Sayın “uzmana” sormak gerekir daha kendi üyesinin “grev hakkının” gasp edilmesi

karşısında fiili-meşru mücadeleyi ortaya koyamayan, bunun önderliğini çekemeyenler nasıl olurda Bursa’da başlayan metal işçilerinin kendi öz inisiyatifleriyle “sermaye-devlet-sendika” kuşatmasına karşı sergilemiş oldukları fiili-meşru mücadele çizgisine önderlik edecekler. Üstelik, işçilerin fiili grevlerini ve fabrikayı terk etmeme eylemlerini başlatana kadar bu süreçlere ilgisiz kalmışlarken...

2014’teki grev bahsiyle söylenen “...grev yaşağına rağmen tüm işyerlerini direniş alanına çevirenler bugün esaret altındaki sınıf kardeşlerinin mücadelesi ile buluşmak durumundadır” ifadesi de artık her türlü utanmadan yoksunluk anlamına gelen bir “uzmanlık” olsa gerek. Evet, grev yaşağına direnmek isteyenler vardı; Paksan’da, Ejot’ta “İşgal, grev, direniş” şiarlarıyla ve yine Demisaş’da Birleşik Metal üyeleri “işyerlerini direniş alanına çevir(mişlerdi).” Ancak bununla birlikte Birleşik Metal yönetimi de bu “maceracılık” sendikal disiplin adına bastırıp, direniş alanlarını söndürme telaşı içerisindeydiler.

Bu yüzden şimdi Bursa’daki metal işçilerinin yine “maceracı” girişimlerine yanıt olacak olanlar Birleşik Metal’e hakim olan uzlaşmacı anlayışlar değil, bu anlayışları mahkum edip açacak olan Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi işçilerin tabandan sergileyecekleri irade olacaktır.

O yüzden Serkan Öngel gibilerin elleri kaşınan tüccarlar gibi; “Patron sendikası ile masaya oturmayacağız diyerek Türkiye’nin en güçlü sermaye örgütü olan MESS’i lime lime parçalayan Birleşik Metal’in mücadelesi, Renault, Tofaş başta olmak üzere umudun bayrağını yükselten sınıf kardeşlerinin mücadelesi ile birleşmek durumundadır. Umudur buradadır” yönlü açıklamaları beyhudedir.

Serkan Öngel gibilerin görmek istedikleri “umut” kendi inisiyatifleri ve denetiminde olan, çık dediği zaman greve çıkan, bırak dediği zaman bırakan, söz dinleyen itaatkar bir sınıf tablosudur. Oysa o günler çoktan geride kaldı. Umudur, işçilere aynı bakışı daha katmerli ve saldırgan bir şekilde gerçekleştirenlere karşı “sendika biziz” anlayışıyla yola çıkanlarda parlıyor. Üstelik bu umut hiç şüpheniz olmasın yarın birgün Birleşik Metal-İş üyelerini de kasıp kavuracak. Zira dediğiniz gibi “otomotiv işçisi yalnız değildir!” Metal İşçileri Birliği bu umudu her yerde yaymaya devam ediyor, edecek de. “Maceracılar” serüvenlerine devam ederken “hurdaların” da zamanla olan imtihanı hızla tüketiyor. Ne diyelim; “en büyük tebessüm umuttur!”

Sincan 1 No’lu F Tipi Hapishanesi
25 Mayıs 2015

Komünist tutsaklar metal işçilerini selamladı

Sincan 1 No’lu F Tipi Hapishanesi’ndeki komünist tutsaklar olarak, metal işçilerinin Bursa’dan başlatmış oldukları “fırtınayı” atmış olduğumuz sloganlarla selamlamış olduk. 20 Nisan saat 12.00’de “Yaşasın metal işçilerinin direnişi!”, “İşgal, grev, direniş!”, “Kahrolsun sermaye ve işbirlikçi sendikal ihanet çeteleri!”, “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “İşçi sınıfı savaştık sosyalizm kazanacak!” sloganlarını haykırdık. Komünist tutsaklar toplumsal her olayda olduğu gibi sınıfımızın eylemlerine de destek vermeye devam edeceklerdir.

Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!

Kahrolsun sermaye iktidarı, yaşasın devrim ve sosyalizm!

Sincan 1 No’lu F Tipi Hapishanesi’ndeki komünist tutsaklar adına Onur Kara

"Meslek lisesi devrim meselesi"

Sermayenin gerici müfredatına karşı meslek liselerinde okuyan tüm öğrencileri mücadeleye çağıran DLB’liler, Ankara’da gerçekleştirdikleri toplantıyla yaz döneminde yürütecekleri faaliyetleri planladı.

“Meslek lisesi devrim meselesi” başlığıyla 14 Haziran günü Kurşun Kalem Kültür Merkezi’nde etkinlik düzenleneceğini duyuran DLB’liler etkinlikte sinevizyon gösterimi ve konuşmalar yapacaklar.

Diğer yandan, meslek lisesi öğrencilerinin sorunlarına dikkat çekmek için duvar gazeteleri ve çeşitli etkinliklerin yapılacağı belirtildi.

Liselilerin Sesi / Ankara

"Baskılar ve cezalarınızla' komünist tutsakları yıldırıamazsınız!"

Sermaye devletinin devrimci tutsakları teslim alma hedefiyle gündeme getirdiği F Tipleri ve tecrit saldırılarına karşı zindanlardaki direniş de kendi mecrasında sürüyor. Çıplak arama, yayın yasakları, kazanılmış hakların fiilen gasp edilmesi, "disiplin cezaları", psikolojik ve fiziki saldırılar biçiminde gerçekleşen uygulamalara son yıllarda tutsakların 24 saatinin gözetim ve denetim altına alınmasını sağlayan ve alçakça bir taciz uygulaması olan kameralar eklenmiştir. Öyle ki kimi yerlerde bu kameralar tutsakların yataklarını çekecek bir şekilde yerleştirilerek, ikiyüzlüce dillerine doladıkları "insani ve ahlaki" değerlerinin de boyutunu göstermektedirler.

Elbette birçok hapisanede olduğu gibi Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'ndeki devrimci tutsaklar da bu onursuzca dayatma karşısında sessiz kalmamış, haklı tepkilerini göstererek bu eylemlerinin meşruluğunu savunmuşlardır. Nitekim C2-73 No'lu hücrede kalan bizler de yaşadığımız bu sorun karşısında meşru tepkilerimiz nedeniyle idarenin "disiplin soruşturması" adı altında çeşitli "cezalarına" maruz kaldığımızı yine *Kızıl Bayrak* gazetesi aracılığıyla kamuoyuna duyurmuştuk.

Keza daha önceki mektuplarımızda tecrit politikasının sadece Adalet Bakanlığı ve hapishane idaresi işbirliğiyle sınırlı kalmayıp bunun sözde "bağımsız yargı" ayağıyla tamamlanarak bir bütünlük arz ettiğini bildirmiştik. Hapishane idaresinin adeta noter makamı işlevi gören İnfaz Hakimliği ve bir üst makamı Batı 2. Ağır Ceza Hakimliği, tutsakların "itiraz etme hakkı" olduğuna dair yaratılan oyunun tamamlayıcı birer parçasını oluşturmaktadır.

Bu durumun son ve yeni örneğini Sincan 3. Asliye Ceza Mahkemesi üzerinden görmüş, yaşamış olduk. Hapishane idaresinin kameraları yaktığımız iddiası ile açmış olduğu davaya bakan 3. Asliye Hakimliği, elinde hiçbir açık, somut ve kesin delil bulunmadığı halde Serdar Polat'a 1 yıl 8 ay "hapis cezası" verip, "ceza"yı ertelerken, birden fazla kez yaptığının "anlaşılması" nedeniyle bana ise 2 yıl 1 ay kesinleşmiş "hapis cezası"

vermiş oldu.

Duruşmada kameraların, açıkça taciz anlamına geldiğini, hücrelerin ortak ve kamusal alan değil, özel alanlar olduğunu dahası kamuda çalışılan işyerlerinde konulmak istenen kameralara ilişkin yapılan itirazların bile mahkemelerce haklı bulunduğu dair yapmış olduğumuz açıklamalar hakim tarafından dikkate alınmadı. Ama öte yandan eğer hukuki bir yargılama yapıldığı iddia ediliyorsa bile en azından bunun biçimselliğine uyulması gerektiği ve görüntü kaydeden bir aygıt yapıldığı iddia edilen saldırının yine bu alet tarafından kaydedilmiş olması gereken görüntülerinin sunulması, iddianın bu çerçevede soyuttan somuta indirgenmesi gerektiğine dair itirazlarımız da dikkate alınmayarak, hakimliğin gerçek misyonunu hiçbir tereddüte yer bırakmayacak bir şekilde ispatlanmış oldu. Buradan da anlaşılacağı üzere bana verilmiş olan 2 yıl 1 aylık hapis "cezası", hiçbir hukuki dayanağı olmayan tamamen siyasi bir kararın sonucu gerçekleşmiştir.

Sonuç itibarıyla zindanlardaki tecrit politikaları, devrimci tutsakları teslim almak ve onları en insani değerleri bile savunmaktan vazgeçirmeye çalışmak

hedefiyle tüm hızıyla devam ediyor. Şimdi daha azgın ve koyu bir saldırganlığın, katliamların önünü açacak olan yeni yasalar çıkartılarak bu durum daha da pekiştirilmek isteniyor. Ancak, ne kadar yeni katliamlar ve saldırıları devreye sokarlarsa soksunlar, bu faşist kudurganlığın her defasında gelip toslayacağı yer devrimci iradenin sarsılmaz duvarı olacaktır. Bu yüzden buradan bir kez daha ifade ediyoruz ki; baskılarla, "cezalarınızla" bizleri yıldırıamazsınız.

Zira bizler "yaşamları köleleştirilmiş milyonların umudu ve sesi"yiz. Bu umudu ve sesi boğmaya gücünüz yetmeyecek. Bizler her zaman vardık, varız ve var olacağız!

Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nden TKİP dava tutsağı Onur Kara

"Devrimci tutsaklar Haziran anması gerçekleştirdi"

Sincan'daki devrimci tutsaklar, Haziran Direnişi'nin 2. yıldönümünü düzenledikleri ortak bir anmayla karşıladılar. TKİP, TKP/ML, MLKP VE KDÖ dava tutsaklarının örgütlemiş olduğu anma programına MKP dava tutsakları da destek verdiler.

31 Mayıs Pazar günü yapılan anma etkinliğine açılış ve saygı duruşu ile başlandı. Saygı duruşu esnasında "Akın var akın" şiiri okundu.

Saygı duruşunun ardından "Avusturya İşçi Marşı" söylendi. Marşın ardından "Yaşasın Gezi Direnişimiz!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Kahrolsun faşizm yaşasın direniş!", "Kahrolsun kapitalizm, yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganları

atıldı.

Ardından Haziran Direnişi şehitlerinin isimleri tek tek okunduktan sonra hep birlikte "Yaşıyor, savaşıyor" diye haykırıldı. Program son olarak "Zaferi biz kazanacağız" şiarıyla bitirilmiş oldu.

"Kahrolsun kapitalizm, yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganını yalnızca TKİP ve KDÖ tutsakları atarken, "Kahrolsun faşizm, yaşasın direniş!" sloganını ise sadece KDÖ tutsağı atmamış oldu.

Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nden TKİP dava tutsakları

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2015/23 * 12 Haziran 2015 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mh. Kodaman Sk. No: 111/15 Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak.net

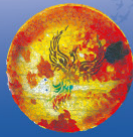
Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Birliğimizin gücüyle geleceğe yürüyoruz! Yaz kampında buluşuyoruz!

6-12 Temmuz
Seferihisar - İZMİR

YOLUNDA A.Ş.
Bir Ankara deneyi

AHURA
Ritim Topluluğu

☎ - 0 537 969 26 63

f- devrimcigenclikbirligi2015

**“Yürümek;
yürümeyenleri
arkanda boş sokaklar gibi bırakarak,
havaları boydan boya yarıp ikiye
bir mavzer gözü gibi
karanlığın gözüne bakarak
yürümek!..**

**Yürümek;
dost omuzbaşlarını
omuzlarının yanında duyup,
kelleni orta yere
yüreğini yumruklarının içine koyup
yürümek!..**

**Yürümek;
yolunda pusuya yattıklarını,
arkadan çelme attıklarını
bilerek
yürümek...**

**Yürümek;
yürekten
gülerekten
yürümek...”**

Nazım Hikmet Ran

Birliğimizin gücüyle geleceğe yürümek,
birliğimizi güçlendirmek,
koyu karanlığı dağıtmak, fırtınalara yelken
açmak, zincirlerimizi kırmak,
“Düzene karşı devrim” seçeneğini güçlendirmek
için herkesi yaz kampımıza bekliyoruz..

**“Hareket etmezsen zincirlerinin farkına
varamazsın!”**

Her sabah uyandığında gözlerini koyu bir
karanlığa açıyorsun. Öyle bir karanlık ki bu her

yanını sarmış, yönünü zor buluyorsun. Tutsam
da yırtsam şu karanlığı diyorsun ancak karşıdaki
örgütlü bir karanlık.

Bu karanlık kan kokuyor. İşçi kanıyla besleniyor;
emperyalist savaşlarda, işgallerde katledilen
halkların kanıyla besleniyor, Soma’da katledilen
301 madencinin, Berkin’in, Ali İsmail’in, Ethem’in,
Abdöcan’ın, Hasan Ferit’in, Özgecan’ın kanıyla
besleniyor. Bu karanlık emek sömürsüyle büyüyor,
ürettiklerimizin, hatta bizlerin, duygularımızın
metalaşması ile büyüyor. Bu karanlık gericilikle
büyüyor. Ve git gide koyulaşıyor karanlık. Ancak
unutma ki; “karanlığın en koyu anı, şafak sökmeden
hemen önceki andır!”

Bizler karanlığı dağıtmak, kölelik zincirlerini
parçalamak için yola çıkıyoruz. Birliğimizi kurduk,
güçlendiriyoruz. Fırtınalara yelken açıyoruz,
fırtınalarla çarpışmak için yola çıkıyoruz. Birliğimizin
gücüyle geleceğe yürüyoruz. Devrime yürüyoruz.
Bu düzen, bu kan ve meta düzenini yıkmak için
yürüyoruz. Yolumuz işçi sınıfını yoludur diyoruz ve
ayağa kalkan metal işçilerinin yolundan yürüyoruz.

“Geliyoruz zincirleri kıra kıra...”

Kölelik zincirlerimizi kırıyoruz, bu sömürü
düzenine boyun eğmeyeceğimizi haykırıyoruz.
Baskıyla, tehditle bizleri susturmaya çalışanlara
karşı ayağa kalkıyoruz. Haziran’da nasıl yıktıksa
korku duvarlarını, yine yıkmaya geliyoruz zulmün
barikatlarını.

Gelecek güzel günleri kendi ellerimizle kurmak
için yürüyoruz. Nasıl ki metal işçileri kalktıysa
ayağa, umutlarını avuçlarının içine alarak sıkıysa
yumruklarını ve kaldırıysa havaya, kırdıysa
zincirlerini... İşte öyle yürüyoruz geleceğe,
yürüyoruz devrime. Çünkü gelecek her yerde
devrime aittir.

Sunumlar:

Yaklaşan baharın işçi sınıfının baharı olduğunu
hatırlama, hatırlatma zamanı.

“Yaklaşan baharın kırlangıçları” olma zamanı.
Gençlik hareketine devrimci temelde yön verme,
örgütlenme zamanı. Kırlangıç sürülerinin önüne
geçip yolu açma zamanı. Ve bütün bunları geleceğe
yürürken, tartışma, sonuçlar çıkartma ve çok daha
güçlü ayağa kalkma zamanı...

1- “Bahar yakın demek ki, mevsim böyle kışladı”

Yeni bir krizler, bunalımlar, savaşlar, halk
hareketleri ve devrimler dönemi...

2- “Yaklaşan baharın kırlangıçları”

Gençlik hareketinin tablosu ve devrimci
olanaklar...

3- “Birliğimizin gücüyle geleceğe yürüyoruz!”

Gençlik hareketine devrimci önderlik ve
DGB’nin misyonu...

Söyleşiler:

MİB temsilcisiyle sınıf hareketi ve metal direnişi
üzerine

Yolunda A.Ş. film ekibiyle söyleşi

Mizah üzerine

Çevre ve Nükleer enerji

Atölyeler:

Tiyatro - Halk oyunu- İmge – Müzik - Ritim - Dil
– Kapital’de Marksist yöntem – Spor

Tüm yaşamsal faaliyetlerimizin barkodlandığı,
metalaştığı, parayla ölçüldüğü, piyasa değerinden
ibaret olan tüm üretimlerin karşısına kolektif
emeğin ürünü olan atölyelerimizle çıkıyoruz.
İnsanın insana, kendi emeğine yabancılaşmasının
karşısında; emeğimize sahip çıkıyoruz, hayatla
bütünleşiyoruz. Geleceğe yürürken isyanımızı
büyütüyor, yaratıcılığımızı güçlendiriyoruz. Amatör
bir dünya için emeklerimizi birleştiriyoruz. Ve
herkesi birlikte üretmeye, paylaşmaya çağırıyoruz.

Devrimci Gençlik Birliği